FREZYA CİNAYETLERİ

SİBEL AVCI

Polisiye Roman

FREZYA CİNAYETLERİ

SİBEL AVCI

DORLION

Sibel Avcı
Frezya Cinayetleri

Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Şimşek
Editör: Dorlion Editör Atölyesi
Kapak Tasarım & Sayfa Düzeni: Dorlion Tasarım Atölyesi
1. Baskı: Mayıs 2023

Sertifika No: 33967
ISBN: 978-625-368-070-1

© Dorlion Yayınları | Mayıs 2023
© Sibel Avcı | Mayıs 2023

Merkez Adres: İstiklal Mah. Yeşiltepe Sok. 24/A Eskişehir

Şube Adres: Kültür Mahallesi, Liderler İş Merkezi,
Kızılırmak Cd. D:No: 63/9 06420 Çankaya/Ankara
Tel: (0312) 433 03 78 • Gsm: (0555) 037 73 19 • (0530) 307 10 93

İç Baskı & Cilt: Bil Ofset Basım Yayın Matbaa Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Tesviyeci Caddesi No:7/5 İskitler- Ankara

Tel: 0312 433 03 78
Sertifika No: 46767

© Bu kitabın yayın hakkı **Dorlion Yayınları**'na aittir.
Dorlion Yayınları™ bir **İnsancıl Sahaf** tescilli markasıdır.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

web: www.dorlionyayinlari.com
e-posta: dorlionyayinlari@gmail.com

KİTAP İSTEME ADRESİ:
İNSANCIL
Sipariş Hattı: 0 530 307 10 93 - 0 532 674 09 30
web: www.insancilkitap.com • *e-mail:* depo@insancilsahaf.com

Dört duvarın arasında, havanın sıcağında ortaya çıkan puslu bir hikâye ;

Özlem KOCUKÇUSOY'a teşekkürlerimle...

"Bu hikâyede geçen olaylar, kişiler ve kurumlara ait bilgiler gerçek dışı ve tamamen hayal ürünüdür. Günümüzün şiddet çerçevesine farklı bir yaklaşım sergilemek adına kaleme alınmış, hayal ürünü bir hikâyedir."

Gecenin karanlığı henüz gün ışığına kavuşmamıştı. Saat 04.00 sularında telsizden gelen bir anons ile yola çıkan polis ekipleri siren sesleriyle gecenin sessizliğini bozduğunda bulunan ceset mahalle halkının merakını uyandıracak cinstendi.

Olay yeri inceleme ekipleri geldiklerinde, gördükleri manzara karşısında irkilmişler, yerde yatan erkek cesedinin saçındaki beyaz çiçeği özenle delil torbasına yerleştiriyorlardı. Cesedin gözleri açık, sanki yaşadığı dehşeti anlatmaya çalışırcasına donup kalmıştı. Bıçakla kesildiği her hâlinden belli olan boğazından akan kanlar, cesedin bulunduğu otoparkın beton zemininde âdeta küçük bir göle dönmüştü.

Otopsiye alındığında görevli doktor adamın vücudundaki kesiklere yoğunlaştı. En son ve ölümcül darbe boğaza atılmış gibiydi. Parça parça kesikler bedenin her tarafında

derin yaralar açmıştı. Polis merkezi bu cinayet ile çalkalanıyordu.

Saatler su gibi akarken öğlen sıcağı bastırmış dışarıda da içeride de sıcaktan nefes alınacak gibi değildi. Başkomiser ekibiyle cinayetin genel bilgileri hakkında inceleme yapıyordu ki o sırada gelen bir telefon başkomiserin gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

Adam yutkunarak ekrandaki görüntüleri kapattı.

"Arkadaşlar bir ceset daha bulunmuş. Ozan, Batu olay yerine gitmelisiniz. Acil, acil!"

İkisi de polis teşkilatının duayenleri olan Ozan ve Batu, hem iyi bir ekip hem görmüş geçirmiş kıvrak zekâya sahip iki komiserdi.

Araçlarına atladıkları gibi verilen adrese doğru yola çıktılar. Olay yerine vardıklarında civardaki polisler olaya müdahale etmişler, cesedin etrafında meraklı insanların toplanmaması için olay yerini çevrelemişlerdi.

Araçlarından inen Ozan ve Batu, görevli polisten detayları almak için parkın içine doğru ilerlediler.

"Ne olmuş burada?" Batu heyecanla neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Görgü tanığı var mı?"

Polis memuru aldığı ifadeyi ikisi ile paylaşmak için elindeki not kâğıdını açtı.

"Parkta oynayan çocuklardan biri çalıların arasında bir ayak görmüş, iyi görmek için çalının içine doğru adım attığında cesedi görmüş. Sonrası malum çığlık çığlığa bizi aramışlar."

Cesedin etrafındaki deliller için ekipler çalışırken Ozan çalının arasına kafasını soktu. İlk gözüne çarpan şey, küçük

pembe bir çiçek oldu. Adamın kulağının arkasına özenle yerleştirilmiş gibi saçında duruyordu. Boğazı bir baştan bir başa kesilmiş, gözleri kocaman açık kalmış, üzerinde sadece iç çamaşırıyla öyle atılıvermiş gibiydi.

"Oo, burada birisi feci parti yapmış."

Batu da aynı şekilde cesedi incelediğinde adamın bedenindeki kesikler oldukça dikkatini çekmişti.

"Kurbanımız kırk yaşlarında erkek. Kim yaptıysa bu işi, kevgire çevirmiş adamı. Delik deşik etmiş resmen. Hırsını alamamış bir de boğazını kesmiş. Bir de üstüne çiçek bırakmış ki bu çok ilginç bir detay."

Ozan desteklercesine kafasını salladı.

"Otopsi sonucuna bir bakalım. Görünüşe göre bir manyakla karşı karşıyayız. Çiçek seven bir manyak..."

Emniyete giderek başkomisere bilgi vermeleri gerekiyordu. Döndüklerine başkomiser Şevket'in odasına girdiler.

"Ee, neler oluyor çocuklar? Anlatın bana."

Ellerini cebine sokan Batu:

"Katil veya katiller adam parçalamayı seviyormuş başkomiserim." dedi.

"Bilgileri gelsin; adam kimdir, nedir araştırmaya başlıyoruz."

Kirli sakallarını ovuşturan Ozan, düşünceli bir hâlde:

"Çiçek bırakmayı seven bir seri katilimiz oldu demek."

Başkomiser ellerini başının arasına almış sıkıntılı bir şekilde:

"Bu olay medyada çok yankılanacak, bir an önce sonuç isteyecekler. Bu iki ceset arasında bağlantı nedir? Neden aynı şekilde öldürüldüler? Ortak düşmanları mı var? Ne iş

yaparlar? Kapıcılarının çalışma saatlerine kadar öğrenin. Bir an önce bulunmazsa büyük sıkıntı yaşarız."

İkisi de kafalarını sallamış ve kendi odalarına geçmişlerdi.

Elleri belinde volta atmaya başlayan Batu:

"Nasıl bir manyak adamı delik deşik edip bir de kulağına çiçek taksın?" dedi. "Ne bu şimdi kulak arkası çiçek? Hahh. Çok manasız cidden çok manasız."

Masasında ağır düşünceler içinde olan Ozan:

"Önce bu iki cesedin ortak yönlerine bakalım. İkisi de kırk yaşlarında beyaz. İkisi de öldürücü darbeyi boğazdan almış. İkisinin de kulak arkasında malum çiçeğimiz var. İkisinin de vücudunun çeşitli bölgelerinde kesikler var. İkisinin de gözleri açık."

"Aynı şekilde öldürülmüş, sadece kişi değişmiş işte abi." Batu o anlık Ozan'ın sözünü kesmişti.

"Ailelerini araştıralım. Birbirlerini tanıyorlar mı? Ortak bir kesişme noktaları var mı? Yoksa tamamen rastgele mi? Hayır, bulundukları yerler şehrin kör sapa yerleri insan gezmez geceleri oralarda, civarda tek bir kamera bile yok." Batu'nun o esnada telefonu çalmıştı.

"Kimlik tespitleri yapılmış Ozan abi, ben gidip alıyorum. Sonra çıkarız."

"Tamam, bu olay çok farklı hissettirdi bana."

Ozan karşısındaki panoya cesetlerin resimlerini asarken bir taraftan da kimin neden hem bu kadar öfkesi olup hem de dalga geçercesine olayı çiçekle taçlandırabileceğini düşünüyordu.

Resimleri inceledikçe olay ona bir tabloyu anımsatıyordu. Kurbanların kesik yerleri, derin ve acı verici tasarlanmıştı. Peki, hiç mi karşı çıkmadı bu insanlar? Kanlarında

uyuşturucu madde var mıydı? En son kiminle görüşmüşlerdi? Kime ne yapmışlardı ki sokak ortasına değersiz bir çuval gibi atılmışlardı?

Sokak cinayetlerine oldukça alışıktı oysa. Genelde köşebaşında pazarlık yapan kadınların cesetleri çıkardı çöplerden. Kadınlardan hırsını almak isteyen bir manyak veya kendince ceza veren bir psikopat çıkardı sonunda. Ama bu çok farklıydı.

Elinde dosya ile kapıdan giren Batu'nun sesi ile irkildi Ozan.

"Tamam abi adreslerini de aldım. Gidelim mi?"

"Gidelim." diye yanıtladı Ozan da.

İlk kurban Ender Şahin'in evinin yolunu tutmuşlardı. Eve geldiklerinde kapıda toplanan insanlar vardı. Batu ve Ozan kalabalığın arasından eve girdiler. Maktul iki çocuklu bir postane memuruydu. İçeriye girdiklerinde ev zemheri kalabalıktı, haberi duyan tüm eş dost eve doluşmuştu. Taziyeleri kabul eden ağlamaktan gözleri şişmiş kadının yanına yaklaştılar. Kadının o hâline üzülmüşlerdi ancak bilgi almak durumundaydılar.

Ozan sakince lafa girdi.

"Başınız sağ olsun. Ender Bey'in eşisiniz değil mi? Birkaç sorumuz olacak, pek uygun bir zaman değil ama sadece birkaç dakika..."

Kadın olur, dercesine kafasını sallamıştı. Kadın elinden geldiğince soruları yanıtlamaya çalışıyordu.

Batu arkası arkasına soruları sıralamıştı.

"Ne yapardı? Evden en son kaçta çıktı? Ne zaman konuştunuz? Bildiğiniz düşmanı var mıydı?"

Batu, kadınla konuşurken Ozan'ın dikkatini odanın diğer köşesindeki koltuğun ucunda sessizce boynunu bükmüş oturan kız çocuğu çekti.

Ozan'ın kıza baktığını gören kadın ters ters kıza bakıp "Uğursuz..." dedi.

Kız da irkilmişti kadının bakışlarından.

Ozan, kızla ilgili konuşmaya başladı kadınla.

"Bu kız mı uğursuz?" Kadın yüzünü ekşiterek yanıtlıyordu.

"Kocamın yeğeni. Bir sene önce bir trafik kazasında anne ve babasını kaybedince eşim onu eve getirdi, emrivaki yaparak bana o cadının artık bizimle yaşayacağını söyledi."

Ozan aynı sükûnetle sormuştu.

"Neden? Kızı istemediniz mi, yoksa geçinemediniz mi? Çok öfkeli değil misiniz?"

Kadın elleriyle saçını düzelttikten sonra, "Bu küçük şırfıntı geldikten sonra hayatımız değişti." dedi.

"Olay şu ki eşim ile aralarında ilişki vardı. Bir gece kocamı onun odasından çıkarken gördüm."

Ozan sarsılmıştı.

"Orada küçük bir kız oturuyor. Nasıl eşinizle arasında bir şey olabilir ki?"

"Siz onun küçük olduğuna bakmayın, on yedi yaşında o sürtük. Kocamı elimden almaya çalışıyordu aklınca."

Batu, Ozan'ı dürterek dışarı çağırdı.

"Abi nasıl iş bu? Kadın delirmiş, kocasına nasıl âşıksa ona toz kondurmadan henüz çocuk yaşta olan kız çocuğunun kocası olacak herifi baştan çıkardığına inandırmış kendini."

"Bence cinayetle ilgili yine tüm oklar kadını gösteriyor abi. Sorguya alalım. Kızı da yurda alsınlar, devlet koruması için birkaç yerle görüşelim."

Ozan da Batu gibi düşünüyordu. Batu'yu onayladı. Birkaç telefon görüşmesinden sonra, sosyal hizmetler görevlileri geldi. Çaresiz kız amcasının kendisine yaptıklarını korkudan tir tir titreyerek, ağlayarak anlattı görevlilere.

Ozan kadının yanına gelerek:

"Siz birkaç gün dinlenin." dedi. "Kızı himayemize alıyoruz. Biz yine sizi rahatsız ederiz. Başınız sağ olsun tekrar."

"Şükürler olsun, o sürtükten kurtulduğuma sevindim. Ne zaman isterseniz gelin."

Kadının üstünden bir yük kalkmış gibi sevinmişti.

"Biz etrafta biraz dolansak sizin için sorun olur mu acaba?" Batu gayriihtiyari sormuştu kadına.

Kadın kafasını sallayarak yanıtladı Batu'yu. "
Yok, olmaz ama ne bulmayı umuyorsunuz burada? Katil kimse, dışarıda... Dışarıda aramalısınız onu."

Ortalık karışmadan Ozan, Batu'yu kenara çekti. "Şu kalabalıkta panayıra çevirmeyelim ortalığı, geliriz yine."

"Tamam abi, öyle yapalım."

Birlikte dışarıya yöneldiklerinde Ozan yine de etrafa göz ucuyla bakma gereği hissetmişti.

Batu arabaya binmiş Ozan'ın gelmesini bekliyordu. İkinci kurbanın evine gitmeliydiler. Şehrin diğer ucuna gitmek için yola çıktılar. Yol boyu ikisi de düşünce içindeydi. Batu, caddedeki evlerin numaraları takip ediyordu.

"Sonunda geldik abi. Çek kenara, şuradaki ev."

Ozan, Batu'nun dediği gibi arabayı caddenin kenarına yanaştırdı. Paniksiz fakat hızlı hareketlerle araçtan indiler.

"Buyurun." Kapıyı yaşlıca bir kadın açmıştı.

"Merhaba. Biz Yağız Devrim için geldik."

Kadının Yağız adını duyunca yaşlı gözleri açıldı.

"Polis misiniz?"

"Evet, cinayet masası... Kimliklerimiz. Sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

"Tamam, evladım, gelin."

Ozan ve Batu'yu içeriye alan kadın, salonda sandalyeye oturarak onları da koltuklara buyur etti. İç odada insanlar vardı. Ozan, sesi içeriye gitmesin diye mümkün olduğunda sessiz konuşmaya çalışıyordu.

"Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim. Yağız benim oğlumdu. Haberini alınca üzüntüden kendimi kaybetmişim, konu komşu anca toparladı beni. Bu süreçte bana yardım ediyorlar, sağ olsunlar."

"Sizin için çok zor anlıyorum. Sizi fazla yormadan biraz bahseder misiniz Yağız Bey'den? Nasıl biridir? Hiç düşmanı var mıydı? Bu olaya sebep sizce ne olabilir?"

"Sigorta şirketi var oğlumun. Bildiğim kadarıyla atıştığı kimse yoktu. Bir de bana pek fazla bir şey anlatmazdı zaten."

"Evli miydi?"

"Kaç sene oldu bilmem, evliliğin eşiğinden döndü ama evlenmedi. Son anda vazgeçtiler. Ama kayda değer bir durum olduğunu sanmıyorum. Çok uzun zaman önceydi. Kendi hâlindeydi benim oğlum. Kimseye zararı yoktu. Beraber yaşayıp gidiyorduk. Ama şimdi beni bir başıma bıraktı."

Kadın ağlamaya başlamıştı.

"Elleri kırılsın, ne istediler benim oğlumdan? Çok iyi yürekliydi oysa."

"Şirket adresini alabilir miyiz?"

"Tabii. Yakın zaten. Yolun sonunda iş hanı var. En üst katındaydı."

"Size son bir soru... Daha doğrusu bir resim göstermek istiyorum."

Kadın meraklı gözlerle Ozan'a bakıyordu.

"Tabii oğlum."

"Bu adamı tanıyor musunuz? Ya da daha önce görmüş olabilir misiniz?"

Kadın, Ozan'ın gösterdiği resme dikkatlice bakmıştı. Ancak kafasını olumsuz bir şekilde yana salladıktan sonra yanıt vermişti.

"Hiç görmedim."

"Tamam öyleyse. Sizi daha fazla üzmek istemiyoruz. Bir gelişme olursa haberiniz olacak. Teşekkür ederiz."

Ozan ve Batu evden ayrılırken ellerinde bir şey yoktu. Kadın diğer cinayete kurban giden adamı tanımıyordu.

***

Cinayet tüm detayları ile gözler önüne serilmeye hazır bekliyordu. Emniyete geldiklerinde Ozan başladıkları yerde olduklarını düşündü. Sigorta şirketinde kendi dışında iki çalışanı daha vardı ama birkaç gündür işe gelmediğinin dışında Yağız hakkında pek bilgi sahibi olan yoktu. Sakin, nazik ve çalışanlarıyla da arası iyi olan biri imajı veriyordu.

Ancak hiç bir şeyin göründüğü gibi olmadığını Ozan da Batu da bilecek kadar profesyonellerdi.

İki kurbana ait dosyaları ellerine aldıklarında kopya cinayetler serisine girecek kadar benzer noktalarla karşılaştılar.

Batu şaşkınlığını saklayamadı.

"Oha, adam resmen puzzle yapmış ya... Bunlar ne böyle abi?"

Cesetlerin her bir resmî sonuçları neredeyse aynıydı. Gözle görülür bir benzerlik vardı ama bu kadarını beklemiyorlardı. Kesik noktalarına kadar aynıydı. Her iki cesedin de boğazından aşağıya kâğıt parçaları ittirilmişti. Kâğıtlar kandan okunmayacak duruma gelmiş olsa bile işinin uzmanları harfleri tespit etmeyi başarmışlardı. "Uslu dur" Ne demek istiyordu? Çiçek her ikisinde de frezya çiçeğiydi. Kurumuş bir frezya çiçeği. Bu ne demek ki böyle?

"Adamımız baya uğraşmış." Ozan da en az Batu kadar şaşkındı ama bir anlam çıkartmaya çalışıyordu.

"Abi hem de nasıl... Boğazın içine kâğıt itelemek neyin nesi? Böyle şeyler Amerikan filmlerinde olur sanıyordum. Herif resmen işçilik yapmış. "Uslu dur" derken kızmış mı bu adamlara? O zaman tanıdığı biri ve bu adamların yaramazlık yaptığını düşünen biri. Onları durdurmak için de kendince ceza vermiş belli ki."

"Ne ile karşı karşıyayız biz abi?"

Birlikte başkomiserin odasına girerek günü değerlendirmişlerdi.

Başkomiser düşünceli, biraz da endişeli görünüyordu.

"Biri bizi fena makaraya alıyor beyler. Aynı elden çıkan iki kurban... Acaba arkası gelecek mi? Ne dersiniz?"

"Katil veya katiller profesyonel. Ne düşünüyor, neden yapıyor? Hepsi soru işareti müdürüm ama çözeceğiz merak etmeyin." Ozan endişeliydi ancak kendinden emin konuşuyordu.

***

İşin dışında da iyi dost olan Ozan ve Batu için akşamları bir araya gelip birkaç bira içmek, günü değerlendirmek ve kafa dağıtmak için yapılan bir ritüel gibiydi. O akşam yine her zamanki gibi müdavimi oldukları bara giderek masalarında yerlerini aldılar. Batu yeni kız arkadaşını da getirmişti. Sarışın, mavi gözlü çıtı pıtı bir kızdı Begüm.

"Merhaba abi. Begüm'ü tanıştırayım sana."

"Merhaba merhaba. Hoş geldin. Bizim serseriye katlanmak meşakkatlidir Begüm."

"Aaa abi, daha ilk dakikadan insan gömülmez ki ama." Begüm'e dönerek:

"Sen Ozan abime bakma hayatım. Hayatında tek başına olmasının acısını hep benden çıkartmıştır."

"Kıskanır beni biliyor musun?"

Gülüşmelerden sonra masaya yerleşmişler ve biralarını söylemişlerdi. Cinayetler olmasa keyifli bir gece sayılırdı hepsi için.

***

O gecenin sabahı olmak bilmemişti. Ozan yalnız yaşayan bir adamdı. Elindeki dosyaları incelerken cesetlerden anlamlı bir şeyler çıkartmayı umuyordu. Çok yorulmuştu.

Gözlerini ovalarken yanında duran sigarasından bir tane daha yaktı. Bu dava cidden onun canını çok sıkıyordu. Önceki tecrübelerine dayanarak kendi notlarını tekrar gözden geçirdi. Muhakkak bir gözden kaçan ipucu olmalıydı. Cinayetler bu kadar çok mesaj içerirken bunları görememek onu delirtiyordu. Not defterinde cesetlerin ortak taraflarının yazıldığı cümlelere bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun Allah'ın belası? Ne demek istiyorsun? Bu oyun neden? İki cinayette de bir tek hata yapmamış olması nasıl mümkün?"

Not defterini bir kenara fırlatarak kendisini kanepeye bıraktı. Bitmeye yüz tutmuş sigarasından son bir nefes daha çekerek zaten dolu olan kül tabağına doğru sıpıttı. Kanepede uyuyakaldı. Sabah saat 07.00'de çırpınarak uyandı. Rüyasında yüzünde maske olan biri ona bıçakla saldırıyordu.

Off o da neydi?

Saçlarını karıştırarak yüzünü sıvazladı. Hatırlamaya çalıştı ama kar maskeli birinin saldırması dışında bir şey hatırlayamadı. Oldukça etkilenmişti. İçinin ürperdiğini hissetti. Kalkarak kendisine bir fincan kahve yapmak için mutfağa yöneldi. Kanepede uyumak ona iyi gelmiyordu. Tüm sırtı, omuzları âdeta beton yığınına dönmüş, ağrıdan kırılıyordu. Kahvesini yaptıktan sonra akşam açık kalan dosyasının başına döndü.

"Evettt, elimizde iki cinayet. İki erkek. Tahminen birbirlerini tanımıyorlar ama katilimiz onlarla tanışmış ki uslu durmalarını istiyor. İlk olarak Ender'in cesedi bulundu. Katil veya katillerimiz oldukça uğraşarak öldürmüş. Basit bir cinayet değil. Cesetteki kesikler... Gözlerin açıkta kalması... Ve ulu orta bok çuvalı gibi atılmaları... Bence onları aşağılamak adına yapılmış hareketler. Demek katilimiz egosu büyük biri.

"İkinci olarak Yağız'ın cesedi bulundu. Parkta çalıların arasında, o da aynı teknikle öldü. Her iki cesette de aynı kesikler var. Boğazlarından içeri kâğıtlar itilmiş. Ama neden? Bunu başka şekilde de yapabilirdi. Neden boğazlarından içeri itelesin ki? Bu delilik."

Ozan sinirden koca bir kahkaha attı. Kahvesini aldı, ayağa kalkarak odasının içinde turlamaya başladı. Dosyanın biri hâlen elindeydi. Kahvesinden koca bir yudum aldıktan sonra:

"Hah!" dedi. "Bir de çiçeğimiz var tabii, nasıl unuturum kulak arkası... Acaba çok mu duygusalsın kahrolası! Bu çiçekte neyin nesi? Yoksa haberlerde izleyince tatmin olmak için mi? Neden ha?"

Ozan ayakta turlarken kapının zilinden parmağını çekmeyen biri vardı. Uzunca basıyordu zile. Ozan kapıya yöneldiğinde ayağı halıya takıldı ve kahvesi üzerine döküldü.

"Sıçtığım kimsin bu saatte?"

Yanmıştı ama öfkesi ağır bastığından önce kapıya bakmayı yeğledi. Bir hışımla kapıyı açtığında karşısında ona öfkeli gözlerle bakan Batu'yu gördü.

"Oğlum öldün mü, kaldın mı? Neredesin abi?"

Batu, Ozan'ı ittirerek içeriye girdi. Kendisini akşamdan kalma kanepenin üstüne attı.

"Ne oldu Batu? Dosyayı inceliyordum, vakit nasıl geçmiş anlamadım. Kahvemi üstüme döktürttün kahrolası adam."

"Ne mi oldu? Hani şu çılgın kadını bir kez daha ziyaret edecektik? Kocasını on yediliğe kaptıran ablamızı. Muhtemel ruh hastası olan..."

"Tamamen aklımdan çıkmış. Şu saçma sapan not, sonra çiçek, sonra kesikler, açık gözler derken..."

"Tamam çok profesyonel bir komisersin ama geceleri kendini azat et be abi."

"Kim gibi? Sen gibi mi?"

"Evett, aynen öyle. Ben gibi. Rüya gibi bir gece geçirdim çünkü ben. Tamam beni de olaylar içine çekiyor ama gece delik deşik edilen ben olsaydım bile umurumda olmazdı inan."

"Sen koca bir pisliksin."

"Sen de koca göbekli bir yalnız. Hadi toparla kendini, sonra bir kız bul kendine ve bu sefil hayatının bir anlamı olsun abi." Bunları söylerken koltuktan kalkmış, Ozan'ın kulağının dibine dibine gelmiş fısıldıyordu.

Ozan yüzünün tek bir kıvrımını dahi oynatmadan yüzünü Batu'ya döndü.

"Git kendine bir kahve koy. Ben üstümü değiştirip geliyorum. Ve artık sus."

"Nasıl istersen. Ama ben değil, sen yalnız öleceksin; bunu unutma."

Ozan üstünü değiştirip Batu bir fincan kahvesini içtikten sonra çıktılar.

Arabaya bindiklerinde Batu yandan bir gülüş attı. Amacı Ozan'ı kızdırmaktı fakat Ozan hiç istifini bozmadan arabayı çalıştırdı ve ilk kurban Ender'in evine doğru yola çıktılar.

Evi ikinci kez ziyaret edişleriydi. Kadın pek de hoş bir yüzle karşılamadı gelen ekibi.

"Buyurun."

"Tekrar merhaba, uygunsanız sizinle eşiniz hakkında konuşmak istiyoruz."

"Tabii, geçin."

Birlikte salona geçtiklerinde yüksek tavan bütün ihtişamı ile Batu'nun dikkatini çekmişti. Geçen sefer dikkat etmemişim demek, diye geçirdi içinden. Tavandan sarkan kocaman avize maddi kaygısı olmayan bir yaşamı simgeliyordu.

Batu ve Ozan'ı salona alan kadın birer kahve ikram etmek için mutfağa yöneldi. Kadın birkaç dakika sonra iki fincan kahve ile geri döndü.

"Sizleri burada görmeyi beklemiyordum komiser bey. Sürpriz oldu benim için."

"Geçiyorduk, uğradık diyelim. Geçen sefer sizi çok meşgul etmek istemedik. Şimdi daha rahat konuşma imkânımız olur diye düşündük."

"Tabii, buyurun. Ne konuşuyoruz? Kocamın beni nasıl aldattığını mı? Ellerimle ben öldürmeliydim onu."

"Neden böyle dediniz? Eşinizi çok sevdiğinizi düşünmüştüm?" Ozan ellerini kavuşturmuş kadının söyleyeceklerini pür dikkat dinlemeye başlamıştı.

"O uğursuz kızın da bunda payı var tabii. Ama bu ilk değilmiş. Odamızda bir çalışma masası vardı kocamın. Orada notlarını karıştırırken elime isimler geçti, bir sürü kadın. Bilirsiniz işte. Ne ilk ne sonmuş bana yaptıkları."

"Peki, sizce kocanızı kim öldürdü? Bir de sadece postane memurluğu yapan bir aile olarak eviniz çok şık. Başka geliriniz var mıydı?"

Kadın hafifçe gülümseyerek:

"Eşim aynı zamanda borsa da çok vakit geçiriyordu. Bir dönem güzel paralar kazandı. Aslında kazandığı çok daha fazlaymış ama bana hissettirmemek için işinden de ayrılmadan paraları kadınlarla yemiş."

"Kim öldürdü derseniz? Yaşasaydı ben öldürebilirdim tabii bu işin diğer yüzü ama bilmiyorum, inanın bilmiyorum."

"Olay gecesi siz neredeydiniz hanımefendi?" Batu daha fazla dayanamamış, sormuştu.

"Ben mi? Ne, şimdi de benden mi şüpheleneceksiniz? Hepimizin bildiği gibi pek hoş bir şekilde öldürülmemiş kocam. Bunu hak edecek ne yaptı bilmiyorum ama o kişi ben değilim. Evde çocuklarla birlikteydim. Sorunuzu yanıtsız bırakmamış olayım."

Ozan kirli sakallarını karıştırırken bir yandan da cebinden ikinci maktulün resmini çıkarttı.

"Bu adamı daha önce gördünüz mü acaba? İkinci cinayete kurban giden Yağız. Bir sigorta şirketi varmış. Annesi ile kalıyor. Aynı eşiniz gibi katledildi."

Kadın gözlerini kısarak resme odaklanmıştı. Ancak hiçbir şekilde adamı tanıyamadı.

"Daha önce hiç görmedim. İnanın görmedim."

Ozan kadına inanıyordu. Kocası tam bir pislikti ama bu şekilde katledilecek kadar mıydı, bilmiyordu.

"O akşam peki nerede olduğunu söyledi eşiniz? Eve geç mi geldi?"

"Ah evet, eve gelmediği hiç olmamıştı, geç gelirdi evet. Arkadaşlarıyla eğlenmeye giderlerdi. Erkek ortamı olduğunu söylerdi hep. On beş günde bir mutlaka çıkardı arkadaşlarıyla."

"Kimmiş bu arkadaşları peki?"

"İşyerinden Koray ve Tufan'la birlikte vakit geçirirlerdi genelde. En yakın arkadaşlarıydı Ender'in."

"Peki, biz bu Koray ve Tufan Bey'i nerede buluruz? Postane de mi çalışıyor ikisi de?"

"Evet, idari binada birlikte çalışıyorlar."

"Onlarla hiç siz konuştunuz mu peki?"

"Elbette konuştum. Birlikte geçirdikleri gecenin ardından, evlere dağılmışlar. Ama O akşam Ender eve gelmediğinde panikle aradım ikisini de. Bardan çıkışta dağılmışlar. Gece 23.30 sularıymış. Hatta Tufan esprisini bile yapmış. On ikiden önce evinde ol, bal kabağına dönersin, diye takılmış Ender'e. Sonrasını onlar da bilmiyorlar."

"Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz. Eğer aklınıza bir konu gelirse lütfen bizi aramaktan çekinmeyin."

"En kısa sürede size bilgi vermek için geri döneceğiz."

Batu bu esnada aldığı bütün notları elinde sıkı sıkı tutarken Diğer taraftan kadına teşekkürlerini sunuyordu.

Evden çıkarlarken kafalarında bir sürü teori oluşmaya başlamıştı bile.

***

Tekrar arabaya bindiklerinde Batu gözlüğünü takarak bir de ağzına sakız atıp Ozan'a baktı.

"Sakın o sakızı şapırdatma."

"Tamam abim. Ne düşünüyorsun? Benim kafam çok karışık... Gidip Koray ve Tufan'ı buluyoruz yüzde bir milyon, değil mi?"

"Aynen öyle."

Öğlenin sıcağı arabanın içini iyiden iyiye ısıtırken Batu bozuk klima ile oynayıp sürekli söyleniyordu. "Abi, neden yaptırmıyorsun bu klimayı? İçeride kokmuş hamsilere döndük ama... Ne cimri adamsın be abi. Valla bu gidişle ben yaptırıcam olacak bitecek ha."

Ozan yandan bir tebessümle Batu'ya baktı.

"Ne geveze adamsın be oğlum. Bir susmadın. Nasıl yapıyorsun bunu?"

"Neyi abi?"

"Her şeyden şikâyet etmeyi diyorum, nasıl başarıyorsun?"

"Ne şikâyeti abi. Al, bozuk klima. Bak gözüm akıyor sıcaktan. Sen cimri değilsin de ben miyim her şeyden şikâyet eden? Hayret valla bu soğukkanlılık..."

"Geldik geldik. İn aşağı da bulalım şu adamları. Ne olmuş o akşam çok merak ediyorum."

"İndim abi, indim."

İdari binaya geldiklerinde danışmadan Koray ve Tufan'a ait ofislerin yerlerini öğrendiler. Üçüncü kat soldan ikinci oda.

"Ne diyorsun abi? Sence bu adamlardan bir iş çıkar mı?

"Umarım Batu. Başka gidecek kapımız kalmıyor yoksa."

"Üçüncü kat, soldan üçüncü oda. İşte burası abi."

İçeriye girdiklerinde iki genç adamın masa başında yoğun bir şekilde çalıştıklarını gördüler. Biri telefonla konuşuyordu, diğeri önündeki bilgisayarın içine düşecekmiş gibi ekrana kilitlenmişti.

Ozan ve Batu'nun içeriye girdiğini gören Koray, kafasını bilgisayardan kaldırarak adamlara baktı.

"Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biz Ender Şahin için geldik."

Bunu duyunca telefonu kapatmış olan Tufan konuya girdi. "Ender arkadaşımızdı ama öldürüldü."

Gözlüğünü düzelten Tufan, adamlara daha dikkatli baktı.

"Siz kimsiniz?"

"Evet, pardon biz bu cinayet soruşturmasını yürütüyoruz. Ender Bey'in cinayetini araştırıyoruz ve o akşam neler olduğunu konuşmak istemiştik sizinle." Ozan koltuğa otururken ayakta kalan Batu'ya da işaret vermişti.

Bekleme koltuklarına yerleşen Ozan ve Batu'nun karşısına bir sandalye alarak oturdu Koray. Kollarını kavuşturan Tufan da yanlarına yaklaşmıştı.

"O akşam olanları bize anlatabilir misiniz? Hanginiz başlamak ister?"

Koray, Tufan'a bakmıştı. Tufan ofisin içinde tur atarak bir yandan da konuşmaya başladı.

Ellerini birleştirerek sandalyede oturan Koray da dikkatle dinliyordu.

"Biz iyi arkadaştık, Ender ve biz akşamları bazen takılırdık. Eve gitmeden önce bir şeyler içmeye giderdik. O akşam da yine birlikte işten çıktık ve her zamanki mekânımıza gittik. Şu ara evinde sıkıntıları vardı Ender'in, o nedenle o hafta hemen hemen her akşam çıkıyorduk. Ne kadar geç, o kadar iyi diyordu."

"Eşiyle arasında sorunlar mı vardı?" Batu bir taraftan not alıyor, diğer taraftan aklından binbir türlü soru geçiyordu.

"Koray sana ne demişti en son, hatırlıyor musun?" Tufan hatırlamaya çalışırcasına Koray'a baktı.

"Evet, hatırlıyorum. İlk fırsatta o kadından kurtulmak istiyorum, demişti."

"Peki, bunun sebebi neydi?"

Tufan devam etti:

"Ender aslında çapkın bir adamdı. Muhtemelen karısı ondan şüpheleniyordu. Ama aralarındaki diyalogu bilmiyorum. O akşam da yine bar çıkışı kızlarla takılmak için bizden ayrıldı."

"Peki ya siz?"

"Biz de evli insanlarız komiserim. Arkadaşımız diye her yaptığını yapacak veya onaylayacak durumumuz yok. Sadece birlikte iyi vakit geçiriyorduk ve sorunları olduğu için ona destek olmaya çalışıyorduk. Biz eve gittik. Zaten gecenin bir körü olmuştu. O saatten sonra çok yapacak bir şeyiniz olmaz." Tufan ofiste turlarken bir taraftan da gözü polislerdeydi.

"Tufan haklı, ben de eve geçtim. Sonuçta onunla takılsaydık bulunan ceset tek başına olmazdı belki de." Koray yanıt verirken yüzünde korku ile iğrenme arası bir ifade belirmişti.

"Peki kimin yanına gitti bir bilginiz var mı? Sürekli takıldığı bir kadın var mıydı?" Ozan bir şeyler bulmayı umarak sormuştu.

Tufan yine gözlüğünü düzelterek yanıtladı:

"Hiç sanmıyorum. Olsa bilirdik. Maymun iştahlıydı denir ya..."

"O nedenle kimle, nereye gitti Allah bilir?"

"Peki sizi fazla tutmayalım beyler. Sadece son bir soru: Bunu kim, neden yapmış olabilir?"

Koray, Ozan'a doğru eğildi.

"Evet şerefsiz bir tarafı vardı ama bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. İnanın kimin yaptığını tahmin dahi edemiyorum."

Tufan, " Ben de aynı şekilde..." diye yanıtladı.

O esnada Koray tekrar lafa girdi:

"Size bu anlattıklarımızın tamamını eşi bilmiyor. Yani kızlarla takılma kısmını... Bildiğimizi bilmezse memnun oluruz."

"Tabii bu kesinlikle aramızda kalacak, merak etmeyin."

O esnada Batu cebindeki diğer kurbanın resmini çıkartarak iki adama da ayrı ayrı gösterdi.

"Tanıyor musunuz?"

Adamlar resme boş boş bakmışlardı. Batu anlamıştı ki tanımıyorlardı.

"Yok, tanımıyorum." dedi Koray. Tufan da onaylayarak kafasını salladı.

"Bize ayırdığınız zaman için teşekkür ederiz beyler. Vaktinizi aldık. Yine de aklına gelen bir şey olursa lütfen bizi aramaktan çekinmeyin." Batu kartını uzatırken resmi cebine sokmaya çalışıyordu.

"Tabii, bir an önce bu caniliği yapan yakalanır umarım."

"Biz de öyle umuyoruz Tufan Bey. Teşekkürler."

Ozan adamlara dönerek:

"Son bir soru, mekânın adresini alabilir miyim?"

Adamlar tarif ederek adresi vermişlerdi.

İki polis ofisten çıkarak çıkışa doğru merdivenlerden inmeye başladılar.

Ozan bir taraftan elleriyle saçlarını çekiyordu.

"Elde var sıfır."

Araçlarına atlayarak ofislerinin yolunu tuttuklarında saat 15.00'i geçiyordu. Ozan baygın gözlerle Batu'ya çevirdi kafasını.

"Çok acıktım oğlum ben ya."

Batu'da bıyık altı gülerek, "Abi ben seni yemez içmez sanırdım. Ben geberiyorum açlıktan. Yiyelim insan gibi bir şeyler di mi?"

"Batu çok uzatıyorsun be oğlum. Hadi gidip insan gibi yiyelim."

Batu aracı ilk sokaktan sağa kırmıştı bile. Tam ters istikametteki ocak başına doğru gidiyorlardı. Pek severlerdi ocak başında buram buram tüten ızgaraları.

İçeriye girdiklerinde müdavimi oldukları belliydi. Batu hemen cam kenarı masasına geçti. Garson gelenleri tanımıştı.

"Ooo abilerim, hoş geldiniz. Sefalar getirdiniz. Ne yapalım size bugün?"

"Abim hoş bulduk. Şöyle ortaya bir salata. Izgara karışık iki tane. Her zamanki gibi... İki de ayran kaparsın bize." Batu resmen ağzının suyu aka aka vermişti siparişleri.

"Hemen abim." Garson siparişleri aldığı gibi yerine getirmek üzere uzaklaşmıştı.

" Off Ozan komiserim tadından yenmez şimdi bunlar. Valla kokusundan mest oldum ha."

"Aynen oğlum. Zebani gibi gezerken kendimizi unutuyoruz işte." Ozan düşünceli düşünceli camdan dışarıyı seyrediyordu.

"Bu olay çok rahatsız etti beni Batu. Ne bileyim, ne çıkacak arkasından bilmiyorum. Baksana başladığımız noktadan bir yere gidemedik. Onunla konuş bununla konuş. Bir numara olacağı yok."

"Bozma abi moralini. İlk olayımız değil, son hiç olmayacak. Ama kabul etmeliyim ki... Bir manyakla karşı karşıyayız elbet."

"Acaba birilerini mi taklit ediyor? Olur ya pek meşhurdur kopya cinayetler serisi gibi filan. Onlardan mı etkilendi acaba Batu, ne dersin?"

"Olabilir abi, bu konuyu da araştıralım. Şahsen hiç denk gelmedik ama dünyada işlenmiş cinayetlere bakmak lazım. Olur ya bir yerde okumuştur filan. Gerçi nasıl bir ruh hastası her okuduğunu hayata geçirmeye çalışır tartışılır ama."

Tam o esnada siparişleri gelmişti. Kokusu üzerinde sıcak sıcak ızgaraları yerken Ozan yağına ekmeğini bana bana yemekten ayrı bir keyif alıyordu. Bir süreliğine dahi olsa kendi dünyalarına geri dönmüş, normal insanlar gibi karınlarını doyurma keyfini yaşamışlardı. Lokantadan çıktıklarında Batu midesini ovalayarak bir taraftan da kürdanla dişlerini karıştırıyordu.

"Batu ne pis adamsın sen ya. Sokak ortasında ne yapıyorsun. At o kürdanı."

"Allah kimseyi açlıkla sınamasın abi. Valla hayvan gibi yedim. Çok mutluyum şu an."

Ozan'dan yediği ters bakışı anında kapan Batu:

"Tamamm, tamam attım kürdanı. Al bak yere değil çöp tenekesine. Kızma abisi."

Şu mekâna gidelim kamera mamera bir şey buluruz belki. Herifin en son bulunduğu yer orası sonuçta. Ender için günün son durağı olan bara gittiler. İçerisi tavanda dönen yarım yamalak pervanelerden az da olsa serindi. Ancak henüz açılmadığı için sandalyeler ters, masalar hazır değildi.

Barda duran adam seslendi.

"Bayım henüz açılmadık."

Ozan ve Batu adama yaklaştılar. Batu kimliğini göstermede gecikmedi ve konuyu kısa bir özet geçti.

"Sizin mekânın müdavimlerinden olan Ender Şahin ölü bulundu. Bu konu hakkında ne biliyorsunuz? Son gece buraya gelmiş."

Ortalığı toplamaya çalışan adam birden panik olmuştu.

"Burası müşterisi çok olan bir mekân. Bizimle ne alakası var konunun?"

Ozan eliyle burnunu kaşıdı.

"Sizinle bir alakası var demedik. Ne biliyorsunuz dedik."

Adamın gözleri fal taşı gibi açılmış, korkudan burun delikleri genişlemişti. Karşısındaki kişilerin vazgeçecek gibi durmamaları onu konuşmaya ikna etmişti.

"Kamera kayıtlarına bakabilirsiniz. Ancak Ender sağlam pabuç değildi. Hovardalık peşinde koşardı diye biliyorum. Sonu kötü olmuş."

"Bok yoluna gitti diyorsun yani." Batu pat diye adamın hislerini özetlemişti.

"Bu olaya biz de çok üzüldük fakat gerçek bu. Bildiğim bir şey yok. Buyurun üst katta kamera kayıtlarına bakın."

Birden nezaket dilini takınan adam üstündeki korkusunu atmayı başarmıştı.

Kayıtların olduğu ofise geçtiklerinde hınca hınç dolu olan salonda üç arkadaşın bir süre eğlendiklerini tıpkı Tufan ve Koray'ın söylediği gibi saat 23.30 sularında da iki adamın Ender'den ayrıldığını ve Ender'in karanlık sokakta alkolünde etkisiyle seke seke yürüdüğünü görmüşlerdi. O esnada tek başınaydı.

Mekân sahibine teşekkür ederek oradan çıktılar.

Ozan ve Batu araçlarına doğru ilerlerken: Ozan

"Hadi ofise gidelim, şu olayları bir toparlayalım Batu. Biz olayların neresindeyiz, olay bizim neremizde?"

"Valla abi olayların tam göbeğindeyiz işte. Yani iki karnımızı doyurduk diye illa laf sokacaksan..."

"Hadi Batu hadi, bin şu arabaya."

"Şu gariban kızı da bir görmeye gidelim. Bu Ender onun amcasıymış, ailede başka adam kalmamış mı da kıza o sahip çıkmış? Neymiş öğrenelim."

Ozan gözlüklerini takıp aracı çalıştırırken Batu'ya baktı. Batu yan koltuğa kedi gibi oturmuş, her hâlinden kafasının karışık olduğu belliydi.

"O kızdan bir şeyler çıkacağına adım gibi eminim abi."

Birlikte tekrar yol almaya başladıklarında her ikisi de kafasından geçen senaryoları tazeliyordu. Ender çok temiz bir adam değildi belki ama bu şekilde cezalandırılmayı kim hak ediyordu?

Kız yetiştirme yurduna geldiklerinde çocuklar muhtemelen akşam yemeği için yemekhanedeydiler, sesleri tüm koridorları çatal kaşık sesleriyle karışık dolduruyordu. Onları yurdun sorumlusu orta yaşlı bir bayan karşıladı. Kadın yılların tecrübesi ile onlar söylemeden polis olduklarını anlamıştı.

"Hoş geldiniz memur bey. Nasıl yardımcı olabilirim? Ben yurt sorumlusu Ayşen."

Ozan saygı ile selam vererek kadına doğru yürüdü.

"Buyurun lütfen, ofisime geçelim."

Birlikte kadının ofisine geçtiler. Ofisin tavanından sarkan dönen pervane neredeyse Ozan'ın kafasına değecek kadar alçaktaydı ve ofisin rahatsız sandalyelerinde yerlerini aldılar.

"Merhaba Ayşen Hanım, geçtiğimiz günlerde buraya gelen on yedi yaşındaki kız için geldik. Amcası ile yaşıyorken amcasının katledilmesi ile buraya nakil edildi."

"Oo evet şu kızcağızdan bahsediyorsunuz. Buse. O kadar güzel bir çocuğun bu kadar acı olaylar yaşaması çok üzücü fakat içiniz rahat olsun onunla burada bizzat ben ilgileniyor olacağım."

Batu tam konuyu kavrayamamıştı ki gözlerini açıp kadına:

"Acı olaylar derken?" diyebildi.

"Evet, kızın trajik olayları olmuş; ailesini trafik kazasında kaybetmiş, sonra buraya amcasının yanına taşınmış ama amcası kızı istismar etmiş."

Bunları duyan Ozan şok içinde kalmıştı.

"Nasıl yani amcası bu küçük kıza, kardeşinin yadigârına, bunları mı yapmış?"

Kadın gözündeki gözlüğü çıkartarak derin bir soluk aldı.

"Evet, ailesi olmayan çocuklar, bazen bu şekilde zarar görebiliyor."

"Peki yengesi, o kadın biliyor muymuş bunları?" Batu öfkelenmişti.

"Kızın dediğine göre kızı suçluyormuş, onun kocasının peşinde olduğunu söyleyerek kıza gün içinde sürekli şiddet ve tehditler savuruyormuş. Kızın gidecek bir yeri yok. Yaşı ufak. Ne denirse yapmaya çalışmış gariban." Kadın önündeki dosyadan birkaç evrak çıkartmıştı. O resimleri gösterdi.

"Bunlar kızın buraya geldiğinde doktor muayenesinden sonra çekilen resimleri ve raporu. Çok darp almış çocuk."

Ozan belgeyi incelerken kafasını kaldırıp kadına baktı.

"Buse ile görüşebilir miyiz?"

"Tabii ki, siz görüşme salonuna geçin ben kendisine haber verdireyim gelsin. Benden yardımcı olmamı istediğiniz bir husus olursa masamda olacağım memur bey."

Kibarca kadına teşekkür ettikten sonra görüşme odasına geçtiler.

Batu aklından geçenleri kelimelere dökmek istemiyordu ancak yine kendisini tutamadı.

"O pislik herif için üzülmeyi bir kenara bırakıyorum ben abi. Herif bildiğin bok çuvalıymış."

Ozan kendisini masanın ucundaki sandalyeye yerleştirirken:

"He hak etmiş diyorsun yani."

"Hayır abi hak etmiş demiyorum ama çok da masum değilmiş diyorum sadece."

Ozan gözlerini dikip Batu'ya baktı.

"Unuttuğun bir konu var dostum. Biz adalet sağlayıcılarız. Biz duygularımızla değil kanunlarla ve delillerle hareket ederiz. Biz insanlara öldükleri için üzülürüz gerektiği kadar, ancak öldüreni yakalayıp cezasının verilmesini sağlarız. Bu her insan evladı için bu böyle işler."

Batu burnundan soluyordu.

"Yani abi utanmasan adamı koruduğunu söyleyeceksin."

"Suçluların yargısını yapmak bizim görevimiz değil Batu. Biz sadece gerçeğin peşindeyiz. Kim suçluysa cezasını alacak.

"O yüzden duygularını bir kenara bırak dostum, gören de seni amatör sanacak."

Batu kahkaha atarak yanıtladı Ozan'ı.

"Amatör haaaah. Demek bana amatör diyorsun komiserim. Görelim bakalım kim amatör. Kızla görüşmeyi ben yapmak istiyorum müsaadenle."

"Müsaade senin Batu'cum."

Kız odaya girdiğinde okul üniforması gibi bir etek ve ceket vardı üstünde. Bu kıyafet ile yaşı daha da küçük

gösteriyordu. Böylesine korunmaya muhtaç olan bir çocuğa kim hangi zihniyetle zarar verebilirdi?

Kız korkusundan ellerini önünde birleştirmiş yere doğru olan başını hiç yukarı kaldırmadan kapıda duruyordu.

"Gel lütfen Buse. Gel otur buraya, korkma lütfen."

Kız sadece söyleneni yapıyordu ama korkudan dizlerinin titrediği her hâlinden belliydi çocuğun.

Batu kızı biraz sakinleştirmek istiyordu.

"Bir şey içmek ister misin Buse, su ya da başka bir şey?"

Kız hayır dercesine kafasını sallamıştı. Ozan cebinden çıkarttığı gün içinde ağzına attığı naneli şekerlerden uzattı kıza.

"Al bakalım ağzın tatlansın ve sakinleş tamam mı? Buse, burada bir cinayeti çözmek için bulunuyoruz ve sen bize yardımcı olabilirsin. O yüzden bizden korkmana gerek yok. Bize güvenebilirsin."

Kız ürkekçe aldı verilen şekeri ve kabıyla oynamaya başladı. Endişesinden şekerin poşetini açılamayacak kadar sıkmıştı.

"Amcamın ölümü için geldiğinizi biliyorum. Ama o iyi bir insan değildi. Ve ben onun ölmesini çok istemiştim."

Çocuğun bu kadar net olmasını beklemiyorlardı.

"Seni üzmek istemiyoruz Buse ama bize anlatman lazım. Ne biliyorsan bize anlat lütfen. Bu çok önemli..." Batu sesini mümkün olduğunda yumuşak tutmaya çalışıyordu.

Kız yavaşça kafasını kaldırarak Batu'ya baktı.

"Siz o gün eve gelen polislersiniz."

"Evet abicim. O gün çok korkmuştun ve seni güvenli bir yere getirmek için uğraştık. Şimdi burada iyi misin?"

"Evet, burada güvendeyim."

"Biz senin hep güvende olmanı sağlayacağız Buse. Buna emin olabilirsin. Bizimle konuşmak ister misin? Neler oldu?"

Genç kız başından geçenleri ailesinin trafik kazasında ölümünden sonra yaşadıklarını, amca evinde gördüğü eziyeti ve istismarı her şeyi anlattı Ozan ve Batu'ya. Adamın ölmüş olmasından sonra nasıl rahatladığını fakat öncesinde her geçen gün yengesinin eziyet potasının yükseldiğini her şeyi anlattı kız. Kendisinin nasıl yok olmuş hissettiğini anlattı. Çocuk, içindeki acıyı, öfkeyi ve suskunluğunu kusuyordu. Onca zamandır kendisine yardımcı olabilecek kimse olmamasına ve korkusundan gözüne uyku girmediğine kadar her şeyi anlattı. Buse anlattı, Ozan kahroldu. Buse anlattı, Batu nefes alamadı. Onlar iki gözü pek polisti, savunmasız ve çaresiz insanlara karşı yapılan eziyet onları her insandan daha fazla etkiliyordu. O yüzden suçluların peşine düşüp onların ceza almaları için canları pahasına savaşıyorlardı.

Kıza en son Yağız'ın fotoğrafını gösterdiler. Ama kız onu tanımıyordu. Aralarındaki bağlantı neydi hâlen bilmiyorlardı.

Oradan ayrıldıklarında yürekleri buruk ayrıldılar. Ve artık Buse'nin iki abisi olmuştu. Onu tüm kötülüklerden koruyacak iki abisi. Zalim dünyada bu iki zırh Buse'yi korumak için yeterli olur muydu, onu zaman gösterecekti. Yengesi cinayet zanlısı değildi belki ama kıza yapılan bu eziyete tanık olmuş ve o da eziyet etmiş bir kadındı, cezasını çekecekti.

Batu ve Ozan emniyetin yolunu tuttular, geride hüzünlü bir hikâye bırakarak elleri boş olarak dönüyorlardı.

***

Ofise geldiklerinde ise onları ayrı bir sürpriz bekliyordu. Koridorda yanlarına gelen Hakan, Ozan'a usulca fısıldadı.

"Abi, komiserim sizi ister. Acil, acill valla, koşun."

"Sağ ol Hakan, hemen geçiyoruz."

Batu merakla sordu:

"Abi hayırdır? Ne dedi?"

"Şevket abi bizi acil bekliyormuş."

"Aaa hayır olsun inşallah Ozan komiserim. Hemen gidelim o zaman."

İkisi de koşar adım Şevket başkomiserin odasına gitmişlerdi.

Ozan odaya girdiklerinde telaşla, "Başkomiserim bizi istemişsiniz." dedi.

Batu da arkasından odaya dalmıştı.

"Bir durum mu var başkomiserim? Bir sıkıntı mı oldu yine yoksa?"

Başkomiser Şevket kafasını kaldırarak Ozan ve Batu'ya baktı.

"Sakin olun çocuklar. Şimdilik her şey bildiğiniz gibi yeni bir olay yok. Yeni olan tek şey aranıza katılacak olan ekip arkadaşınız Beste."

Odanın kenarındaki sandalyede oturan hoş kadın usulca ayağa kalktı ve usulca başkomiser Şevket'in masasının yanına geldi.

"Merhaba arkadaşlar, ben Beste. Görünen o ki bundan sonra birlikteyiz."

Ozan ve Batu oldukları yerde donakalmışlardı.

Ozan daha fazla dayanamadı.

"Başkomiserim ne diyorsunuz siz? Anlayamadım ben tam olarak. Ekip arkadaşınız derken? Biz zaten Batu komiserle birlikte çalışıyoruz."

Ozan'ın arkasından hoplayarak Batu lafa karışmıştı bile.

"Başkomiserim bize bir Nisan şakası yapıyorsanız nisan değil."

Batu kadına dönerek:

"Pardon ama böyle damdan düşer gibi buraya gelemezsiniz hanımefendi." dedi. "Alışveriş merkezi değil burası."

Şevket böyle bir tepki bekliyordu ancak Batu sınırı aşmak üzereydi.

"Ne diyorsun Batu? Kendine gel!"

"Ben size diyorum ki yeni ekip arkadaşınız. Fikrinizi sorduğumu hatırlamıyorum Ozan. Bence adam gibi davranın Beste Komiser'e, yoksa sonuçları canınızı feci hâlde sıkar haberiniz olsun."

Bunun üzerine adamlar kenara geçtiler, sinirden patlamak üzere olduklarını belli etmemeye gayret ederek durmaya çalışıyorlardı.

Şevket Başkomiser aynı hiddetle konuşmasına devam etti:

"Şimdi Beste Komiser'i alıyorsunuz, olayı kendisine aktarıyorsunuz. Sonra hepiniz biriniz, biriniz hepiniz için. Hadi çıkın odamdan."

Adamlar gayet atarlı olarak Şevket Başkomiser'in odasından çıkmışlar, kendi ofislerine doğru ilerliyorlardı. Arkalarından kedi gibi onları Beste takip ediyordu. Genç kadın ne yapacağını kestiremiyordu ama en kötü ne olabilir, düşüncesiyle peşlerinden gitmişti. Adamlar masalarına geçip söylenmeye başladıkları anda kapıda Beste'yi gördüler.

Batu oturduğu gibi ayağa kalkarak kadının üzerine doğru yürüdü.

"Bakın hanımefendi. Nasıl, neden, niçin bizim ekibe katıldınız bilmiyorum ama şunu bilin ki biz asla ama asla bir ekip olmayacağız."

Masasında baş ağrısından geberen Ozan, saçlarını çekmeyi bırakarak:

"Batu. Bırak kadını." Beste Komiser'e dönerek:

"Beste Hanım, geçin şöyle bir konuşalım önce. Nesiniz, kimsiniz?"

Batu kadının burnunun dibine öyle bir girmişti ki Beste elinin tersi ile suratını iterek kapıdan geçmiş, ilk gövde gösterisini yapmıştı.

Ozan'ın masasının yanındaki sandalyeye oturarak gözlerini adama dikti.

"Beni istemediğinizi biliyorum. Ama sorun bakalım ben sizi istiyor muyum? İstediğim: Bu vaka. Siz beylerin küçük egoları ile uğraşmak için gelmedim buraya."

Ozan gözlerini kadına dikmişti.

"Anlayabiliyorum Beste Hanım, en azından anlamaya çalışıyorum. Merak etmeyin. Emir demiri keser sonuçta. Buraya nasıl bir güçle geldiyseniz artık... Biz biliyoruz görevimizi. Size de aktaracağız dosyayı en ince detayına kadar. Merak etmeyin."

"İyi yaparsınız Ozan Komiser'im. Şu küçük arkadaşınıza da söylersiniz emrin nasıl demiri kestiğini filan olur mu?"

"He aklıma gelmişken Beste Hanım, bu olay dışında yağmur yağsa size su vermeyiz. Haberiniz olsun."

"Terbiyesiz herif."

Beste hışımla Ozan'ın masasından kalkmış, cam ofisin yanında onun için ayrılan masaya geçmişti.

Masasına oturarak çantasından çıkarttığı eşyalarını yerleştirmeye başlamıştı.

Batu deliye dönmüş bir hâlde Ozan'ın masasına gelerek:

"Gördün di mi abi, bize nasıl atar tutar yaptı. Ama alacağı olsun Şevket Başkomiser'in. Bu kadını sardı demek başımıza. Kimmiş, kimlerdenmiş biliyor musun abi sen?"

"Nerden bileyim be oğlum. Kadın zebellak gibi geldi dikildi işte başımıza, gördün. Havası cakası da ayrı konu yani... Bak bak şuna bir bak hele. Kalıcı belli. Evini taşımış ofise."

"Ne yapacağız abi peki? Bu kadının acil buradan gitmesi gerekiyor. Kendi isteği ile tabii canım. Yoksa aklına yanlış bir şey gelmesin."

"Valla ilk defa senle aynı anda, aynı fikirdeyim Batu. Bu kadın başımıza bela olmadan göndermeliyiz. Hayır zaten şu cinayetler yeteri kadar karışık. Bir de böyle bir konunun içinde bir kadın olması gereken son şey."

İkisi de gözlerini dikmiş Beste'ye bakarken Beste onları umursamaz bir şekilde kalemlerini, ajandasını ve resimlerini masasına özenle yerleştiriyordu. İstenmiyordu ama bunu çok da umursadığı söylenemezdi. İşini yapmak için buradaydı sonuçta.

***

Sabahın erken saatlerinde ofislerine geldiklerinde Şevket Başkomiser ikisini de Ozan'ın masasında bekliyordu. Adam belli ki üzülmüştü. Belli ki onlarla konuşmak için fırsat kolluyordu.

Ozan ve Batu odalarına girdiklerinde Şevket Başkomiser'i görünce şaşkınlıklarını gizleyemediler.

"Başkomiserim. İyi misiniz? Bir şey mi oldu yoksa?"

"Yok, yok Batu merak etme, bir şey olmadı. Sadece sizinle biraz konuşmak istedim. Hepsi bu..."

İkisi de masasına geçtiğinde Batu göz ucuyla cam tarafına baktı. Beste henüz gelmemişti.

"Bakın çocuklar dün için üzüldüğümü söylemek istedim size. Biliyorsunuz siz benim için evlat gibisiniz. İkinizi de ayrı severim. Sanırım dün üstünüze biraz fazla gittim. O yüzden gelip size durumu anlatayım istedim. O zaman belki beni anlayışla karşılarsınız."

Batu bir ayrı severdi Şevket Başkomiser'i. Böyle konuşunca kıyamadı adama.

"Ne demek Şevket Başkomiser'im, olur mu öyle şey? Size kırılmak bizim haddimize değil ki."

"Olsun çocuklar. Ben anlatmak istiyorum. Beste benim bir ahbabımın kızı. Evet, torpilli diyeceksiniz ama tam olarak da öyle değil. Eğitimini yurt dışında tamamladı. Bu olay malum sansasyonel bir olay ve kendi kariyeri için olayın içinde olmak istedi. Bunun için hatırı sayılır kişileri araya koymadı değil. Ama emin olun ki en az sizin kadar iyi bir polis. Ona bir şans verin en azından."

Ozan pür dikkat Şevket Başkomiser'in söylediklerini dinlerken Batu yorumlamaya başlamıştı bile.

"Çok ukala be başkomiserim."

"Evladım ben ne diyorum siz ne diyorsunuz? Saçımdaki birkaç teli de siz yolduracaksınız bana."

"Tamam abi sen merak etme. Seni üzecek ve hatta sözünü ezecek bir olayımız olmayacak."

Ozan ağırbaşlılığı ile konuyu ele almıştı. Şevket başkomiser de buna güveniyordu zaten.

Ozan dudaklarını ısırarak başkomisere baktı.

"Tek bir sorum olacak abi."

Şevket kaşlarını kaldırıp adama bakarak yanıtladı.

"Tabii evladım. Sor."

"Olay çözülünce gidecek mi peki?"

"Ha diyorsun ki kısa süre olursa katlanırım. Uzun vadede ona yer yok."

"Yok abi onu demek istemedim. Sadece merak ettiğim için sordum. Kalıcı mı, gidici mi bu kadın?"

"Benden size abi sözü o zaman. Bu dosyada siz ona yeterli desteği verin. Olay çözüldüğünde hâlâ aynı fikirdeyseniz gidecek."

"Tamam o zaman, tamam di mi Ozan abi?" Batu mutlu bir haber almışçasına yerinden fırlamıştı.

"Tamamdır o zaman Batu." Ozan da Batu'yu destekleyince Şevket Başkomiser yerinden kalkarak kapıya yöneldi.

"Şu olayı bir çözün de başka söz etmeyeceğiz."

"Elimizden geleni yapacağız abi, merak etme sen."

Şevket Başkomiser'in odadan çıkmasıyla Beste'nin odaya girmesi bir olmuştu. Kadın her ikisine de bakarak:

"Günaydın beyler." dedi.

İki adam da az önceki konuşmanın etkisindeydiler. Ve iş bitince gidecek biri ancak onların misafiri olurdu, o yüzden kendilerini bozmadan yanıtladılar.

"Günaydın."

Cam bölmenin yanındaki masasına geçti Beste. Çantasını astı. Sandalyesini çekip yeni oturmuştu ki yanında Ozan bitti.

"Dün için yaşanmamış saysak? Sonuçta hepimiz yetişkin insanlarız. Dosya için toplantı odasına geçelim ve birlikte olayların üstünden geçelim, ne dersin?"

"Ooo beyler yetişkin gibi davranmaya karar vermiş. Aynen öyle işimize bakalım bence de. Sizinle işim olmaz yoksa."

Beste Ozan'ı itekleyerek yerinden kalkıp odadan çıktı. Ozan ve Batu bakakalmışlardı. Ozan, Batu'ya göz işareti yaparak gelmesini istedi.

"Hadi Batu. Gidelim bakalım. Hanımefendiyi aydınlatalım da çözsün bu olayı."

"Tamam abi." Batu ağzını büzerek yanıtlamıştı. Hoşnutsuzdu.

Toplantı odasına geçtiklerinde Beste çoktan yerini almış, onları bekliyordu.

"Şükür, sonunda gelebildiniz. Siz bu ağırkanlılıkla iyi gelmişiniz bugünlere."

Batu içinden 'sabır' diyerek istifini bozmamaya çalışıp masaya ilişti. Ozan slayt cihazının başına geçti. Tüm görüntüleri ile tek tek cinayetleri Beste'ye anlattı. Anlatırken kendi de tekrar ediyordu konuyu, sindirmeye çalışıyordu. Kimdi bu adam? Bu kadar ince ince neyi planlıyordu? Devam edecek miydi? Kafasında sürekli sorular dönüyor ama ellerinde hiçbir şey olmaması onları aynı zamanda delirtiyordu.

Beste cesetlerin boğazından çıkan kâğıt parçalarına çok şaşırmıştı.

"Nasıl ya? Boğazına mı yerleştirmiş hiç üşenmeden?"

Batu aynı hızla yanıtlamıştı kadını.

"Evet, zamanı bolmuş anlaşılan. Baksana iki cesette de aynı kâğıtlar. Anlamlı ne bulacaklar acaba? Arkadaşlar üzerinde çalışıyor. 'Uslu dur.'"

Beste kafasını yan yatırdı. Dikkatle harflere bakıyordu. Elindeki defterine harfleri not aldı.

"Bir anlam aramak gerekir mi?"

"Bunlar öylesine yazılmış da olabilir. Bilirsiniz kafa karıştırmak için. Ne yaptığımı biliyorum havasında olmak için."

"Ama olmayabilir. Değil mi?" Batu gözlerini kısmış kıza tıslıyordu.

"Evet, olmayabilir. Batu Komiserim."

Beste'nin kendisini onaylaması Batu'nun bir an bile olsa hoşuna gitmişti. Ozan cihazın başında konuşmalarının bitmesini beklerken sinirlenmeye de başlamıştı.

"Arkadaşlar bitirdiyseniz devam ediyorum. Bakacağız öylesine mi, yoksa bir not mu bırakmak istemiş hepsi ortaya çıkacak."

"Kurbanların yakınları birbirini tanımıyor. Bu iki insan arasındaki bağlantıyı nasıl kuracağız onu düşünmek lazım? Neye göre seçti sizce? Öylesine mi? Yoksa tanıyor muydu ikisini de?"

"Benim yurt dışında tanık olduğum genelde yakın çevreden kişiler oluyor cinayeti işleyenler. Yani en yakınları ama bu çok elzem bir durum... Tesadüf eseri seçilmiş kişiler olma ihtimali de var elbet, hedef şaşırtmak için bu iyi bir yöntem."

"Aynen öyle Beste Komiserim. Son detay: Bir çiçek. Şimdi katilin imzası hangisi? Çiçek mi? Notlar mı? Öldürme tarzı mı? Ne anlatıyor bize?"

"Çiçek derken nasıl bir çiçek?"

"Frezya çiçeği renkli renkli. Ne dersin Beste komiserim var mıdır bir anlamı? Bir kadın olarak çiçeklerden anlarsınız herhâlde."

Ozan'ın bu hafif iğneleyici tavır karşısında Batu bıyık altı bir gülmüştü.

"Evet, aslında frezya çiçeklerini bilirim. Eğer siz de biraz ilgili olsaydınız... Tıpkı güller gibi frezya çiçekleri de renkleriyle bir şeyler ifade ederler. Azim, neşe, masumiyet, huzur gibi... Gülden biraz farklıdır ifadeleri. Nasıl Ozan Komiserim, aydınlattım mı sizi?"

Ozan bir an afallamıştı. Cidden bilmiyordu. Ve bu yeni ortağından öğrendiği ilk şeydi.

O günü tüm resimleri, yakınlarla yapılan görüşmeleri değerlendirerek geçirdiler. Hiçbir ipucu yoktu. Hiçbir delil yoktu.

Akşam olup ofislerinden çıktıklarında Beste aracına binmek için yolun sonundaki park yerine doğru ilerlemeye başladı. Otoparklardan pek hoşlandığı söylenemezdi ama aracına gözü gibi bakan biri için en güvenli yer otoparktı. Kasvetli otoparkta ilerlerken arkasından gelen gölgeyi fark edemedi.

Arkasından bir el hızla çantasına doğru atılmış, kadını yere düşürmüştü.

"Bırak çantayı, bırak." Beste çığlık çığlığa otoparkı ayağa kaldırmıştı. Arkadan koşarak gelen görevli onlara çok uzaktaydı. Kar maskesi takmış kişi yere düşen kadını tekmelemeye başladı.

"Kahrolası kadın canından olacaksın, ver çantayı bana."

Aldığı tekmelere rağmen bir eli çantasına kilitlenmişti âdeta. " Pislik defol!"

Görevli koşarak yaklaşmaya başlayınca hırsız çantayı bırakarak kaçmak zorunda kalmıştı. Beste çantasını bırakmamıştı ama aldığı darbelerden birkaçı yüzüne geldiği için burnundan feci hâlde kan geliyordu.

Adam nefes nefese kadının yanına eğildi.

"Hanımefendi, hanımefendi iyi misiniz? Lütfen cevap verin, iyi misiniz?"

Beste güçlükle ayağa kalktı. Üstünü düzelttikten sonra eli burnuna gitti.

"İyiyim ben. Sağ olun. Hep korkardım böyle ıssız otoparklardan. Demek korkunun ecele faydası yokmuş. Kısmet bugüne imiş."

"Hastaneye götürebilirim sizi hanımefendi. Ya da ambulansı arayayım ben."

"Yok, yok gerek yok şimdi hastane filan. İyiyim ben sağ olun. Siz koşup gelmeseydiniz çanta için canımı alacaktı o manyak."

"Evet, Allah korusun. Daha kötüsü olabilirdi, verilmiş sadakanız varmış."

"Ben gideyim artık. Teşekkür ederim."

"İyi olduğunuza emin misiniz? Hastaneye gidin isterseniz. Pardon isim neydi?"

"Zühre ben. Teşekkür ederim yardımlarınız için ama artık gitsem iyi olur."

Kadın arabasına bindikten sonra kaptırmadığı çantasından çıkarttığı mendili ile kanayan burnunu temizledi. Canı acımıştı ama nasıl baş edeceğini biliyordu, sonuçta o güçlü bir kadındı.

Eve geldiğinde kendisini duşun altına attı. Sıcak suyu kemiklerine kadar hissetmek bugün olanları unutmak istiyordu. Duştan çıktığında yumuşak pijamalarıyla kendisini yatağına bıraktı. Çoktan uykunun kollarına teslim olmuştu.

***

Ertesi gün Şevket Başkomiser'in yanında olan Ozan ve Batu'nun yanına girdi Beste. Yüzü gözü bir fenaydı akşam yüzüne aldığı darbeden dolayı yüzü şişmişti. Onun bu hâlini gören Şevket Başkomiser heyecanla masasından fırladı. O esnada Batu ve Ozan'ın sırtları kıza dönük olduğundan dolayı kızın o hâlini ilk etapta görmemişlerdi. Şevket Başkomiser'in telaşından ne olduğunu anlamaya çalıştılar önce. Şevket Başkomiser yerinden kalkarak koşar adım Beste'nin yanına geldi. Kız kapıda durmuş ağlar bir ifade ile adama bakıyordu.

"Kızım ne oldu sana böyle? Nedir bu hâlin?"

Onun Beste'ye doğru atıldığını gören adamlar da bir anda panik olmuş, kızın yanına gelmişlerdi.

Ozan ve Batu da kızın çevresini sarmış ne olduğunu anlamaya çalışırcasına birbirlerine bakıyorlardı.

"Gel, gel otur şöyle de anlat bize. Ne oldu?"

Kızı kolunun altına alan Şevket Başkomiser bir baba edasıyla kıza sarılmış, masasının yanındaki koltuğa oturması için yardımcı olmuştu.

Kız derin bir nefes aldı önce. Sonra ağlamaklı yüzü ile anlatmaya çalıştı başına gelenleri. Bir taraftan kotunun cebinden çıkarttığı bir mendille burnunu silmeye çalışıyordu.

"Nasıl sana saldırdılar ya?" Ozan elleri havada, sinirleri gerilmişti.

Kız burnunu çekerek yanıtladı.

"Ben de anlamadım. Arkadan geldi. Çantama saldırdı. Yüzümde ne patladı, nasıl bu hâle geldim anlamadım. Vermedim elbet çantamı. Son anda görevli yetişti. Adam son sürat kaçınca yakalayamadım zaten."

"Olaya bak ya, abi adam polise saldırmış bir de kaçmış gitmiş iyi mi? Sen şunun eşkâlini versene bize. Kadına

saldırmak nasıl olur, biz onu bir bulalım." Batu öfkeden delirmiş gibi konuşuyordu.

"Kızım çocuklar doğru söylüyor. Sen eşkâlini çizdir, ilgilenilsin bu olayla." Şevket Başkomiser endişelenmişti ve üzülmüştü kızın hâline.

"Yok, başkomiserim teşekkür ederim. İşimiz başımızdan aşmış zaten, hiç gerek yok benim yüzümden böyle bir angaryaya. Zaten yüzünü de görmedim, maske gibi bir şey vardı."

Batu duramamıştı.

"Olur mu angarya filan? Bulalım adamı yüreğimiz soğusun. Hem yarın başka insanların da canını yakacak demek belli."

"Batu haklı Beste, fazla vakit almaz zaten, bu tiplerin takıldıkları mekânlar bellidir. Elimizle koymuş gibi buluruz herifi. Sen endişe etme." Ozan kıza gerekli güveni vermişti.

Beste neredeyse dün yaşadığı olaya sevinecek duruma gelmişti. Bu olay olmasaydı. Bu adamlar onu asla kabullenmezlerdi.

"Teşekkür ederim ama kararım bu yönde. Elimizde manyak bir seri katil varken kimseyi bununla uğraştıramam. Sonra belki."

"Eve gidip dinlenmek ister misin, Beste?"

"Teşekkür ederim başkomiserim ama işimin başında olmayı tercih ederim. Merak etmeyin ben iyiyim."

Beste gördüğü ilgiden memnun Şevket'in masasının yanından kalkarken adamlar da pür dikkat onu izliyorlardı. Kadın odadan çıkarak kendi odalarına doğru ilerlemiş. Batu ve Ozan arkadan geliyor mu diye durup bakarak eli ile işaret ederek 'hadi' dercesine elini savurmuştu.

Batu elleri cebinde kadının arkasından bakarken:

"Bilemedik abi, esaslı kadınmış." dedi.

Ozan'ın falsolu bakışını üzerinde hissettiği an ellerini cebinden çıkartarak kendini düzeltti.

"Eee abi biz de gidelim hadi odaya. Başkomiserim var mı bizlik başka bir şey? Gidelim dosyamızın başına." Batu odadan çıkmak için acele ediyordu.

Şevket Başkomiser başı ile Batu'yu onayladı.

"Esaslı kadın he!"

Ozan'la birlikte odadan çıkarken Ozan yan gözle Batu'ya baktı.

"Kızma abi lafın gelişi işte. Baksana ağzı yüzü dağılmış yine de dimdik duruyor kadın daha ne yapsın abi."

"Hadi Batu hadi. İşimize gücümüze bakalım."

Birlikte odalarına geçtiklerinde Beste çoktan masasına geçmiş, önündeki evrakları karıştırıyordu.

Ozan ve Batu da masalarına geçtiler. Dün yarım kalan işlerini toparlamaya başladılar.

Ozan, Beste'ye bakarak seslendi.

"Bugün öğlene kadar raporlarımızı toparlayalım, sonra dosyaları tekrar gözden geçirelim."

Beste tebessüm etmişti. Bu ekibe kabul edildiğinin bir nişanesiydi.

Ekip o gün işlerini toparladıktan sonra toplantı odasına geçerek dosyanın detaylarını konuşacaklardı. Toplantıya Şevket Başkomiser de katılacağından Batu slaytı hazırladı.

Hepsi masada yerlerini almışken Beste'nin tek ilgilendiği önündeki parçalı kâğıtlardı.

Batu:

"Ender'in arkadaşları olan iki adamla konuşmaya gittik. Tufan ve Koray üçü birlikte iş çıkışı takılırlarmış. O akşam Ender; Tufan ve Koray'dan ayrılarak kızlarla takılmış. Evdeki kıza yaptıkları ayrı bir konu ama şu an sorumuz şu ki Ender çıkışta kimin yanına gitti?"

Beste kâğıtlardan kafasını kaldırmıştı.

"Ya yolda başına bir şey geldi ise? Yani çapkın kurbanımız komşunun tavuğuna gidemeden canından olduysa?"

Ellerini başının arasına alan Ozan:

"Olabilir." dedi. "Zaten böyle bir cinayeti ya iki kişi işlediler abi ya da güçlü kuvvetli bir erkeğin işi. Sokak başlarında dikilen hayat kadınından böyle seri katil çıktığını ben duymadım."

"Biz kadınları çok hafife alıyorsunuz Ozan Komiserim, bizler istersek tüm dünyayı ele geçirecek güce sahibiz. Bunu unutmazsanız sevinirim."

"Ozan haklı Beste."

Şevket Başkomiser olay büyümeden müdahale etme gereği hissetti.

"Eğer bunu bir sokak kadını yapmış olsaydı belki bıçaklardı, belki tabanca ile vururdu. Ama böylesine bir işçilik... Yok sanmam."

Beste bunun üzerine tekrar başını önündeki not kâğıtlarının arasına gömmeyi yeğledi.

Batu, slaytla cesetlerin tekrar üzerinden geçiyor. Hepsi en küçük detayına kadar olayı araştırıyorlardı.

Elindeki kâğıtlarla oynayan Beste birden irkildi.

"İnanamıyorum."

Üç adam da kafasını Beste'ye çevirdi.

Batu elini havaya kaldırarak;

"Eee söyleyecek misin? Ne oldu?"

Beste heyecanlanmıştı. Elindeki kâğıtları masaya özenle yerleştirip düzeltiyordu.

"Uslu dur, demiyor aslında. Onu kendisine söylüyor maktule değil."

"Nasıl?" Batu anlamsız gözlerle ona bakıyordu.

"Kurbanların boğazında yerleştirilmiş olan kâğıt parçalarını diyorum. Beni durdurun diyor. Katil onu yakalamamızı istiyor."

"İyi de nerden anladın bunu şimdi ayaküstü?"

Beste hızla teorisinden bahsediyordu.

"Şimdi, uslu dur derken zaten ölmüş birine bunu neden söyler ki insan ölmüş zaten bundan sonra istese de bir şey yapamaz ya. Mecbur uslu duracak, ölmüş adam ne yapsın? Ama o yaşıyor ve uslu durmak demek; öldürmek istemediğini belirtiyor aslında. Katil diyebilirim çünkü tekil konuşmuş kendisi ile. Bir gruba veya bir çeteye ait bir işaret değil yani tamamen şahsi ve kendisi ile ilgili, uslu olmak istiyor yani kırılgan aslında ailesi tarafından veya toplum tarafından dışlanmış, farklı kişilikte bir insan olma ihtimali de var tabii."

Ozan öfkeden deliye dönmüştü.

"Şerefsizin evladı. Resmen oynuyor bizimle. Ama bunlar birer teoriden ibaret sadece Beste Komiserim değil mi? Sadece birer teori yani ortada henüz heyecanlanacak kadar önemli bir delil bulmuş değiliz."

Batu'nun kafası karışmış gibi bakıyordu.

"Peki, ne demek şimdi bu? Aslında yapmak istemiyor da mecburen mi işliyor bu cinayetleri yani?"

Şevket Başkomiser düşünceliydi.

"Demek bizimle iletişime geçmeye çalışıyor. Kendi bilinsin istiyor. Onu tanıyalım istiyor."

Beste elindeki not kâğıtlarını karıştırdı.

"Bu onu güçsüz kılar. Hata yapacaktır."

Batu slaytı sunduğu duvarın önünde ellerini kollarına bağlamış şekilde ileri geri gidip geliyordu.

"Şimdi hem insanları öldürüyor hem de bizim kendisini durdurmamızı bekliyor öyle mi?"

"Bir seri katille köşe kapmaca mı oynayacağız?"

Şevket kafasında olan iki tel saçı da kaşıdıktan sonra:

"Süper, mesaj içerikli bir davamız var. Daha ne olsun? Beste aferin kızım. Tebrik ederim, teori olmasına karşılık güzel yakaladın.

"Gerçi bugün diğer birimlerde dosyayı göndereceklerdi, muhtemelen bizimkilerde bulmuşlardır bu cevabı tabii ama yine de tebrikler." Batu cümleleri içinde tutamayan bir yapıya sahipti kaşları havada konuşurken Şevket ile göz göze geldiklerinde susarak başını öne eğdi.

Ozan başıyla arkadaşını onaylıyordu.

Beste yeni gelmesine ve aralarında çalkantılı başlangıç yapmasına karşılık, başarılı olacağının sinyallerini ekibe vermişti.

Akşam olup işten çıktıklarında Batu ve Ozan her zaman ki gibi mekânlarına geçeceklerdi.

Bu sefer Batu bir değişiklik olsun istemiş ve Ozan'a sormadan Beste'yi de davet etmişti. Kendisini Şevket Başkomiser'e karşı mahcup hissediyordu ve bu jestin ortamı yumuşatacağını düşünmüştü.

Çıkışta arabaya bindiklerinde Beste'nin arabaya doğru koşa koşa geldiğini görünce direksiyon başında olan Ozan bir şaşkınlığını gizleyemedi.

"Nereye koşuyor bu?"

Hemen yanında sakızını kocaman patlatan Batu sakızını şakırdatarak onu yanıtladı.

"Ben çağırdım abi. Bizim mekâna gel dedim. Olur dedi."

"Ne yaptın, ne yaptın?"

"Bizimle gel dedim abi. Ne var bunda? Kadın kendini parçaladı yazık. Geliversin bizle ne var?"

"Ne hâlin varsa gör Batu. Bana bulaşmayın da."

"Aman aman ağır abi. Yeni insanları sevmezsin tabii sen. Beni nasıl seviyorsun hayret ediyorum abi."

"Seni sevdiğimi nerden çıkarttın?"

"Ha ha haha. Komikti. Cidden komik."

O sırada Beste arka kapıyı açıp kendini arabanın içine atmıştı bile.

"Çok bekletmedim di mi? Ancak toparlandım."

Batu yine sakızını şişirerek yanıtladı kadını.

"Yooo çok beklemedik, o sırada Ozan abim de beni ne kadar sevdiğini anlatıyordu bana. Zaman nasıl geçmiş anlamadım."

"Aaa inanamadım doğrusu. Ozan Komiserim nasıl oldu da lütfetti?"

İkisinin arasındaki diyalogun bitmesini elbette beklemeyecekti Ozan. Her zamanki gibi yüzü asıktı Ozan'ın. Aracı çalıştırdığı gibi yola düştü.

Her akşamki rutinlerine kadının da katılmasından Ozan bir rahatsız olmuştu ancak şu anda ona katlanmaktan

başka çare görünmüyor gibiydi. Mekâna geldiklerinde bar kısmında Batu'nun kız arkadaşı Begüm de onları beklemekteydi.

Ozan hafifçe Batu'yu dürterek sordu.

"Her akşam senin kız arkadaşın burada mı olacak oğlum ya?"

Batu'da şaşkındı çünkü haberleşmemişlerdi. Sakızını kocaman şişirdikten sonra kafasını salladı.

"Allah belamı versin bilmiyordum abi. Özlemiş garibim demek."

Hem konuşup hem kızın yanına doğru yürüdüğünden Batu yüzüne salakça bir gülümseme takınmıştı bile.

Kızın yanına giderek ona sarıldı.

"Hayatım. Beklemiyordum. Bu ne güzel sürpriz."

Kadın gözlerini süzdü.

"Beni beklemiyordun demek."

"Hayır canım onu demek istemedim. Haber vermedin sadece ondan."

Ozan bir sevgili kaosunun tam ortasında olduğunu hissederek hemen ustaca kıvrılarak yandaki masalardan birine geçti. Arkasından nereye gideceğini bilemeyen Beste, yüzü gözü şiş bir hâlde Ozan'ı takip ediyordu. Masanın başına geldiğinde çantasını sandalyenin kenarına asarak oturdu.

Ozan dik gözlerle ona bakıyordu. Batu ise hâlen Begüm'ün gönlünü yapma çabasındaydı. Begüm masaya ilişen Beste'yi yan gözle süzdü.

"Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın aşkım?"

Batu ne olduğunu anlamamıştı kafasını çevirdiğinde Beste'yi gördü. Parmak uçlarını tüh dercesine yüzüne doğru götürdü.

"Ah ne kabayım hayatım. Tabii ki de sizi tanıştırmalıyım."

Beste mevzu bahsin kendisi olduğunu anladığında kafasını kıza çevirdi. Tehditkâr bir bakışı vardı.

"Beste komiser ekibimize yeni dâhil oldu hayatım."

Begüm alaycı bir tavırla Beste'ye gözlerini dikmiş yandan bir gülüş attı.

"Hayırlı olsun tatlım. Bizimkiler seni ilk günden benzetmiş sanırım suratın çarşamba pazarına dönmüş."

Beste bu yanıt karşısında tam ağzını açacakken Ozan devreye girerek müdahale etmişti.

"Hayır Begüm'cüm, Beste Komiserim kendini kapkaççıdan korurken bu hâle gelmiş. Onun yerinden sen olsaydın belki bu kadar şanslı olmayabilirdin. Bence biraz saygılı olmalısın."

Ortalığın karışıp sevgili ve dost arasında kalmak istemeyen Batu ellerini havaya kaldırdı.

"Tamamm, tamam lütfen arkadaşlar."

Yüzü şekilden şekle giren Begüm'e dönerek:

"Hayatım zor bir gün geçirdik malum. Sen bu iki deliye aldırma lütfen. Hadi biz daha sakin bir yere gidelim seninle."

Begüm çantasını kaptığı gibi:

"Evet iyi olur." dedi. "Buranın havası iyice bozulmaya başladı."

Batu arkadan Ozan'a idare edin dercesine el kol hareketi yapıyordu.

Begüm'ü alarak mekândan çıkan Batu dışarıya çıkana kadar Beste'nin öfkeli bakışlarını sanki üzerinde hissetmişti.

İkisi gittikten sonra Beste, Ozan'a dönerek:

"Geç oldu biz de kalkalım istersen." dedi.

Tamam dercesine Ozan kafasını salladı. İkisinin de keyfi oldukça kaçmıştı.

"Seni ben bırakayım." Ozan bir anda kızın içinde bulunduğu durumdan dolayı koruma güdüsüyle hareket etmişti.

"Teşekkür ederim Ozan Komiserim ancak sen olmadan da başımın çaresine bakabiliyorum gördüğün gibi." Beste yüzünü göstererek alaycı bir tebessüm takınmıştı.

"Beni savunduğun için minnettar olmaya gerek yok sanırım. Dediğim gibi kendi işimi kendim halledebilirim."

Sonrasında çantasını astığı sandalyenin kenarından alarak mekânı terk etti. Tek başına kalan Ozan bir iki duble içmenin şu ana kadar olanları unutturacağını düşünerek sandalyesine geri yerleşmişti.

***

Gece her insan için farklı şekilde güne kavuşuyordu.

Sabah yürüyüşüne çıkmış insanlar için ağaçların arasında nefes almak gibisi yoktu. En azından bu semtin insanları hemen yanı başlarındaki yoğun ağaçlık alanı yürüyüş yolu olarak kullanıyor, sabah sporlarını burada yapıyorlardı.

Genç Ceylin o gün koşusunu biraz daha uzatmak için temposunu ayarlayarak ağaçların biraz ilerisine doğru gitmeye karar verdi. Ortalık sakindi. Güneş henüz ışığını bu ormanlık alandaki ağaçlara ulaştıramamıştı. Kulağında müziği ile kendini yola bıraktı. Yarım saatlik bir koşunun sonunda biraz su içmek için kendini kuytu bir köşeye atarak sırtını koca çınara dayadı. Kulaklıkları çıkarttı, kalbi

küt küt boğazında atıyor gibiydi. Kafasını yere eğdi. O sırada kulağına çalılardan gelen bir hışırdı çalındı.

Kafasını acele ile kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. Görünürde bir şey yoktu. Ama o hışırtı devam ediyordu. Ceylin korkmuştu. Az önce boğazında atan kalbinin sesini şimdi kulaklarında daha net duyuyordu. Nefesi bir an kesildi. Çalıların ya da ağaçların arkasından bir hayvanın çıkma ihtimali onu az da olsa rahatlatmıştı ancak yine de nefesini tutmayı istedi.

O hışırtı ile siyahlı bir gölge sanki usulca yüksek çalılardan kaydı gitti gibi geldi. Giden her neyse kadın uzaklaştığını hissetti ve merak duygusuyla usulca çalıların olduğu yere gitmek için karşıya geçti. Çalıları araladığında ilk gördüğü bir tekerlekti. Tam ne olduğunu anlamak için biraz daha çalılara girdiğinde devrilmiş bir tekerlekli sandalyeye bağlanmış kadının oyulmuş yüzü ile burun buruna geldi. Korkudan ayağı dolanmış ve kendini cesedin yanında buluvermişti. Nasıl kalktı, nasıl toparlandı, nasıl koştu bilmiyordu.

Ceylin o anda arkasına bile bakmadan koşmaktan başka bir şey düşünemedi. Hızlıca geldiği yoldan geri dönerek ancak insan kalabalığının olduğu bir alana geldiğinde durabilmişti. Titreyen elleriyle telefonunu çıkartıp polisi aradı. Kadın, polisi aradıktan sonra kocasını aradı, muhtemelen henüz işe gitmemiş evde uyuyordur, diye düşündü. Adam telefonu ilk çalışta açtı.

"Ceylin ne oldu?"

Kadın telefonun ucunda ağlıyordu.

"Suat... Ben koşu yaptığımız yerdeyim. Burada bir ceset var, hemen gel lütfen."

Adam panik olmuştu.

"Senin bir şeyin var mı? İyi misin?"

"Yok, yok ben iyiyim ama çok korktum, lütfen gel."

" Hemen geliyorum."

Adam kadının tahmin ettiğinden de çabuk yanına gelmişti.

Geldiğinde kadın kollarını açarak karşıladı adamı. Adam tüm samimiyeti ile sarıldı karısına. Saçlarını okşarken kadına telkinde bulunmaya çalışıyordu.

Ceylin kocasının varlığını hissettiği için biraz sakinleşmişti, ancak gözünün önüne cesedin görüntüsü geldikçe istemsizce geriliyordu. Biraz sonra polis ekipleri olay yerine geldi.

Polislerle birlikte olay yerine gittiklerinde kadın hâlen şoktaydı. Etrafta ister istemez bir kalabalık belirmeye başlamış, insanlar birbirine ne olup bittiğini soruyordu. Polisler gerekli tutanakları hazırlayarak merkeze haber verdiler.

Haberi alan Şevket Başkomiser hemen odasından kendini dışarıya atmıştı.

"Çocuklar bir olay daha var, acele edin."

Ozan ve Batu ok hızıyla odadan çıkarken Beste arkadan onlara yetişmeye çalışıyordu.

Arabaya atladıkları gibi sireni tepeye takan Batu arkasını dönerek Beste'ye küçük bir hatırlatma yapma gereği hissetmişti.

"Kemerini tak, sıkı tutun. Uçarsın alimallah."

Beste hiç lafı ikiletmeden dediğini yapmış, yerini sağlama almıştı.

Ozan gaza bastıktan sonra cadde üzerinde uçuyormuş gibi olay yerine gittiler.

Arabadan indiklerinde Beste'nin resmen başı tutmuştu.

"Katili yakalasak bari bu gelişe..."

Ozan arabadan inip güneş gözlüklerini takmadan bir bakışla Beste'ye genel yanıtını vermişti.

"Hadi bırakın abi gevezeliği." Batu hızlı adımlarla ilerliyordu.

Olay yerine geldiklerinde ceset olay yeri inceleme ekiplerince değerlendiriliyordu. İlk intiba otuzlu yaşlarında, tekerlekli sandalyeye bağlanmış, gözleri oyulup ağzının içine gül yaprakları iteklenmiş ve çıplak bir şekilde çalılıkların arasında atılıvermiş kadın cesediydi. Etrafta kıyafet veya çanta yoktu.

Batu, Ozan'a baktı.

"Ne diyorsun, çiçek değişmiş? Dalga mı geçiyor sence yoksa bu başka bir manyak mı?"

Elini çenesine götüren Ozan:

"Görüşüne göre bedeninde kesikler yok gibi boğazındaki morluklara bakılırsa da boğulmuş olma ihtimali oldukça yüksek. Biz kesikleri ve boğaza yerleştirilen mesajları medya üzerinden net bir şekilde paylaşmadık. Detayları bilmeyen bir taklitçi olma ihtimali yüksek ancak işimizi şansa bırakmayacağız Batu."

"Kim bulmuş cesedi?"

O esnada Beste çoktan cesedi bulan Ceylin ile konuşmaya başlamıştı bile.

Kadın kocasına sıkıca sarılarak gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu.

"Ceylin Hanım sizi çok iyi anlıyorum, büyük bir şok yaşadınız ancak söyleyeceğiniz en ufak bir detay bile bizi katile götürebilir."

Kadın gözyaşlarını silerek burnunu çekti.

"Az önce hepsini memur beye anlattım, size de söylüyorum. Sadece koşuyordum ve soluklanmak için durdum. Çalılardan hışırtı gelince bir hayvan var zannettim önce fakat sonra merak edip bakmaya karar verdim. O kadının boş göz çukurlarıyla burun buruna geldim. Lütfen beni rahat bırakın." Ağlayarak kocasına sarılan Ceylin daha fazla konuşacak gibi değildi.

"Karımın hâlini görüyorsunuz, lütfen. O kimseyi görmemiş ve iyi ki de görmemiş. Çok korkmuş. Biraz nefes almasına müsaade etseniz olmaz mı?"

Beste'nin yanına gelen Batu adamın konuşmalarından sonra Beste'nin daha fazla ileri gitmemesi için kolundan tutmuştu.

"Yeterli, hadi gidelim. Görgü tanığı başka var mı, buralarda kayıt alan bir yer bulabilir miyiz, onlara bakalım. Ceylin Hanım'ı tekrar ziyaret ederiz."

Arkadan olanları izleyen Ozan:

"Bu kadın bu şekilde buraya ışınlanmadı sonuçta." dedi. "Oldukça merkezi bir yer her ne kadar ormanlık alana da sahip olsa da. İlla bir insan içine çıkmak lazım."

Ekip yürüyüş alanına giriş çıkış yollarının hepsini kontrol etmek için dağılmış. Batu civarda oturan insanlara sorular sormaya çalışırken Ozan çıkış yolundan, Beste giriş yolundan caddelere açılan sokaklarda kamera olup olmadığın tespit etmeye başlamışlardı.

Beste girdiği bir bankadan park alanına giden yolu çeken bir kamera keşfetmişti.

Yetkililere durumu izah ettikten sonra görüntüler için güvenlik görevlisi ile birlikte kamera kayıtlarını izlemeye başladı.

Gün içinde yoğun olan yolda gelenler, gidenler kafa karıştırmaya müsait olsa da sonuçta tekerlekli sandalyede bir

kadın oldukça spesifik bir durumdu ve kolaylıkla göze çarpabilirdi.

Nerden başlaması gerektiğini bilemedi.

"Dün sabahtan itibaren kayıtları izleyelim lütfen."

Güvenlik görevlisi olur dercesine kafasını salladı.

Ne kadar orada kaldı bilmiyordu. Ancak bir önceki akşamın görüntüleri arasında istediği şeye ulaşmıştı.

"Dur, dur. Şu adam yanında tekerlekli sandalyede bir kadınla birlikte yürüyor."

Güvenlik görevlisi hemen kaydı durdurdu.

"Yakınlaştır."

Ekranı yaklaştırdıkça görüntü kalitesi bozulsa da iyi kötü seçilebiliyordu.

"Kadın yaşıyor. Ee yani? Demek olay yerinde öldürüldü. Canlı girdi oraya."

Güvenlik görevlisi adam ne yapacağını kestiremeden Beste'ye bakıyordu. Soru sorup sormamak konusunda tedirgindi. Beste adama fırsat bırakmadan:

"Herif yağmurluk giymiş. Yüzünü zoomlasana. Allah'ın cezası yüzünü göster bana, hadi."

Kamera yüzü yakınlaştırdıkça görüntü bulanıklaşıyor, adam yüzünü yerden kaldırmadan ilerliyordu.

"Buradan bir halt çıkacağı yok gibi görünüyor. Kahretsin."

Durumu telsizle ekibine bildirdi ve dakikalar içinde Batu ve Ozan, Beste'nin bulunduğu yere gelmişlerdi.

Tekrar, tekrar, tekrar görüntülerin izlenmesi sinir katsayısını arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Geçen saatler sonunda Ozan elleri ile saçlarını çekmeye başlıyordu.

"Burada işimiz kalmadı anlaşılan." Sonuç alamamak Ozan'ın sinirlerini germişti.

"Ben durum raporu yazayım komiserim bir de onun için siz uğraşmayın." Beste son derece özverili şekilde davranmış. Hem bir ipucu bulmuş hem sorumluluğu üzerine alarak raporu yazmaya gönüllü olmuştu.

Ozan sandalyeden kalkarak kafasını salladı.

"Tamam, biz de Batu ile birlikte etrafı dolanmaya devam edelim. Bu aşağılık herif illa girdiği delikten çıkacaktır. Otopsi sonuçlarını yakında çıkar. Ölen kadının yakınlarından bilgi alma şansımız oldukça yüksek."

Beste oradan ayrılırken kafasında onlarca düşünce vardı.

Batu ve Ozan da muhitteki insanlarla görüşmek için tekrar dışarıya çıkmışlardı. Kayıtlar da incelenmek üzere merkeze gönderilmişti, inanıyorlardı ki incelemede önemli bilgiler ortaya çıkacaktı.

***

O sıcakta yağmurluk giyen biri ve yanındaki tekerlekli sandalyedeki bir kadın oldukça dikkat çekiciydi aslında. Akşam saatlerinde de bulundukları semtteki insanlar serinlemek veya akşam yürüyüşü yapmak için çoğunlukla dışarıda oluyorlardı. Nereden başlanması gerekiyordu?

Ellerinde sadece cesedi bulan kadının dışında bir şey olmamasından dolayı Ozan'ın canı sıkkındı.

"Nasıl olur da bir dolu insan çığlık duymaz. Ya da hiç mi yanınızdan geçen olmadı arkadaş. Nasıl olur bu kadarı?"

Batu aynı tedirgin tavırla Ozan'ın yanına geldi.

"Burada oturanların listesini çıkarttım abi. Çocuklara da tembihledim, muhitteki evlere tek tek soracaklar bir şey duyan gören oldu mu diye."

"Parkın diğer tarafı körde kalıyor, ne bir kamera var ne ev var, açıklık bir alan. Oradan dolanarak bir insan rahatlıkla ortadan kaybolabilir." dedi Beste.

"O zaman neden bu yoldan geldi?" Batu sorgularcasına Beste'nin düşündüklerini öğrenmeye çalışıyordu.

"Ben katil olsam yanımdaki kurbanın dikkatini çekmemek için bu yolu tercih ederim. Öncesinde illa ki bir plan yapmıştır ve muhiti gözden geçirmiştir. Ne zaman öldü bilmiyorum ama kadın kendini savunamayacak kadar çaresiz kalmış belli ki."

"Ooo cinayet profesörümüz Beste'den inciler... Başka teoriniz var mı küçük hanım? Bunları bilmek için ayrıca bir okul okumanıza da gerek yoktu gerçi." Ozan zaten bildiği şeyleri duyduğunda istemsiz tepkiler veriyordu. O da biliyordu bunları. Ama o anki konuşmalar boş gelmişti ona.

"Sizin yüksek görüşleriniz daha parlak demek ki Ozan Komiserim, siz fikirlerinizi paylaşın lütfen bizimle." Beste bozulmuş, âdeta Ozan'la dalga geçiyordu.

"Paylaşacak bir şey yok, gidelim. Ekipler evleri dolaşsın Batu. Biz de boş konuşmadan işimize odaklanalım."

"Peki abi." Batu, Ozan'ın sinirlendiğinde neler yapabileceğini bildiği için üzerine gitmedi.

***

Ofise geldiklerinde durum analizini Şevket Başkomiser'e anlattılar. Şevket elleriyle gözlerini ovaladı.

"Aynı kişi değil. Sanırım bunu siz de anlamışsınızdır. Bu bir aldatmaca..."

"Evet, başkomiserim fakat bu da bir sorun değil mi? Adam nasıl etkilendiyse artık, kadını öldürüp çiçekle bezemiş." Batu sakin sakin konuşmaya çalışıyordu.

"Evet, o yüzden her detayı medya ile paylaşmıyoruz Batu."

Ozan konuyu netliğe kavuşturmak istiyordu. "Ne yapmamızı istiyorsunuz başkomiserim? Bu olayı araştırmaya devam mı edelim? Diğer cinayetlere mi odaklanalım?"

Beste aradan lafa atlamakta gecikmedi.

"O bu diye ayırmasak aslında, sonuçta etkileşim içinde olan bir cinayet olduğu belli. Arkasının gelmeyeceği de kesin değil. O herifin yüzünü görmeyi çok isterdim."

"Beste haklı beyler. Siz bu konunun da peşini bırakmayın; belli olmaz, hiç umulmadık şekilde katile götürebilir bizi." Şevket'in aklı hepten allak bullak olmuştu ama başka çare yok gibiydi. Belli ki ortalık iyice kızışacaktı.

***

Beste eve geldiğinde üzerinden kamyon geçmiş gibi hissediyordu. Kocaman evi neredeyse şehrin dışında kalıyordu. Karşıdan bakıldığında saray yavrusundan halliceydi. Ancak iç dekorasyonu tam bir faciaydı. Çoğu eşyası ya siyah ya koyu renkteydi. Yerler, duvarlar, eşyalar tam bir karanlıklar lorduna yakışır şekilde seçilmişti. İnsan şatafatı sevmezdi belki ama bu kadar da dümdüz olunması çaba istiyordu.

Söylenerek üzerini değiştirdi. Evde rahat ettiği en sevdiği eşofmanlarını üzerine geçirdi, saçlarını toparladı. Kendini kasvetli mutfağına attı. Dolap da en az midesi kadar boştu. Dolabın kapağında bir süre asılı kaldı Beste. Sonra kendisine nefis bir makarna yapmaya karar verdi, dolapta ona yarayacak bir şey yoktu.

"Markete gitmem gerek. Acilenn. Açlıktan ölsem burada beni kimse bulamaz. He gerçi şu iki ortağım fena değil. Onlar meraktan bulur beni."

Sonra ocağa makarnanın suyunu koydu. Kaynamasını beklerken şu adamın yüzü nasıldı, merakına engel olamıyordu.

"Bir de çiçek takmış kadını öldürüp, aşağılık herif. Nasıl bir insan çaresiz ve savunmasız bir insanın hayatına son verebilir anlamıyorum. Bu hiç adil değil."

Ocak alev almadan altını kısarak makarnaları attı. Karıştırırken aklı yerinde değilmişçesine düşüncelere boğuluyordu.

"Neden savunmasız kadınlara bu kadar zalimsiniz acaba? İnsan müsveddeleri..."

Makarnasını süzdü ve sofrasına tek kişilik hazırladığı tabağını bıraktı. Karnını tıka basa doyurdu.

"Offf, içim dışım makarna oldu! Bir de tatlı olaydı, of off, ne yerdim!"

Mutfaktan salona terliklerini sürüyerek karnını ovalayarak gitti, kendisini koltuğuna bıraktı. Akşam haberlerini izlerken kafası hâlen yüzünü seçemediği katildeydi.

"Seni bulacağım katil müsveddesi. O zaman sen bana yalvaracaksın."

O gece sabaha kadar bunu düşündü Beste. Haksızlığa hiç tahammül edemiyordu. Ve her suç cezasını bulmalıydı

onun nezdinde. Şimdi neler yaşanacak, sonuçlarını beklemeleri gerekiyordu.

***

Ekibin üzerinde sıkıntı ve öfke hâkimiyet sürüyordu. Ofiste deli danalar gibi bir o yana bir bu yana dolanan Batu'ya yandan yandan bakan Ozan daha fazla dayanamamıştı.

"Oğlum bir otur yerine ya, kurt mu var arkadaş sende?"

"Abi nasıl oturayım? Her iki konu da askıda kaldı bak. Kime gidelim, ne diyelim, kafamızı hangi taşlara vuralım abi?"

"Saçmalamayı kes de otur adam gibi, geç yerine."

" Offf be abi offf!"

"Beyler günaydın. Ben geldim."

"Görebiliyoruz Beste geldiğini." Batu somurtarak yerine oturmuştu.

"Bana da günaydınnn." Beste hiç uzatmadan yerine geçti.

"Elimizde bir halt yok abi ne yapalım. He, söyleyin bana ne yapalım?" Batu sandalyesine oturmuş fakat eli ayağı durmuyordu.

Şevket Başkomiser hangi ara odaya girmişti Batu onu bile fark etmeden söylenmeye devam ediyordu.

"Hepiniz toplantı odasına gelin. Bir şey bulduk galiba."

Ozan, Şevket Başkomiser'in arkasından koşmuş, arkada Batu ve Beste de kapıdan geçmek için birbirlerini ittiriyorlardı.

Sonunda hepsi toplantı masasının etrafına geçmiş olan biteni duymak için sabırsızlanıyorlardı.

"Birkaç parça saç teli ve bir görgü tanığımız var arkadaşlar ve kimlik profili de çıktı; ailesi, komşuları hatta gittiği bakkala kadar buluruz."

Beste heyecanla olaya müdahil olmuştu:

"O pisliği yakaladık demektir."

"Hemen heyecana kapılma çaylak." Batu alaylı gözlerle Beste'ye bakıyordu.

"Duymadın galiba kalın kafalı. Elimizde deliller ve görgü tanığı var. Şimdiye kadar senin ulaşamadığın bilgiler bunlar. Hatırlatma mı yapayım sana?" Beste lafını esirgemeden gereken cevabı vererek sandalyesine sırtını dayamış, kollarını kavuşturmuştu.

"Gençler birbirinizi yiyip bitirin diye çağırmadım sizi buraya, bırakın didişmeyi de beni can kulağı ile dinleyin." Şevket, ayakta duvara yansıyan görüntünün önüne geçmiş, sinirleri gerilmeye başlamıştı.

"Evet, herkes kafasını toparladıysa konumuza dönelim çocuklar. Bakın görgü tanığı o esnada yürüyüşe çıkmış bir adam. Esat Öztürk otuzlu yaşlarında, düzenli spor yapmak için o parkta uzun yürüyüşler yapmaya meraklı. Havanın sıcaklığına bakarak adamın yağmurluk giymesini oldukça ilginç bulmuş olacak ki çiftimize dikkat etmiş. Kendisi ile detaylı görüşmenizi bekliyorum. Saç tellerine uyan bir eşleşme var mı, bakılıyor. Katil zanlısı daha önce suça bulaşmamış bir amatör de olabilir, bir taklitçi de intikam peşinde koşan bir zavallı da. Bunu çözecek olan da sizsiniz diye umuyorum."

Ozan sandalyesinden kalkarak:

"Merak etmeyin başkomiserim, bu işi olmuş bitmiş bilin."

"Elinizde puzzle parçalarını verdiğime göre gidin ve çözün." Şevket kendinden emin salondan çıkarken Batu ve Beste de apar topar yine kapıya koşmuşlardı.

Ozan, Batu'nun kolundan tutarak:

"Oğlum delirdin mi? Neden deli gibi davranıyorsun?"

Bunu fırsat bilen Beste ise çoktan salondan çıkmış odasına geçmiş hazırlanıyordu.

Birlikte ofisten çıktıklarında akşam olmak üzereydi. Önce Esat denen adamın adresine uğramak gerekiyordu. Kimdi, neydi, nasıl görmüştü? Ev adresi parkın yanındaki bloklardan birine aitti. Gittiklerinde kapıyı adam açtı. Akşamın yorgunluğu gözlerine belli ki çökmüştü.

"Buyurun, kime baktınız?"

Ozan kimliğini gösterirken adamın tedirgin olmasını istememişti.

"Biz polis merkezinden geliyoruz Esat Bey, parkta işlenen cinayet hakkında sizinle görüşmek istiyoruz."

Adam karşısında polisi görünce şaşkınlığını gizlemedi ancak hemen kendisini toparlayarak onları içeri davet etti.

"Buyurun, buyurun lütfen, içeri gelin."

Maaile içeri giren Ozan, Batu ve Beste adamın gösterdiği yere geçerek koltuklara yerleştiler.

"Lütfen gördüklerinizi bizimle de paylaşır mısınız Esat Bey."

Adam biraz da çekinerek karşılarındaki koltuğa ilişti.

"Ben her akşam düzenli spor yaparım, koşmak beni rahatlatır. O parkta kaç tur atarım, bilmiyorum. Kendimi yorana kadar durmam. O akşamlardan birinde havanın da ne kadar bungun olduğunu düşünürsek yağmurluk giymiş bir adamla, yanında tekerlekli sandalyede bir kadın oldukça

ilgimi çekmişti. Hatta bir süre de gözlemledim. Tam önümde gidiyorlardı."

"Adamın yüzünü gördünüz mü?" Beste yine sabırsızlanmış, adamın sözünü orta yerden kesmişti.

"Ben de tam onu diyecektim. Yüzünü görmedim ancak konuşmalarına bir süre tanık oldum. Geri döndüklerinde yapacakları yemekten bahsediyorlardı. Adam gayet keyifli, onun düşünmemesi gerektiğini her şeyi kendi halledeceğini söylüyordu kadına. Kadın da bunun üzerine adama bakarak teşekkür filan etmişti. Sonrasını dinlemek istemedim, onlar da rahatsız olur diye tempomu artırarak yanlarından geçtim gittim."

Batu, "Peki daha sonra ikisinden biriyle karşılaştınız mı?"

"Hayır. Açıkçası eve gelince bitirmem gereken bir rapor olduğu için bir daha aklıma gelmediler. Kafam başka şeylerle meşguldü."

"Demek kadın yemek bile yiyemeden canını aldı namussuz herif." Beste ellerini yumruk yapmış her hâlinden öfkesi anlaşılıyordu.

Ozan cebinden telefonunun yazdığı kâğıdı çıkartarak adama uzatmıştı.

"Biz sizi daha fazla yormayalım Esat Bey ancak size ulaşabilmemiz için bir süre şehir dışı planı yapmayın ve hatırladığınız başka bir konu olursa da bizimle irtibata geçmekten çekinmeyin lütfen."

Adam "Tamam" dercesine kafasını salladı.

Daireden çıktıklarında gitmeleri gereken bir yer daha olduğunu hepsi biliyordu. Kurbanın evi.

Ev adresini de dosyadan bulduktan sonra aracın rotasını tam ters istikamete fakat yakınlardaki bir muhite çevirdiler.

Oralardaki tek büyük park burası değildi. Bu evin yakınlarında da oldukça yeşil alan mevcuttu. Özellikle bu parkın seçilmiş olması Ozan'a garip gelmişti.

Kapıyı tekrar çaldıklarında o evde yaşayan ikinci bir kişi kapıyı açtı. Kurbanın kocası. Fuat'ın ağlamaktan gözleri şişmiş, üstü başı derbeder bir şekilde kapıyı açmıştı. Bu manzarayı onlar da beklemiyorlardı.

"Aaa merhaba, biz cinayet dosyası için geldik, acaba..." Batu henüz lafını bitirmemişti ki adam hepten ağlama krizine girerek kendini kapının eşiğine bıraktı.

Batu adamı ayağa kaldırarak:

"Aman ne yapıyorsunuz? Metanetli olun lütfen. Biz bu olayı çözmek için geldik, lütfen sakin olun." diye adamı telkin etmeye çalışıyordu.

Güç bela adamın koluna girerek içeriye geçtiler. Adam ağlamaktan sesi neredeyse gitmiş bir hâlde.

" Daha fazla aynı anı yaşamaya dermanım yok benim." diye sessizce kendini sağa sola savuruyordu.

Beste sessizce Ozan'a eğilerek: " Fazla abartılı değil mi sence de?" demiş bulundu.

Ozan sert bir bakışla Beste'ye kafasını çevirdi.

O bakış üzerine Beste sessizliğine geri dönmeyi tercih etmişti.

Batu adama telkin vermeye devam ediyordu.

"Acınızı anlıyoruz ancak olayın çözülmesi için yardımınıza ihtiyacımız var. Lütfen biraz kendinizi iyi hissediyorsanız konuşalım."

Adam, bu telkinler üzerine kendini biraz toparlamışa benziyordu.

Burnunu çekerek ellerini dizlerinde birleştirdi adam.

Kibarca kendini tanıttı önce, sorulara hazır görünüyordu.

"Kaybınız için üzgün olduğumuzu bilmenizi isteriz. Olay günü ne oldu anlatabilir misiniz?" Ozan bütün ciddiyeti ile her zamanki gibi konuyu ele almıştı.

Adam aynı hüzünle konuşmaya başladı.

"Ofiste işlerim vardı, eve geç gelmiştim. Ancak kendisi geldiğimde evde değildi. Eşim malum tekerlekli sandalyede, ancak kendi işini kendi halleden bir insandı, bana ihtiyacı yoktu. Sadece bazen destek olmamı isterdi, onun dışında ben onun sandalyede yaşadığını bile fark etmiyordum inanın. O da zaten böyle davranılmasından hoşlanmazdı. Güçlü bir kadındı. Çok güçlü bir kadın."

"Ne zamandır evlisiniz?" Beste işin duygusal kısmına takılmıştı.

"Altı sene oldu."

"Peki evlendiğinizde de sandalyede miydi, sonradan mı oluştu bu durum?"

"Bakın size evlilik fotoğraflarımızı göstereyim o zaman."

Adam koltuktan kalkarak arkadaki komodinin çekmesinden bir albüm çıkarttı. Sanki sorulursa elimin altında olsun dercesine alıp gelmişti albümü. Beste bu durumdan da hoşlanmadı.

Beste'ye uzatarak:

"Sorunuzun yanıtı sanırım bu fotoğraflarda." diyerek sustu.

Beste usulca albümün kapağını açtı. Resimleri büyük bir dikkatle inceliyordu. "Evet, evlendiklerinde de kadın sandalyedeymiş." diye mırıldandı. Resimlerde kadının âdeta mutluluktan gözleri ışıldıyordu.

Teşekkür ederek adama geri uzattı albümü.

Ozan, Beste'nin bu pervasızca davranışına bir yandan kızmış bir yandan da haklı bulmuştu. Sorulacak soru listesi içindeydi.

"Benim karım hayat dolu bir kadındı. Kim neden yaptı ona böyle bir şeyi hiç anlamıyorum."

Beste adamı süzmekten kendisini alamıyordu.

"Eve hep geç mi gelirdiniz? O gün kaçta eve geldiniz? Dışarı kiminle çıkacağını size söylemedi mi?"

Adam kendisini birinci derece suçlu muamelesi yapan Beste'ye gözlerini dikerek yanıtladı.

"Ben evimi geçindirmek için mesaiye kalırım. Eşim benden nereye gideceğine dair izin almaz."

"Hayır, izin almayı kastetmiyorum bilgi vermez miydi? Veya o gün mesaiye kaldığınızı siz ona haber vermiş miydiniz?"

Ortalığın yine durduk yere gerildiğini hisseden Ozan müdahale etme gereği duydu.

"Amacımız sizden olabildiğince bilgi almak. Sizi suçlamak değil. Önce bu konuyu bir açıklığa kavuşturalım. Ancak sizin evde olmadığınızı bilen biri veya dışarıya eşinin haberi olmadan çıktığını bilen birisi buna daha rahat teşebbüs etmiş olabilir demek istiyor Beste Komiser."

Ozan'ın devreye girmesi ile adamın ifadesi biraz olsun yumuşamıştı.

"Sizi anlıyorum. Ancak ben eve çoğu zaman geç geliyordum ve karımın da kafasını dağıtmak için yaptığı şeylerin hesabını sormazdım. Birlikte çok keyifli zaman geçirirdik. Ayrıyken de onun evde kaldığı sürede yaptığı aktivitelere karışmazdım. O gün bana, gün içinde kiminle dışarı çıkacağını

söylemedi. Belki gerek duymadı bilmiyorum, akşam illa konuşurduk zaten ama akşam eve dönemedi."

Adam bu sözlerden sonra tekrar gözyaşlarına boğulmuş kafasını ellerinin arasına alarak hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

Beste adamın bu gözyaşlarına hepten sinirlenmişti. "Karınız o parka en son akşam sularında, üzerinde yağmurluk olan bir adamla giriş yaparken görülüyor. Sizin kilonuz ve sizin boyunuzda bir adam."

Adam bunun üzerinde hiddetlenerek:

"Siz bana karımı benim mi öldürdüğümü söylüyorsunuz? Bu mümkün değil. İşteydim diyorum size. İspat edebilirim ben kendimi. Karımı ben öldürmedim."

Beste istifini bile bozmamıştı.

"Peki, aklınızdan geçen bir isim var mı? Karınızla siz yokken parkta dolaşmaya çıkacak kadar yakın olan bir isim?"

Adam gözünden akan yaşları yumruk yaptığı eli ile siliyordu.

"Hayır, o kadar yakın olduğu bir erkek arkadaşı yoktu. Ben olmadan dışarıda birlikte baş başa yürüyüş yapacak kadar yakın değildi bir erkekle, belki denk gelmiştir bir arkadaşıyla bilmiyorum. Bilmiyorum."

Beste pür dikkat adama gözlerini dikmişti.

"Demek bir fikriniz yok. Neyse ki kamera görüntüleri var elimizde ve küçük bir incelemeden sonra ortaya çıkar kim olduğu. Size o zaman bilgi veririz ki siz de öğrenmiş olursunuz."

Adam kamera kaydını duyunca gözleri, küçülmüş çenesi gerilmişti. Yine de sessiz kalmayı tercih etmişti.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum komiserim ama lütfen karımın katilini bulun." demişti.

Batu derin bir nefes aldı. Beste'nin adama olan gergin tavrından sonra daha da gerilmemek için tane tane konuşmayı tercih ediyordu. "Bize iş yerinizin adresini verebilir misiniz acaba? Sizi birlikte aklamış olalım."

Ozan'da bu teyidi yapmak için can atıyordu...

"Evet, adresi alıp gidelim. Fuat Bey'i daha fazla yormayalım. Başınız sağ olsun. Acınızı paylaşıyoruz ve merak etmeyin, bu olayı çözeceğiz." Ozan yerinden kalkarak kapıya yöneldi. Ekip onu takip ederken adam hâlen ağlamakla meşguldü. Kapıyı çekerek çıkmak durumunda kaldılar. Beste en çok bulunan saç örneklerinin adama uyup uymadığını merak ediyordu. Bu sorunun yanıtını aldığında hislerinde yanılmadığını ispatlayacaktı. Adı gibi emindi ki katil bu adamdı.

***

O gece Ozan neredeyse hiçliğin içinde hissediyordu ve bir türlü uykuya bırakamadı kendisini. Eline telefonun aldığında saat 03.00 olmuştu, dönenmekten dahi yorulduğunu hissetti. Batu resim atmıştı gece yarısı, ancak bakmaya bile üşendiğinden ilgilenmemişti. Hazır telefon elindeyken Batu'nun gönderdiği resme baktı. Kız arkadaşıyla barda tepiniyordu. Altında da "Seni de bekliyoruz." notu vardı.

İyi ki de görmemişim. Gürültüyü kaldıracak kafam yok.

Yattığı yerden kalkarak oturdu, parmaklarını darmadağın saçlarında dolandırdı. Cinayet üstüne cinayet, ortalık ölüm kampına dönmüşken Batu'nun nasıl olup bunlardan sıyrılarak kendini eğlendirdiğini anlayamadı. Kalkarak mutfağa gitti. Buzdolabından bir bardak soğuk su çıkarttı ve yanmış ciğerlerine gönderdi. Aklından çıkmayan bir

görüntü ile baş edemiyordu. Ölen kadının kocasını ziyaret ettiklerinde garip bir şekilde etkilenmişti Beste'den. Çağla yeşili bakan gözleri ile durumun abartılı olduğunu söylerken burnunun dibine kadar girmiş her ne kadar o anda terslese de kadının gözlerinden kendini alamamıştı.

"Yok canımm, ne alakası var?"

Kendini suçlu hissediyordu. Daha önce de hayatında kadınlar olmuştu ancak bu kadar suçluluk hissettireni ile ilk kez karşılaşıyordu. Sonuçta bu işte beraberlerdi ve iş ortağına karşı bir şeyler hissetmek pek onun tarzı değildi.

Böyle düşündüğüm için delirmiş olmalıyım.

Bir bardak daha soğuk suya ihtiyacı var gibi duruyordu ve sürahiyi kafasına dikerek içti.

Kesinlikle saçmalıyor olmalıyım.

Bu ne tür bir zihin oyunuydu. Her ne oluyorsa bunu yok mu saymalıydı, yoksa üstüne mi gitmeliydi? Onun gibi bir adam için bu kabul edilemez bir durumdu sonuçta.

Boş sürahiyi tezgâha bıraktı. Hızlıca tekrar odasına döndü. Artık uyumak istiyordu.

***

Zaman geçiyordu, bu süreçte parka bulunan kadın cesedinde bulunan saç örnekleri ile kadının kocasının örnekleri birbirini tutmamış, herkesin morali bozulmuştu. Olayın çözülmesine ramak kaldığını hissetmişti oysa hepsi. Adamın olay günü nerede olduğunu teyit etmeleri gerekiyordu.

Ofise gittiklerinde pek konuşmadan geçen bir günün ortasındaydılar. Ansızın gelen telefonla hepsi irkildi.

Telefonu açan Batu oldu.

"Ben Batu Komiser, buyurun?"

Karşısında soluğu kesilmişçesine konuşan, sesi çıkmayan bir kadın vardı.

"Alo, buyurun?" Batu ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ben artık dayanamıyorum. O parkta ölen kadın..."

Batu'nun soluğu âdeta kesilmiş telefondan gelecek sese odaklanmıştı.

"Evet?" diyebildi.

Karşıdaki kadının sesi zor çıkıyor gibiydi. Ağlamaklı sesiyle konuşmasına devam etti.

"O kadını biz öldürdük."

Batu bunun üzerine hemen Ozan'a işaret etti. Ozan yan masadaki paralel telefonu açarak konuşmayı dinlemeye başladı. Ne olduğunu anlamamışlardı fakat ofisi gergin bir hava basmıştı.

"Biz öldürdük derken hanımefendi? Lütfen ne oldu anlatın."

"O tekerlekli sandalyedeki kadın, sevgilimin karısıydı. Biz onu birlikte öldürdük. Artık buna dayanamıyorum. Neden yaptım, neden tamam dedim, bilmiyorum. Ben sadece çok sevmiştim ama ondan kurtulmadan bunun mümkün olmadığını söyleyince mecbur kaldım."

"Tamam, şimdi sakin olun lütfen. Neredesiniz? Güvenli bir yerde kalın ve yerinizi kimseye söylemeyin. Hemen geliyoruz."

Kadın ağlıyordu.

"Çok korkuyorum."

"Hiç merak etmeyin hemen bulunduğunuz yere geliyoruz. Adresi yazıyorum."

Telefondaki kadın adresini söylerken Batu kâğıda adresi karalıyordu. Ozan gözlerini ofisin tavanına dikmiş derin bir nefes aldı. Bir olay olduğu aşikâr olduğundan Beste yerinde duramamış, Batu'nun yanında kollarını bağlamış volta atıyordu. Beste soru sormak yerine onları takip etmeyi yeğledi. Batu ve Ozan telefonu kapatır kapatmaz hepsi ofisten fırladılar. Yolda telefon görüşmesinin kabasını Batu Beste'ye özet geçiyordu. Verilen adres parka oldukça uzaktı. Oldukça seçkin bir muhitte olduklarını görünce Batu şaşkınlığını gizleyemedi.

"Vay anasını bura memleketin bildiğin zengin yatağı."

Alaycı bakışlarla Beste yandan bir gülümseme attı.

"İnsanın ruhu fakir olmayacak arkadaş. Kapat, kapat, ağzını kapat."

Ozan aynadan Beste'ye bakıyordu. Yanında oturan Batu ise Beste'nin laf sokmasına rağmen etrafı izlemeye devam ediyordu.

Geldikleri yer koca bir villaydı. Arabadan indiklerinde Batu istifini hiç bozmadan kapıya yürüdü.

"Cidden vay anasını, buralarda kimler yaşıyor diye hep merak etmişimdir."

Kapının otomatik ziline bastıklarında hepsinin üzerinde ekstra bir gerginlik olduğu belliydi. Kapıyı orta yaşta bir kadın açtı.

"Eeee biz şey..."

Her hâlinden işinin uzmanı belli olan kadın:

"Buyurun lütfen hanımefendi de sizi bekliyor."

İçerisi ayrı bir zarafet kaynağı idi. Kocaman antre kapıdan girişte ben burada pahalı pahalı duruyorum diye el sallıyordu. Ayakuçlarında yürüyen yaşlı kadın salona kadar onlara eşlik etti. Salona geldiklerinde yine koca bir kapıyı

açarak içeriye buyur etti onları. Kapı öyle ihtişamlıydı ki neredeyse Batu neden orada olduklarını unutacaktı.

İçeriden ayakkabı tıkırtısı duyulan sarışın ve çok hoş bir kadın olan Burcu onlara doğru yaklaştı. Her ne kadar makyajla kapatmaya çalışsa da yüzü hem ağlamaktan hem de aldığı darbelerden şişmiş görünüyordu.

"Hoş geldiniz. Ben Burcu. Çok acil geldiğiniz için çok mutluyum.

"Merhaba Burcu Hanım. Telefonda çok önemli bilgiler verdiniz. Konuşabilir miyiz?" Ozan bir yandan da göz ucuyla evin ihtişamını inceliyordu. Birlikte geniş deri koltuklara yerleştiler. Kadın masada duran kadehini alarak karşıdaki kanepeye kendini bıraktı.

"Siz de alır mısınız?"

Batu bu teklife evet dememek için kendisini zor tuttu.

"Görevdeyiz. Sağ olun. Siz sözünüze devam edin lütfen." Neyse ki incelik kurallarını hatırlayacak kadar kendini kaybetmemişti.

"Vicdan azabına ve üzerimdeki baskıya dayanamıyorum artık. O zavallı kadını biz öldürdük."

Ozan ellerini birleştirerek devam etti.

"Şu an bir cinayeti itiraf ediyorsunuz Burcu Hanım fakat neden anlamadım? Evinize bakılırsa paradan yana rahatsınız. Neden böyle bir olayın içindesiniz? Fuat Bey'le nasıl bir ilişkiniz var? En önemlisi o zavallı kadını neden öldürdünüz? Burada konuşulanlar resmî olarak işleme alınacak, biliyorsunuz değil mi? Bir macera için yapmıyorsunuz bunu."

Kadın derinden bir nefes aldı.

"Size her şeyi en başından anlatacağım. Fakat beni korumalısınız."

"Ondan emin olabilirsiniz."

Kadın kadehini kenara bırakarak konuşmasına devam etti.

"Sanırım bunları anlatırken ayık olmalıyım. Bundan üç sene önce spor salonunda tanıştık Fuat'la. İlk başlarda hoş sohbet olan yakınlaşmamız sonradan bilirsiniz bir çıkmaza sürüklendi. Üç yıldır birlikteyiz neredeyse. Ben evlenmek istedim onunla, onu çok sevdim. Evli olduğunu biliyordum fakat karısının durumundan ise ilk başlarda haberim yoktu. Sonradan ilişkimiz ilerledikçe aramızda sır olmaması gerektiğini söyleyerek bana durumu anlattı. Evli olması bir yana, kadının malum durumu beni çok kötü hissettirdi. Ayrılmak istedim ancak beni bırakmadı. Sevgi sözcüklerinin etkisinde kalmayacak bir kadın yoktur."

Beste burnundan soluyarak: "Sen öyle san kaltak." diye mırıldandı.

Kadın Beste'yi duymadı veya duymak istemediğinden sözlerine devam etti.

"İşte gün geçtikçe ilişkimiz derinleşti ve ben de yazık ki bu durumu kabul ederek birlikte olmaya devam ettim. Ona olan bağlılığım gün geçtikçe artıyordu ve evlenmek istediğimi söyledim. Bunun tek bir yolu olduğunu, karısını ortadan kaldırırsak mutlu olabileceğimizi, arkasında kendisine bakamayan bir kadın bırakamayacağını onun için de en iyisinin ölmesi olduğunu söyledi. Böylelikle bu dünyada daha fazla acı çekmeyecekti. İtiraz ettim, para teklif edip onun yaşamını karşılamayı bile teklif edebileceğimizi söyledim ancak karısının çok gururlu olduğunu asla böyle bir şeyi kabul etmeyeceği gibi bize de bu hayatı zehir edeceğini defalarca kafama kazıdı. Çok saçma biliyorum ama zaman içinde alıştım bu düşünceye. İnanmak istedim belki de. Ve bir plan yaptı. Şu son günlerde işlenen cinayetler gibi

bir cinayet işlemek istediğini söyledi. Böylece kimse ondan şüphelenmeyecekti. Kim vurduya giden bir kadın olacak ve katil bir muamma kalacaktı. Ancak olaydan sonra ben pişman oldum. Onunla birlikteyken bir katille birlikte olduğum düşüncesini kafamdan atamadım. Kavga ettik. Benim pişmanlığım dayak ve tehditlerle çekilmez bir hâl almaya başlayacaktı. Bunu istemedim ve sonuç olarak da işte karşınızdayım."

Beste ağzı açık bir şekilde kadının anlattıklarını dinliyordu.

Ozan aldığı notlardan kafasını kaldırarak kadına baktı.

"Peki, cinayet günü... Cinayeti nasıl işlediniz?"

Kadın gözlerini tavana dikerek gözyaşlarının akmasına o an engel oldu. Derin bir nefes aldı.

"Evet, en can alıcı yerine geldik. Cinayet günü."

"O gün işte kalarak mesai yapacaktı, öyle de yaptı cinayetten hemen sonra. Akşam çalışması için karnının acıktığını, karnını doyurup geri ofise geleceğini söyledi arkadaşlarına. Sonra eve giderek karısına parkta kısa bir yürüyüş teklif etti. Onlar gelmeden ben istediği malzemeleri çoktan çalıların oraya bırakmıştım. İkisi birlikte geldiklerinde zaten savunmasız olan bir kadının öldürülmesi öyle düşündüğünüz gibi zor olmadı. Önce ona eter koklatarak bayılttı. Kadını çalıların dibine taşıdı. Etrafta kimse yoktu, ben bir yandan gözcülük yapıyordum. Ağaç ve çalıların hışırtıları dışında dışarıdan fark edilecek bir manzara vermiyordu insana. Diğer patikalardan gelip geçenler varsa bile fark etmemişlerdir. O karısını taşıdı, ben de sandalyesini arkasından çalıların içine sürükledim. Sonra üzerindeki kıyafetleri çıkarttık, Orada muhtemelen doğal erozyonla oluşmuş bir çukura atıp gömdük kıyafetlerini. Ekipler iyi ararsa mutlaka bulurlar. Sonra kadını kesmeye başladı. Üzerinde yağmurluk vardı önce ama üstümüzün batmaması için komple şeffaf tulum giydik.

Hışırtılarla gözlerini oydu. Tıpkı haberlerde gördüğü gibi çiçek bile bıraktı. Benim o an kanım donmuştu. Ne yapacağımı bilemeden kıpırdamadan bakıyordum. Bir ara engel olmak bile istedim ama çok korkmuştum. Ben karıncayı bile incitmezdim, şimdi bir kadının kesimi için yardım ediyordum. Suçu bulunamayan katile atacaktık. İş bittiğinde her yeri kan olmuştu. Kan istemsizce toprağa karışırken kadının baygın olduğu için acı çekmediğini düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Kadını sandalyeye geri oturtup bağladı. Öylece yere fırlattı. En son her yere toprak attık. Yerdeki izleri yok etmeye çalıştık. Birkaç tel saç bıraktık ki oyun doğru oynansın. Sonra zaten naylon olan kıyafetlerden kurtulmak için diğer eşyaların yanına gömdük. Ardından, önce ben sonra o parkın arka alanından ağaçlara karışarak yolumuza çıktık. Bir kadının ölüm hikâyesi bu kadar acı barındırabilir. Bir masumun kanı bulaşmış ellerimi günlerce su altında tutmama rağmen temizleyemedim."

Beste etkilenmişti. Kadının en azından bir vicdanı olduğunu ve yaptığının bedelini ödemeye hazır olduğunu görebiliyordu.

"Bir günahkârın dilinden merhamet dolu cümleler Burcu Hanım."

Kadının gözyaşları üzüntü ile akıyordu. "Evet günahkârım. Bunu yapmamalıydım. Asla ne uğruna olursa olsun yapmamalıydım."

Batu çenesini kaşıdı. "Peki saç telleri kime ait?"

Kadın istemsizce yarım ağız gülmüştü. "Bilmem. Gittiğim kuaförden birkaç tel yabancı bir kadına ait saç teli almak çok zor olmadı benim için."

Ozan her şeyi tamamlamış ayağa kalkmıştı. "Bizimle gelmeye hazır mısınız Burcu Hanım? Avukatınız yoksa size bir avukat tutulacaktır."

Kadın her şeyin farkında olarak:

"Benim günahlarımı avukat temizleyemez. Gerek yok." dedi.

Birlikte karakolun yolunu tuttular. Kadın mağrur bir şekilde teslim olmuştu. Bundan sonrasına adalet karar verecekti. Şimdi sırada katili yakalamak vardı.

***

Günün sonunda ellerinde bir itiraf ve etrafta masumların kanı vardı.

Vakit kaybedilmeden katil zanlısı Fuat'ın evine baskın düzenlendi. Sabahın ilk ışıkları kendisini yeni gösteriyordu. Apartmana girdiklerinde Ozan kalbinin sıkıştığını hissetti. Kötü bir şeyler olacak gibiydi. Arkasından gelen Beste ve Batu'ya döndü. Batu'ya baktıktan sonra:

"Beste, sen burada kal." dedi.

"Aaa neden kalıyorum ben burada, delirdin herhâlde?"

"Sana dediğimi yap ve kaçma ihtimaline karşı burada kapıda kal."

Yanlarında birçok polis vardı ve zaten apartmanın çevresi kapatılmış durumdaydı.

Beste bu talimatı dinlemedi ve arkalarından gitmeye devam etti. Kafasını çevirip Beste'yi peşinde gören Ozan çılgına dönmüştü.

"Neden dediğimi yapmıyorsun? Sana orada kal dedim."

Batu, Ozan'ın kolundan tutarak kendine çevirdi. "Abi, Beste Komiserim de gelsin. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

Ozan burnundan soluyarak yanıtladı. "O yüzden gelmesin diyorum ya zaten."

Batu anlayamamıştı " Ne alaka abi?"

Beste arkadan onları itekliyordu. "Allah aşkına yürüyün adam yurt dışına kaçtı sayenizde. Allah aşkına ya..."

Onlarla birlikte gelen ekipler ustalıkla kapıyı kırmış ve içeriye dalış yapmışlardı. Odalar büyük bir ihtimamla geziliyor, içeride kimse olup olmadığı köşe bucak kontrol ediliyordu. Ozan, Batu ve Beste de evin dört bir köşesine dağılmış, oda oda eşik altına dahi bakıyorlardı. Salonda buluştuklarında anladılar ki kimse yoktu.

"Ev boş." Ozan tabancasını kabzasına yerleştirirken küfürler savurdu.

"Ama nasıl? Adam nereye gidecek bu saatte. Acaba Burcu haber mi uçurdu? Sonuçta adama âşık." Batu şüpheli gözlerle etrafı incelemekten de kendini alamıyordu.

"Böyle aşkındaaa... Nereye kaçmış olabilir bu herif? Şefe haber ver Batu. Hava alanları, hastaneler, yollar. Geniş çaplı bir arama başlatılmalı acil!"

"Tamam abi hemen."

Batu bir yandan Şevket Başkomiser'e durumu anlatmaya çalışırken Beste Ozan'ın yanına sokuldu.

"Nasıl kaçırdık o herifi ya..."

"Bulacağız onu merak etme." Ozan kendi çapında telkin verdiğini düşünüyordu ama Beste'nin istediği telkin değildi. Bu esnada telsizden bir anons hepsini allak bullak yapacak cinstendi.

"Tüm ekiplerin dikkatine, Yastıklı Parkı'nın içerisinde bir erkek cesedi bulundu. Acil tüm ekiplerin oraya gitmesi gerekiyor. Durum acil."

Batu, Ozan'ın yanına koşarak gelmişti. "Abi bu kadının bulunduğu park. Bir ceset daha mı?"

"Park değil mezarlığa döndü ortalık vay anasını ya. Hemen gidelim."

Hepsi arabaya binerek son sürat Yastıklı Parkı'na doğru yola çıktılar. Yol boyunca Beste'nin sesi çıkmamıştı. Batu ve Ozan ise kafayı yemek üzereydi. Ozan arabayı rallici gibi kullanıyordu. Bir o yana bir bu yana savrulmaktan Beste'nin başı yine fena hâlde tutmuştu.

"Düzgün kullan şu tükürdüğümün arabasını be adam."

"Peki hanımefendi. Düzgün kullanırız çünkü şu an cinayetlerle dolu bir soruşturmanın göbeğinde değiliz. Önemli olan sizin konforunuz." Ozan agresifçe yanıtlamış. Gergin olan ortam hepten gerilmişti.

Geldiklerinde Batu arabadan kendini âdeta dışarı atmıştı.

"Abi öldüm ben. Beni de sen öldürdün abi. Katil sensin. Geberttin beni. Yeri öpeyim şükürler olsun."

Ozan arkasına bile bakmadan yürüyordu. "Bırakın gevezeliği yürüyün be kardeşim. Sizden bir cacık olmaz."

Ozan'ın arkasından koşan Beste ve Batu ona yetiştiklerinde, tam da tekerlekli sandalyedeki kadının bulunduğu yerde bir adam cesedi bulmayı beklemiyorlardı.

Çalıların arasında yatan adam kesinlikle Fuat'tı. Kulak arkasında kırmızı bir frezya çiçeği. Bedeninde onlarca kesik ve gözler açık. Boğazı feci şekilde kesilmişti.

"Allah'ım çıldırıcam şimdi. Batu bu ne oğlum? Herifi biz bulmadan kesip atmışlar." Ozan elleriyle saçlarını çekiştiriyordu.

"Abi bilmiyorum ama biri fena dalga geçiyor. Lan şaka gibi..."

Beste ikisinin arkasında yerde yatan adama tiksinerek bakıyordu.

"Bizden önce gebertmiş biri. Üstüne başına bakılırsa adamımız fena kızmış ona. İntikam öyle alınmaz böyle alınır demiş gibi."

Batu atılarak yanıtladı. "Beste haklı abi. Baksana bu bizim katil."

Ozan'ın öfkeden burun delikleri genişlemişti. "Şimdi de bizim katil mi oldu Batu?"

"Yok abi onu demek istemedim ama bu resmen intikam gibi olmuş. Onu taklit ettiğini düşündüğüne göre gelip intikam almış. Olay yeri ve şekline baksana çiçeğini de takmış gitmiş herif."

"Allah'ım delirmek üzereyim, tüm her şey al baştan yapılacak, bu defa bu herif için."

Beste yerde yatan adama bakmaya devam ediyordu.

"Peki ama nasıl oldu bu iş? Biz bile adamı bulamamışken... Bu manyak eliyle koymuş gibi mi bulmuş. Burası neden koruma altında değil ki? Haberlerde katilin kocası olduğuna dair bir şey çıktı mı acaba şüpheli olduğuna dair filan, tekerlekli sandalyede bir kadının cinayeti çok izlenmiştir tamam da detaylar... Tam yerine kadar nasıl bildi? Olay mahalli açıkça gösterildi mi? Offf haberleri izlemedim ki ben. Bu herif bizden kaç adım önde acaba?"

"Doğru diyorsun, bu manyak bizden dikkatli orası kesin. Ama kocasını henüz suçu kesinleşmemişken nasıl öldürdü? Acaba teşkilattan haber mi sızıyor?" Ozan düşüncelere girmişti. Öfkesinin yanı sıra kafasında cevaplanması gereken onlarca soru birikmişti.

"Arkadaşlar soruşturmayı baştan, bu sefer karısının kaderini paylaşan Fuat için yapıyoruz. İnşallah bir görgü

tanığı filan vardır. Sizler şu kameraları izlemeye gidin. Ben burada kalıp kim buldu, nasıl buldu onunla ilgileneyim. Bu sefer elimizde bir şeyler olur umarım."

Batu ve Beste tamam diyerek Ozan'dan ayrıldılar. Geçen seferki gibi bankanın güvenlik kamera kayıtları didik didik edildi. Park yakınında oturanlar kapı kapı gezilerek sorgulandı. Kimin bulduğu konusunda ise geçen seferki olayın aksine, polis ekipleri olay yerini tekrar incelemek için geldiklerinde bulmuşlardı.

Parkın içinde bu kadar olay olması çevre sakinlerini de oldukça tedirgin etmiş. Sesler iyiden iyiye yükselmeye başlamıştı. Elde olan koca bir hiçti.

***

Şevket Başkomiser ofiste yaptığı toplantıda haklı olarak ateş püskürüyordu.

"Çocuklar elimizde ne var? Allah'ını seven söylesin ne var. Koca bir sıfır. Kocaman hem de. Başladığımız yere geri döndük. Bir itirafçı tam itiraf etmişken adamın kendisinin yakalanacağından bile haberi yokken aniden öldürülmesi... Hiç hoşuma gitmiyor bu durum. Medya tepemizde. Kimse parklarda, yolda güvende değil diye yazıp çiziyorlar."

Batu başı önde:

"Başkomiserim..." dedi. "Görünen o ki ana katilimiz taklit edilmekten hoşlanmamış. Bunu da böyle ispat etmiş oldu. Kasıtlı olarak yaptı bunu. İbret olsun diye bence."

Şevket delirmiş gibiydi. "Kime ibretlik ders veriyor lan? Bize mi? Resmen bizimle dalga geçiyor. Neredeyse sevecek-sin herhâlde Batu bu manyağı."

"Yok başkomiserim onu demek istemedim."

"Ya ne demek istedin Batu? Adam çekirdeğini alıp bizi izliyor, bizim aklımızla oynuyor. Sen de diyorsun ki ibret olsun diye yaptı. Bravo sana."

Odada çıt çıkmıyordu. Son fırçadan sonra Batu zaten kafasını kaldıramadığı gibi Beste ve Ozan'ın da çıt çıkartmaya cesaretleri yoktu.

Sessizliği bozan Şevket oldu.

"Toplantı bitmiştir."

Odadan sessizce çıkarlarken hepsi ayrı ayrı intikam duygusu ile yanıp tutuşuyordu.

***

Ertesi sabahın ilk saatlerinde Burcu'nun sorgulanmasını bekliyorlardı. Onunla en son ne zaman konuştuğu ne hakkında konuştuğu çok önemliydi. Bu itiraftan önce tuhaf başka karanlık diyaloglar olmuş muydu?

Sorgu odasında bekleyen Burcu da şok içindeydi.

"Fuat'ın öldürüldüğünü öğrendiğimde sinir krizi geçirdim. Bunu inanın ben de beklemiyordum. Ben karısının ölümünden dolayı cezasını çekmesini istedim ama ölmesini istemedim tüm bunlar benim suçum. Ben onu çok sevdim. Neden öldürüldü. Kim öldürdü onu?" Kadının gözyaşlarını silecek kadar bile hâli yokmuş gibi görünüyordu.

Oturduğu sandalyeden kadını gözlemleyen Ozan, kadının elini tuttu.

"Burcu Hanım sakin olun lütfen. Biliyorum siz tüm iyi niyetinizle görüştünüz, bizimle ve tüm bu yaşananlar inanın ki sizin suçunuz değil. Eşine itirafta bulunması gereken

kişi Fuat Bey'di ancak o eşini kandırıp öldürmeyi tercih etti. Televizyonda yalan yanlış izlediği haber programlarından duyduğu kadarıyla sahte bir cinayet senaryosu hazırladı. Ancak hesaba katmadığı eşinin değil, kendi sonunu getirdiğiydi. Keşke böyle bir durumun içinde olmasaydınız. Mahkemede bol şans diliyorum size."

Ozan, kadının daha fazla bilgisi olmadığının gayet farkındaydı. Olay televizyonlara aksettiği anda katilin hedefi olmuştu Fuat. Olaylar popüler hâle geldiğinde istediğin insanlara ulaşmak da çok güç olmuyordu aslında, sonuçta her geçen gün teknoloji buna çok uygun hâle geliyordu. İnsanlar gelişigüzel, oturdukları yerleri, ailelerini, çalıştıkları yerleri, gezdikleri yerleri bir heves sosyal ortamlarda paylaşıyorlardı. İşi bilen insan, eliyle koymuş gibi istediği insanı kolaylıkla bulabilirdi.

Tek sorun Ozan'ın onu nasıl bulacağını bilmemesiydi. Katil veya katiller onları izliyor, takip ediyor ve konulardan haberdardı.

Bunu düşünmek bile Ozan'ı çıldırtmaya yetiyordu.

Ozan, kadının elini tutarken tüm bunları kafasından geçirirken ve kadın henüz gözyaşlarını silememişken sorgu odasına Beste girdi. Gördüğü manzara hoşuna gitmemiş olacak ki lafını her zaman yaptığı gibi gelişi güzel savurdu.

"Komiserim teselliniz, aaa pardon, sorgunuz bitti ise bizimle gelmeniz gerekiyor."

Ozan hâlen kadının elini tuttuğundan habersiz, Beste'nin kendisini uyarması ile irkildi ve aniden elini kadından çekti. O esnada Burcu hâlen kendini suçlamaktaydı.

"Benim suçum, hepsi benim suçum... Ben olmasaydım hâlen yaşıyor olacaklardı."

Sorgu odasından dışarı çıkan Ozan, Beste'ye sorgulayan gözlerle bakıyordu.

"Ne oldu? Nedir bu acil durum?"

Beste alaycı bir şekilde yanıtladı.

"Romantik drama ödülünü size vermek üzere ofise gelmeniz bekleniyor."

"Kes saçmalamayı da bana ne olduğunu söyle."

"Aman be, tamam... Şu yaşlı teyzenin oğlu var ya, çiçekçi cinayetlerinden biri. Onunla ilgili olarak kadını ziyaret etmemiz gerekiyor."

"Baştan söylesene hadi, sallanma."

Ozan, Beste'yi gerisinde bırakarak yürümeye başlamıştı. Arkasından ilerleyen Beste: "Offff!" diyordu. Sıkkınca:

"Offf! Bıktım, vallahi bıktım bunlardan." diye söylendi.

"Ofise gidip bir çantamı alayım komiserim, bir duraydınız." Beste sesleniyordu fakat Ozan duraksamamıştı bile.

Ozan ne düşüneceğini bilemez hâlde, kendisini kadının elini tutarken gören Beste'ye karşı bir mahcubiyet hissediyordu ve o duygularını göstermeyi seven bir adam da değildi. Dalga geçilmesinden de hiç hoşlanmazdı, o nedenle Beste'yi duymazdan gelerek yürüyeme devam etti ve sadece eli ile "Bay bay." işareti yaptı.

Arkasından koşarak ofise giden Beste çantasını kaptığı gibi Ozan'ın peşinden söylenerek koşturuyordu.

"Acık dur işte... Ne var, ölen ölmüş. Nedir yani iki dakika dursan. Nedir bu acele şimdi, ben geldim haber verdim hem sana. Batu nerde ki?"

Beste ofisten çıkıp koridorda ilerken bir yandan da bağırmaya devam ediyordu.

"Batuuuuu! Neredesin? Gidiyoruz. Hadiiii. Batuu, bu adam bizi beklemez. Aldı başını gidiyor bak, kalırsın sonra karışmam, hadiii."

Batu arkadan koşarak Beste'nin yanında almıştı soluğu.

"Ne bağırıyorsun, deli misin?"

"Ozan nerede?" Batu soluk soluğa kalmış arka arkaya sorularını Beste'ye sıralıyordu.

"Neredesin sen? Yırttık kendimizi burada."

"Vay arkadaş, tuvalette bile rahat yok ama."

"Heh tam sırası Batu, tam sırası! Hayatımızın ortasına sıçmışlar zaten, sen hâlâ tuvalet derdindesin. Hadi, gitti adam, hadi."

"Sen ne ağzı bozukmuşsun öyle, hiç yakışıyor mu sana Beste Komiserim."

"Ya bir bırak! Bu düzgün adam ayaklarını da yürü. Küfür değil o hem kendini ifade şekli."

Batu bunun üzerine hem koşuyor hem koca bir kahkaha patlatıyordu. "Bak bu iyiydi." diye söylenerek kadının peşinden nerede olduğu belli olmayan Ozan'a yetişmeye çalışıyorlardı.

Ozan onları kapının kenarında sigarasını yakmış bekliyordu. Her hâlinden kafası dolu olduğu belliydi. Nasıl olmasın ki? Bunca hengâmenin arasında bir de Beste'yi düşünürken buluyordu kendisini. Çok canı sıkılıyordu bu duruma.

"Ne alaka ya?"

Kafasını duvarlara vurmasına az kalmıştı Ozan'ın.

Beste'yi koşarak geçmiş olan Batu. "Ne ne alaka abi?"

Ozan elindeki sigarayı hunharca yere attıktan sonra:

"Neredesiniz siz?" diye sordu. "Gelmeseydiniz."

Beste arkadan Batu'ya yetişmiş ellerini dizine dayayıp soluklanmaya çalışıyordu.

"Neden her seferinde beni bırakıyorsunuz ki? Offf çok yoruldum ben."

Ozan dizlerini tutan kadına bir süre baktı. Yüzündeki morluklar geçmeye yüz tutmuş ama izleri belli belirsiz hâlen vardı. Beste'nin dağınık saçları o an çok darmadağın olmasına rağmen adamın gözüne bir güzel görünmüştü. Aşkın gözü gerçekten kör müydü?

Beste üzerinde hissettiği bakışlardan sonra doğruldu. Derin bir soluk aldı.

"Ne ne ne? Hadi öldünüz bittiniz şimdi dikilmiş bana mı bakıyorsunuz?"

Birlikte sabahın sıcağından kavrulmuş olan aracın içine girdiler. Batu her zamanki gibi klimayla oynuyordu. Ama çalışmayacağınız da biliyordu.

Yola çıktıklarında aracın içinde aracın motorundan çıkan sesten başka bir ses çıkmıyordu.

***

Şevket Başkomiser eşini yıllar önce kaybetmişti, yıllanmış bir apartmanın iki odalı evinde kendi başına yaşıyordu. Evinin bir erkeğin düzeninden çok bir kadın eli değmişçesine ferah bir havası vardı. Ortalık derli toplu... Dolap içleri muntazam... Mutfak bal dök yala ve her şey yerli yerindeydi. Masaların üzerine vazolara canlı çiçek bile koymuştu. Bu kadarı beklenmeyecek kadar nizamiydi. Ofise gitmek için her gün aynı saatte hazırlanır. İtina ile kıyafetlerini katlar yerlerine koyar. Yatağını her sabah ütülenmişçesine düzgün şekilde toplardı. Aynanın karşısında kravatını bağlarken bir an kendine baktı. Gözleri kendi gözleriyle buluştu.

"Ne yapıyorum ben?"

Bu sorunun içinde birbirini bağlamayan yüzlerce cevabı olabilirdi.

Aynanın karşısından gözlerini kısarak mutfağa geçti. Tabağına aldığı biraz peynir, biraz domates ile özenli kahvaltısını hazırladı. Kahvesini şekersiz içiyordu.

"Hayatım gibi tatsız tuzsuz." diye söylendi.

Kahvesini ve kahvaltı tabağını bir kuru ekmekle renklendirmişti ki telefonu çaldı.

Arayan Batu'ydu. Soluk soluğa nereye gittiklerini anlatmaya çalışıyordu.

Şevket de paniklemişti. İşinin gereği olarak her zaman sakin davranmayı biliyordu. Panik onun işinde hata yaptırırdı. İşinde ise hataya yer yoktu. Her hata bir insanın hayatına mal olabilecek kadar önemliydi.

"Oğlum bir düzgün anlat şunu, ne olmuş?"

Batu arkadan panik içinde olanları anlatıyordu, adamın yüzündeki çizgiler derinleşmişti. Kaşları çatıldı ve kahve fincanını masaya vurarak mutfaktan çıktı. Dış kapının sesi oldukça sert örtülmüş olduğundan tüm evde yankılandı.

Şevket aracına atladığı gibi Batu'nun telefonda verdiği ikinci maktulün evine doğru sürdü arabasını. Bu defa bir yanıt bulabilmeyi umuyorlardı.

Yağız'ın annesinin evine geldiğinde tüm ekip çoktan eve ulaşmış, kahvelerini bile yudumluyorlardı.

İçeri girenin Şevket Başkomiser olduğunu gören Batu'nun kahve fincanından aldığı yudum ters boğazına kaçtı.

"Afiyet olsun çocuklar. Bir dahakine kısırları da ben yapar getiririm."

Öksürüğe boğulan Batu'nun sırtına kuvvetlice vuran Beste fincanını kibarca sehpanın üzerine bırakmayı tercih

etti. Şamatanın sırası değildi ve herkes nefes almaya bile çekiniyordu.

Şevket kapıyı açan kadının eşliğinde bir koltuğa yerleşti.

"Buyurun lütfen başkomiserim. Oturun size de bir kahve getireyim."

Şevket tüm içtenliği ile:

"Çok teşekkür ederim ama doğrudan konuya girsek, elinize sağlık içmişle beraber."

Kadın tebessüm ederek yandaki koltuğa ilişti.

Hepsi nefesini tutmuş, anlatılacakları bekliyorlardı.

Beste sessizce Batu'ya fısıldadı.

"Çok heyecanlı di mi?"

Batu tam kıkırdayacaktı ki Ozan'ın kafasını çevirmesi ve göz teması ile ortamın ciddiyeti tekrar kazanılmış oldu.

Yaşlı kadın derin bir soluk aldı. Omuzlarındaki yılların yorgunluğuna saçlarındaki aklar şahitlik etmiş gibiydi.

"Teşekkür ederim. Ben bu kadar kalabalık geleceğinizi düşünmemiştim. Önemsemişsiniz beni."

Şevket oturduğu koltukta belini daha dik tutarak ellerini dizlerinde birleştirdi.

"Olur mu öyle şey Nermin Hanım? Sizin söyleyeceğiniz her cümle bizim için çok kıymetli ve önemli. Buyurun lütfen anlatın bize, ne oldu?"

Beste anlık hayrete düştü. Yanında oturan Batu'ya fısıldadı.

"Başkomiseriniz gelmeden anlatmam demedi mi bu bize, aaa bir de bu kadar kalabalık geleceğinizi düşünmedim, diyor. Hayret vallahi şaştım da kaldım."

Batu dirseği ile Beste'yi dürterken Ozan da bir yandan onları izliyordu.

Kadın sakin ama derin bir nefes aldı.

"Benim size anlatacaklarım aslında oğlumla ilgili bilgiler... Her ne kadar bana çok eziyet etmiş olsa da onun katilinin bulunmasını herkesten çok istiyorum. Anneyim sonuçta."

Beste kadının gözlerinin dolduğunu görmüştü. Bu onu çok etkilememişti ama cebinden çıkarttığı mendilden bir tane çıkartarak kadına uzattı. Nermin Hanım minnettar gözlerle baktı Beste'ye.

"Oğlum size anlattığım gibi çok merhametli, çok iyi bir insan değildi aslında. Size anlatıp anlatmamak konusunda tereddütlerim vardı ama bu saatten sonra bana zarar veremez nasıl olsa."

Bu cümle karşısında tüm ekip donup kalmıştı.

Ozan sakin kalmaya çalışarak sordu:

"Nasıl zarar Nermin Hanım? Oğlunuz size ne yapıyordu?"

Kadın Beste'den aldığı mendille akmasına engel olamadığı gözyaşlarını silmeye başladı.

"Çok döverdi beni Yağız. Çok döverdi. Çok yalvarır, ağlardım. Oğlum yapma, etme, derdim ama hiç dinlemez, ondan merhamet istemem onu daha çok öfkelendirir, daha çok döverdi."

Şevket birleştirdiği ellerini sıkmaya başlıyordu.

"Sizi dövmesi için sebep neydi?"

"Bilmiyorum o gün belki günü iyi geçmiyordu. Belki başkasına kızıyordu. Bazen de gömleklerini iyi ütüleyemediğim için döverdi beni. Size eskiden biri ile tam evlenmek

üzere olduğundan bahsetmiştim. O kadınla evlenememe sebebi olarak hep beni suçladı. Yıllar boyunca beni suçladı. Aslında ben bir şey yapmadım, kadın aldattı oğlumu. Daha evlenmeden aldattı, hayatında başkası varmış; bunu öğrendiğinde Yağız deliye döndü, kadın o adamla evlenip yurt dışına gitti. Yağız o günden sonra tüm hırsını benden çıkarttı."

"Neden hiç şikâyet etmediniz oğlunuzu? Neden sessiz kaldınız?" Ozan güzel bir konuya değinmişti. Batu tam ben sormak üzereydim dercesine ses verdi:

"Hıh!"

"Nasıl şikâyet edebilirdim ki? Beni sürekli öldürmekle tehdit ediyordu. Başımda kırdığı bardağın izi hâlen duruyor. Bunun oğlunuz tarafından yapılmış olması çok utanç verici."

"Konu komşu kimse bir şey duyup yardımcı olmuyor muydu size? Bu nasıl bir vahşet!" Beste haklıydı, kendisi yapamayabilirdi ama komşuları, onlar yardımcı olabilirdi bu kadına.

"Kimse karışmak istemiyor günümüzde işte, bilirsiniz onlarla uğraşmasından korkuyordu insanlar. O nedenle benimle de pek konuşan olmazdı zaten. Semt marketinden çıktıktan sonra arkamdan konuşup bana acıyorlar, bunu biliyorum ama benim bile elimden pek bir şey gelmezken kimden ne isteyebilirim ki?"

Batu içinden neredeyse herifin öldüğüne üzülmeyeceğim, diye geçirdi.

Kadın kendi başına gelenlerden sonra farklı bir detay daha vermişti. Sürekli telefonda konuştuğu biri vardı. Adı neydi... Adını hatırlamaya çalışıyorum. Dağlı mağlı bir ismi vardı. Arda, Arda... Hatta Sansar Arda, diyordu sürekli o adama. Sansar Arda. Kesin o adam bir şeyler yaptı benim

oğluma. Çok dövdü beni, çok eziyet etti ama bir anne için evlat acısı çok derin yaralar açıyor. Bunu kimsenin yaşamasını istemem."

"Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı bu Sansar denen adamın?" Ozan bir ihtimal sormuştu. İş ciddileşiyordu, nihayet ellerinde lakap bile olsa bir isim vardı. En azından soruşturmanın devamı için gerekliydi bu.

"Yok ne yazık ki... Adının dışında bir şey bilmiyorum. Özür dilerim en başta size bunları anlatmam gerekiyordu fakat bilirsiniz işte ne yapacağımı bilememiştim."

Şevket koltuktan kalktı.

"Hiç sorun değil Nermin Hanım, bizimle bilgilerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Bundan sonrası bizim işimiz. Sizi yorduk, istirahat edin. Bir isteğiniz olursa bizimle paylaşmaktan çekinmeyin lütfen. Çocuklar her türlü desteği sağlayacaklardır size."

Şevket kapıya yöneldiğinde ekibi henüz kendilerini kanepelerden kaldıramamışlardı.

Hepsi sıra ile Nermin Hanım'a teşekkürlerini sunarak oradan ayrıldılar. Şevket kendi aracının başına gitti.

"Ben ofise gidiyorum. Siz de bir dolanın bakalım, neler bulacaksınız. Beste, yemek yemediysen yemek yiyelim kızım."

Bunu duyan Batu ağzını açmış bakıyordu. "Başkomiserim biz insan değil miyiz? Biz acıkmış olamaz mıyız? Bize de sorsaydınız valla çok kırıldım ben: Ben gelirim sizinle, Beste Hanım gelmek istemez belki. Ben geleyim başkomiserim."

"Teşekkür ederim Şevket Başkomiser'im. Ben çocuklarla birlikte gideyim. Bir bakalım nereden ne bulabiliriz? Biz arada atıştırırız bir şeyler, siz ofise geçin lütfen. Bu nazik teklifiniz için teşekkür ederim."

"Git istersen, Şevket Başkomiser pek bize şefkat göstermez, hazır yemek söylerim derken gitseydin." Ozan durumu alaya almış, derdi Beste'den de bir an olsun bari kurtulmaktı.

Kaşlarını çatan Beste:

"Bırakın dırdırı da binin arabaya. Hiçbir yere gitmiyorum, o kadar."

Şevket arabasının kapısını açmış şatafatları bitsin diye bekliyordu. "Hadi hadi arabanıza binin de gidin. Size de bir şey söylenmez zaten."

Şevket arabasına bindi ve motoru çalıştırdığı gibi tozu dumana katarak önlerinden basıp gitti.

Nereye gideceklerini konuşmaları gerekiyordu ama kimse buna istekli değil gibiydi.

Batu devreye girdi. "Karnımızın sesini dinlesek de önce gidip bir şeyler yesek... Sabah da kahvaltı yapmadım ben. Öğlen oluvermiş işte, bir daha ne zaman fırsat bulucaz heh."

Kimseden ses çıkmamıştı. Arabaya sakince bindiler ve Ozan'ın leziz bir yere götürmesi için içlerinden dua ettiler.

"Balıkçıya gidiyoruz." Ozan onlardan ses çıkmayınca bir bilgi verme gereği hissetmişti.

Bundan yüz bulan Batu:

"Abi öğlen sıcağında zaten balık olmuşuz, başka bir şey yesek he? Beste sen de bir cümle kur, Allah rızası için balık yemeyelim."

Beste arka koltuktan göz ucuyla bu ikisine baktı. "Adam haklı, ne balığı bu saatte? Kışın yenir balık. Yazın kavuğunda balık yenmez. Suşi yiyelim."

Bunu duyunca Ozan bir kahkaha patlattı. "Suşi midir, nedir, çiğ ölü balık... Asla çiğ olan bir balığı bana yedire-

mezsiniz. Ben en azından pişmiş bir balık yemeyi teklif ediyorum. Sıcakta balık yenmezmiş, pehhh."

Batu bir araba dolusu laf duyduktan sonra pes etmişti.

"Yok abi ben vazgeçtim, ölelim acımızdan istemiyorum yemek filan. Ölelim açtıktan tamam mı? Sizle karar vermek ne zor anlamadım ki ben. Gidip altı üstü yemek yicez ya. Dünyayı mı ele geçirelim dedik. İstila planı mı yapalım dedik? Hayır, yemek dedik abi yemek Allah rızası için yemek istedik. Ama yokkk, siz iki değişik illa ortalığı kan gölüne çevirmek zorundasınız di mi?"

"Çek abi, mangalcıya çek, karnımız doysun. Bak daha çözülecek onlarca cinayet var. Millet yedi birbirini; öldürdü, çiçek taktı."

Ozan söyleneni yapmış itiraz etmemişti. Beste de kollarını birleştirmiş, burnundan soluyarak camdan dışarıyı izliyordu.

Batu'nun dediği gibi karınlarını yarın yokmuşçasına doyurduktan sonra lokantadan çıkmışlardı.

En son Beste şişteki etleri on parmak ve dişleriyle ayıklıyordu. Ozan, o manzarayı görünce gülsün mü üzülsün mü bilemedi. Aklı hâlen on parmağıyla şişi sıkıca tutmuş dişiyle eti ayırmaya çalışan Beste'deydi. Kadınların hoşlandıkları erkeklerin yanında kibar olduğunu bilecek kadar yaşamıştı. Ancak bırak kibarlığı, görünen oydu ki kadının ona en ufak ilgisinin olduğuna dair bir gösterge bile yoktu ortada. Beste'nin ete olan ilgisi birçok şeye olan ilgisinden fazla gibiydi.

***

Bir seri katil nerede aranırdı? Ne yer ne içerdi böyleleri? Gerçekten çocukluğuna mı inmek gerekirdi? Öfke insanlar için kontrol edemediği davranışlar bütünü olsa da gerçekten bir öfkenin sonu nasıl olur da birini katletmeye kadar giderdi? Hem de hunharca... Acımadan delik deşik ederek... Vücuduna olmadık notlar bırakarak... Kulak arkası çiçeğini de unutmamak gerekir ayrıca...

Batu masasında oturmuş önündeki resimleri incelerken kendini bu düşünce bilinmezliği içerisinde buldu.

Tek dileği başka kurban olmamasından yanaydı. Tüm bu düşüncelerle boğuşurken telefonu çaldı. Arayan cıvıl cıvıl kız arkadaşı Begüm'den başkası değildi. Tüm bu hengâmenin içinde Batu'ya iyi gelen bir yanı vardı bu kızın. Sevgiliydiler ama Batu için daha fazlasını ifade ediyordu. Gün geçtikçe Begüm'e biraz daha bağlanıyor. Kötülüklerle dolu bu dünyada onu korumak için her an yanında olmayı diliyordu.

"Aşkım nasılsın?" Begüm işten çıkmış akşamın serinliğinde caddede yürürken bir taraftan da Batu'nun sesini duymak istemişti. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, hafif makyajı gün içinde güneşten kızaran yüzündeki çilleri örtmeye yetmemişti. Sevimli bir kız çocuğu gibi yürüyordu yolda.

Begüm'ün sesini duyunca tüm dünyanın kötülüğünden arınmış hissetti Batu kendisini.

"İyiyim prensesim, sen nasılsın?"

Begüm Batu'nun telefondaki enerjisini almış aynı enerji ve mutlulukla konuşmaya devam etmişti.

"Seni görmek için can atıyorum doğrusu. İşin ne zaman bitecek?"

Batu işinin ne zaman biteceğini bilmiyordu fakat işten ne zaman çıkacağını hesaplamak için saatine baktı.

"Hımmm, en geç bir saate kadar çıkmış olurum prenses. Aklında ne var?"

"Seni o zaman her zamanki mekânda beklerim olur mu? Sonrasına birlikte karar veririz."

Batu kızın tatlı sesi ile konuşmasına karşılık gülümsemesine engel olamadı.

"Tamam prenses çıkınca uçarak yanına geliyorum."

"O zaman görüşürüz aşkım. Dikkatli gel lütfen." Begüm telefonu kapatarak yine aynı tempoda yürüyüşüne devam etti. Akşam Batu'yu görmeyi iple çekiyordu doğrusu.

Batu telefonu kapattıktan sonra gözlerini kapatarak sandalyede arkasına yaslandı. İşinin dışında sevdiği tek kişi Begüm'dü.

"Acaba... Benimle evlenir mi?"

Gözlerini açtı, düşündüğü şey onun için çok sıra dışı bir olaydı. Dışarıdan bakıldığında ciddi bir ilişki ile bağdaşmayacak bir tarzı var gibi görünse de birine bağlanmaya göründüğünden daha fazla istekli ve ihtiyacı vardı. Güvenebildiği, sevdiği ve hayatının bundan sonrasını birlikte geçirmek istediği bir kadındı Begüm. Ellerinin arasına aldığı kalemle oynarken bir taraftan yüzündeki tebessüm derinleşmişti.

"Kim bilir ki... Belki bizim de çocuklarımız olur. Begüm kadar güzel, benim kadar cesur.

"Onlar için yaşarım bundan sonra. Sevdiğim kadına gitmek için çıkarım işten ve çocuklarıma çikolata alarak giderim eve. Aman Allah'ım neler de düşünüyorum böyle?" diye yüksek sesle kafasını sallayarak hayıflandı. "Ama çok güzel olurdu. Kimin aklına gelirdi bir gün benim de evleneceğim, bu kadar hızlı bir yaşantının içinde sakinliği bulabileceğim bir ailemin olabileceği?"

Tüm bunları düşünmek bile Batu'yu mutlu hissettirmişti. Hatta o gün bir kadar verdi. İlk fırsatta bir kuyumcuya

giderek Begüm için bir yüzük alacaktı ve ona afili bir şekilde evlenme teklif edecekti.

Evet, evet kesinlikle onun için en az onun kadar zarif bir yüzük almalıydı.

İşten dediği gibi apar topar bir saat sonunda çıkmayı başaran Batu'nun gözü o gün Begüm'den başka bir şey görmüyor gibiydi. Giderken ekibinden kimseye bir şey demeden öylece çıkıp gitmişti bile.

Batu'nun gittiğini koridorun sonundan ofisine geçmek üzere olan Ozan fark etmişti. Hiçbir şey demeden gitmesini yadırgasa da...

"Deli oğlan, aklı kim bilir nerede?" diyerek Batu'nun arkasından bakıp kalmıştı. Elindeki evrakları masasına bıraktığında yan tarafta çıkmak için hazırlanan Beste'yi gördü. Beste çantasını boynundan geçirirken saçlarını tek eli ile toparlamış sonrasında geri bırakmıştı. Çağla yeşili gözleri odanın duvarlarını delip geçebilecek gibiydi. Ozan'ın masasına yerleştiğini görünce:

"Batu şimdi gitti." dedi. "Aklı yerinde değilmiş gibi kendi kendine güldü, sonra kalktı, gitti. Üstelik bana bir hoşça kal bile demedi, inanabiliyor musun? Siz erkeklerin gerçekten sağları solları belli olmuyor. Görüşürüz dese ne olurdu sanki, peşine mi takılacaktık hemen?"

Ozan, Beste'nin söylenmelerine gülerek:

"Belki takılırdın. Adam bir rahat nefes almak istemiş olabilir. Balık muhabbetinden sonra bizimle yakınlığını bir daha gözden geçirecek belli ki. Baksana arkasına bile bakmadan çekti gitti."

Beste çantasını takmış üstünü başını düzeltmiş Ozan'ın masasına doğru ilerliyordu. Koca ofisi birkaç adımda atmış gibi hissetti Ozan.

"Kesin o cadaloz kız arkadaşının yanına gitmiştir. Kesinn."

Bunu duyunca Ozan bir afalladı.

"Ne alaka? Begüm neden cadaloz olsun ki?"

Beste yüzünü ekşiterek:

"Ben anlarım işte. O kız da rahatsız eden bir şey var. Fazla neşeli. Ne bileyim fazla sıcakkanlı..."

Ozan bunun üzerine:

"He senden farklı diye çekemedin kızı yani. Kız hayat dolu, ondan bir hoşlanmadın demek."

Beste sinirlenmiş, kaşlarını çoktan çatmıştı.

"Ne alaka ya? Gördüğümüzü söylüyoruz. O kız Batu'ya olmaz bence."

Bunu duyunca Ozan istemsizce sinirlenmişti. Masasından sandalyesini ittirerek kalktı. Yanı başında duran çantasının sapı ile oynayan Beste'ye doğru bir adım attı.

"Begüm neden olmazmış Batu'ya? Kim olur peki? Aklında başkası mı var yoksa? Sen hayırdır, yoksa bilmemiz gereken bir ilgi mi söz konusu? Nedir bu kadar ilginin sebebi? Bu ofiste bir Batu varmış gibi davranmasan mesela."

Beste burnunun dibine girmiş elleri cebinde olan bu adamın ne demek istediğini anlamamıştı fakat söylediklerine canı fena hâlde sıkılmıştı.

"Ne demek istiyorsun sen şimdi bana? Biriyle ilgilenirsem ima etmem, doğrudan söylerim komiserim. Şu kadarını söylememe izin ver o zaman. Bu ofiste ilgilendiğim tek şey kesilmiş ve çiçekle bezenmiş cinayet dosyasındaki resimler. Bilmem anlatabildim mi?"

Ozan kadının bu sözleri üzerine bir adım geriye çekilmiş, ellerini "Eyvah!" dercesine ensesine götürmüştü. İçinden:

"Delirdim mi ben, ne yapıyorum böyle?" diye kendisiyle konuşurken Beste çoktan odadan dışarıya çıkmıştı bile.

Onun gittiğini gören Ozan ellerini yumruk yapmış, bir tanesini de şiddetle ısırıyordu.

Bütün bu olanlardan sonra ofiste tek başına kalıp çalışması düşünülemezdi. Kaşlarının çatıklığını fark etti ve derin bir nefes aldıktan sonra o da o gün ofisi terk etti. Yeni gün neleri peşinden getirecekti, hepsi yaşayıp görecekti.

***

Sansar Arda'nın bulunduğu mekânları bulmak için birçok ekip seferber olmuştu. Tüm olasılıklar değerlendiriliyor, sokaklarda olanlardan bilgi toplanmaya çalışıyordu. Sansar Arda adı daha önce kulaklarına gelmemişti. Hangi kulvarın karanlık adamlarındandı bu Sansar? Sonunda ekiplerinden birileri izini bulmuştu ve rapor Ozan'ın önüne geldi.

"Evettt paşam, Sansar Arda mısın nesin? Bakalım seninle tanışmamız gerekiyor."

Batu meraklı bir şekilde yanına gelerek: "Ne yapıyoruz abi, planımız nedir?" demişti.

Beste asla kusur kalmadığını belli etmek için masasından konuya zıpladı:

"Bir planımız var mı bari?"

Ozan, Beste'nin söylediklerini duymazlıktan geldi.

"Kumar gecesi yapalım. Mekânı bulmuş çocuklar. Ama ürkütürsek kaçar, içeriye müşteri gibi girmemiz gerekir. Sonrası Allah kerim..."

"Ooo süper plan Ozan Komiser'im. Yarım yamalak, tehlikeli, ölünesi ama süper bir plan." Beste kendini tutamamıştı.

Batu, Beste'ye dönerek:

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sorduğunda Beste'nin gözleri parladı.

"Adamlar sizi tanıyordur diye düşünüyorum ama beni tanıyan yok."

Ozan ve Batu birbirlerine bakarak gelecek cümleleri ne kadar merak ettiklerini belirtircesine sordular.

"Eeeee sonra?"

Beste anlatmaya başladı. "Muhtemelen şimdiye kadar sokak çetelerinden çok sayıda adamı içeri almışsınızdır veya kuyruklarını sıkıştırmışsınızdır, o yüzden sizin içeri sızma gibi bir ihtimaliniz olduğunu sanmıyorum. Ama beni kimse tanımıyor ve yurt dışında yaşadığım için muazzam bir aksanım var; kadınım, güzelim ve alımlıyım. Yani bu da beni rahat bir şekilde aralarına girebilecek biri hâline getiriyor."

Ozan sandalyesinden kalkarak itirazda bulunmakta gecikmedi.

"Olur mu öyle saçma şey ya? Ne yapalım, seni yem yapıp kulağının arkasına çiçek takılmış cesedini mi arayalım? Bunu mu istiyorsun? Adamlar seni kesik kesik yapsınlar; sonra gözlerin açık, kulağının arkasında bir çiçekle bir parka veya bir meydana mı atsınlar istiyorsun? Ama tabii güzel olduğun için sende şık dururdu. Saçmalama istersen."

Batu elleri çenesinde düşünüyordu.

"Abi aslında bu kadar kızacak bir durum yok, haklı görünüyor. Onu tanımıyorlar ve içeri sızabilecek tek kişi aramızda o."

Ozan odanın içinde dolanmaya başlamıştı.

"Olmaz öyle şey. Resmen av hâline getiremeyiz. Gerçekten katil bu Sansar ve ekibiyse, ki cinayetler ekip işi gibi duruyor bence, Beste'yi tek parça hâlinde ellerinden alamayız. Neden gidip sadece mekânı basmıyoruz peki? Böylesi daha güvenli olmaz mı?"

Batu şaşkınca Ozan'a bakıyordu.

"Mekân mı basalım? Delirdin herhâlde sen abi. İçeriye sızmak daha doğru olayları daha net görebiliriz. Mekân basınca ne olacak? Hepsi itiraf mı edecek? Olmaz öyle, bu kadar yaklaşmışken izlememiz gerekiyor. Gerçekten katil Sansar ise elimizden kaçırmayalım, izlersek delil bulabiliriz."

Ozan sakinleşmemişti. Beste'nin böyle ne olduğu belirsiz karanlık mekânlara gideceği düşüncesi onun öfkesini kabartıyordu ama şu an eli kolu bağlı izlemekten başka çaresi yokmuş gibi duruyordu. Bu iki deli kafa kafaya vermiş, nasıl bir plan yapacaklarını düşünüyorlardı.

Bar tarzı yerlerde garson çok sık değişirdi. Bu adamın takıldığı ve hatta fazlasını yaptığı bu barda hoş bir kadın göze batmadan içeri girebilirdi. Planı bu yönde kurdular. Beste bara garson kılığında girecekti. Alkolün etkisiyle bir saatten sonra ortada değil polis, orangutan gezse fark etmeyecek kadar sarhoş olunurdu. Bunu fırsata çevirebilirlerdi. İçeride olmak tüm kapıları açar ve içeride dönen dolapları anlamaya yardımcı olurdu.

Böyle de yaptılar.

Ertesi gün Beste, Sansar'ın mekânına başvuruda bulundu ve alındı. Kadın öncelikle birkaç gün sakince işine gidip gelmeliydi. Onun geri çevrilme ihtimalini hiç düşünmemişlerdi, zaten de öyle oldu. Hemen başlayacaktı. Ortamdakileri anlasın ve localara giriş çıkışı esnesin diye bekleyeceklerdi. Gecenin bir vakti alkolün su gibi aktığı bir mekânda

garsonluk yapması Ozan'ın hiç hoşuna gitmiyordu ama buna katlanmak zorundaydı. Ortamı gözlemlemek için çok güzel olmuş, istedikleri imkân ellerine geçmişti. Beste konuştukları gibi birkaç gün sessizce gidip geldi yeni işine. Kimse ondan şüphelenmedi, hatta hazırladığı kokteyller müşteriler arasında bağımlılık bile yapmaya başlamıştı. Yanında duran bir kız daha vardı. İsmi Simay'dı. Tatlı bir kızdı, öğrenci olduğu için cebine biraz fazladan harçlık girmesi için ekstra olarak buraya çalışmaya geliyordu. Simay son sınıfındaydı ve bu şehre taşındığından beri neredeyse burada çalışıyordu. O nedenle kendini ona yakın tutmaya çalıştı Beste. Yeri geldiğinde ona ablalık yapıyor, Simay'ın biraz fazladan dinlenmesine izin veriyor, bu sürede onun yerine bakıyor, gerekli durumlarda ona abla tavsiyeleri veriyordu. Bu durum genç Simay'ın güvenini kazanmak için yeterli olmuştu. İçeride olup bitenden muhakkak haberi vardır, diye düşünüyordu bu kızın. Genelde bu işi yapan gençler çok uzun soluklu çalışmazlardı. Bu kız ya güvenlerini kazandı ya da para için çok şeye ses çıkartmadı, en kötü hiçbir şeyden haberi olmadığı için tehlike olarak görülmemişti bu ortamda.

Beste bunları öğrenecekti, biraz zamana ihtiyacı vardı. Dışarıda, ofiste onu merak eden de iki adam vardı.

"Beste ne yaptı acaba abi? Yakalanmaz inşallah di mi abi?" Batu iyi dileklerini mi iletiyordu, yoksa sadece Ozan'ı sinirlendirmek için mi böyle söylüyordu anlamamıştı Ozan ama her iki durumda da ateş saçmaya hazır tavrı ile yanıtladı Batu'yu.

"Ne bileyim oğlum ya, gönderdik kızı oraya tek başına. Şimdi oturup endişe ediyoruz. Hay ben aklımıza emi! Ne diyeyim..."

"Tamam abi tasalanma, şu frezya cinayetlerini bir çözelim; Beste Komiser'imle seni yemeğe götürüp sabaha kadar

kutlama yapıcaz abi. Söz bak sana. Bir çözelim şu çiçekçi güzelini..."

"Offf Batu Offf! Aklın fikrin eğlenelim, yiyip içelim, sonra tekrar eğlenelim di mi? Allah başka dert vermesin tabii de..."

"Evet bir de Begüm var abi. Begüm de olsun ama." Batu'nun yüzü Begüm dediğinde şapşal bir ifade almıştı. Ozan'ın bunu fark etmesi uzun sürmedi. Kafasını çevirdi, Batu'ya baktı. Sonra bir daha baktı.

"Begümsüz olmayacak gibi hadiiii hayırlısı..." dedi. Batu'nun utanmayacağını bildiği için ekstra cümleler kurarak onu utandırma çabasına girmedi. Konuyu açmak sadece Batu'ya daha çok konuşması için fırsat vermekten başka bir şey olmazdı. Beste de bu arada Simay'a âdeta yapışmış o nerede olursa yanında olmaya çalışıyordu.

"Bir genç kız için burada uzun süredir çalışmış olmak büyük başarı Simay'cım. Bu anlamda seni çok takdir ediyorum doğrusu. Ben senin yaşındayken nerede akşam orada sabah, baba parası yemekten başka bir şey yaptığım söylenemezdi."

Simay onore olmuştu doğrusu. Beste gibi hayatı görmüş, yaşamış bir kadının onu övmesi gururunu okşuyordu. Beste bir şekilde konuya girmeliydi artık.

"Geçen Sansar diye birinden bahsedildiğini duydum, ne garip bir lakap, çok gülmüştüm. Sen duydun mu o ismi?"

Simay'ın yüzü Sansar adını duyunca değişmişti. "Hayır, duymadım." dedi.

Beste bozuntuya vermeden devam etti:

"Allah Allah çok enteresan, sen nasıl duymazsın? Dükkândaki çocuklar hatta çok makarasını yaptılar Sansar Arda bilmem ne, diye. Bayağı sağlam dalgası geçildi yani."

Beste bir taraftan da yüzüne o garip gülümsemesini takınmaya çalışıyordu. O anda içinden geçirdiği: "Anlaşılmamak için yırttık bir tarafımızı be kızım, hadi dökül artık sen de ya..." diye söylenmekti.

Simay, Arda ile ilgili dalga geçildi gibi bir şey duymayı beklemiyordu. Şaşkın bir ifade ile kadına baktı.

"Nasıl yani, Sansar ile dalga mı geçiyor elemanlar?"

Beste yüzündeki gülümsemesini yok etmeden aynı coşkuyla son derece doğal davranarak yanıtladı.

"Evet, oo bir duymalıydın... Neler neler atıp tuttular adam hakkında. O yüzden sordum; sen tanıyor musun, duydun gördün mü, diye. Çok eğlenceli bir tipe benziyor, şahsen tanışmak isterdim."

Simay'ın bakışları değişmişti. Kıskandı mı, ne olduğunu mu anlamaya çalıştı, o an bakışlarından karışık hislerde olduğu belliydi."

Beste ona döndü. Yanağına bir öpücük kondurdu. " Güzel kız. Seni üzecek bir şey söylemedim değil mi? Seni üzmem bunu biliyorsun."

Simay'ın hepten kafası karışmıştı. Bu kadın lezbiyen olabilir miydi? Üç saniye önce onu Arda'dan kıskanmıştı ama şimdi böyle düşünüyordu. Sonra kendine gelmek için bardak su almak istedi. Zaten barda olduklarından Beste ondan önce davrandı.

"Al bakalım, senin için bardak su." Olayı tamamen Simay'ın tepkisi bu hâle getirmişti. Düşünülmüş bir hareketler zinciri değildi esasında. Beste içinden kendine küfüler savuruyordu. Olayı çarpıtmak için neler yaptığına kendi de inanamadı.

"Kendimi bu duruma düşürmem şarttı di mi? Kafam kopsaydı da ağzımı açamasaydım. Hay anasını yaaa."

Ertesi gün olayı ofiste anlattığında Ozan ve Batu gülsünler mi, ağlasınlar mı karar veremediler.

Böyle bir olayın anlatılacağı en son adam Batu'ydu.

"Nasıl ya? Şimdi kız sana tuhaf ve kıskanmış baktığı için mi gidip kızı öptün? Hahahaha Neden seni kıskanmasın diye. Hahahhaha, dâhice."

Beste'nin sinirden başı tutmuştu. Elindeki kremle şakaklarını ovuyordu.

"Ozan sen de bir yorum yapmayacak mısın? Tepemizde dolanmak yerine konuşsan mı artık?"

Ozan ofisin içinde sadece turluyordu.

"Biz en iyisi başka bir yol bulalım, bu şekilde bir arpa yolu ilerlememiz mümkün olmadığı gibi bir de madara mı olalım arkadaşlar?"

Batu içinden söylenmeye başlamıştı. "Yine başlıyoruz. Hadi bakalım."

"Abi gözünü seveyim elimizdeki cesetler bak, kaç tane oldu, bu adam elimizdeki tek isim ve gidip alıp sorgulama yapacağımız bir adam değil işte. Takip etmeliyiz. Açığını yakalayıp oradan girmeliyiz. Yoksa asla frezya cinayetlerini çözemeyiz. Katil veya katiller de çiçek takmaya devam eder millete."

Bu ismi duyan Beste çok etkilenmişti.

"Frezya cinayetleri mi?"

Ozan bir yandan odada turlarken bir yandan da Beste'ye yanıt vermeye çalışıyordu.

"Evet bizim Batu müthiş sansasyonel bir isim buldu. Katili bulamadı ama cinayetlere isim buldu işte."

"Ama çok etkileyici bir isim olmuş, film adı gibi Batu. Katili yakalayınca açıklama yaparken kullanalım bunu biz."

Ozan her ikisine de malum bakışlarından bir bakış atmış, sonra masasına geri oturmuştu.

"Bırakın şimdi, seni bu durumdan nasıl kurtarıcaz? O kızın ağzından laf almamız lazım artık. Bu iş uzarsa riske girersin, insanlar senden şüphelenmeye başlar ve şüphe başlarsa ölürsün."

"Üzerine bir takip cihazı almamakta kararlı mısın hâlen Beste?" Batu acaba fikri değişmiş midir diye bir denedi.

"Valla rahatlattınız beni komiserim, iyi oldu böyle anlattığınız. Yok Batu almıyorum, asıl alırsam ölürüm."

Beste de durumun rahatsız edici olduğunun farkındaydı ama tek kozlarını oynuyorlardı.

Hepsi kafa kafaya verip bu akşam tekrar bir deneme yapmaya karar verdiler. Adam kimdi, neydi bu cinayetlerin neresindeydi, öğrenmeleri gerekiyordu.

***

Plana sadık kalmaları gereken kritik bir süreçteydiler. O nedenle hepsi üstüne düşeni yapacaktı. Beste içeride bulduklarını ekibin geri kalanına iletecek. Onlar dışarıdan her türlü tedbiri alarak kızı koruyacaklar, olası bir sıkıntıda müdahale edecekleri planlarını hayata geçireceklerdi.

Beste o gece her zamanki saatinde görevinin başında bardaki yerini aldı. Az sonra yanına gelen Simay onu içtenlikle selamladı.

"Düşündüğüm kadar kötü olmayacak sanırım." diye aklından geçirdi Beste. Saçlarını toplayarak Beste'nin yanına geldi genç kız.

"Nasılsın bakalım?"

Beste bu hâl hatır soruşa hafif bir tebessümle yanıt verdi. Başını sallayarak:

"İyiyim. Senden?" diye yanıtladı. Kendisine bir bardak soğuk su alan Simay bir bardak da Beste'ye su doldurarak ona uzattı.

"Dün için kendini kötü hissediyorsundur. Benim için ortada bir problem yok, bilmeni istedim."

Beste utanmıştı. "Ha onu diyorsun ben, ben nasıl açıklama yapacağımı bilemiyordum aslında sana. Bu durumdan kurtardığın ve durumu daha da garipleştirmediğin için teşekkür ederim."

Simay kahkaha atarak:

"Sorun değil. Sorun değil. Bir daha olmasın sadece hahahahhah."

Beste de onun kahkahasına karşılık gülmeye başlamıştı.

"Yok, bir daha olsun desen de olmaz."

Konuyu tatlıya bağlamış olmaları Beste'nin içine su serpmişti. Bu küçük kızın, etrafında bir sapık varmış edasında rahatsız bir şekilde dolanmasını istemiyordu. Şimdi Sansar'ı öğrenmeliydi ama yine garip bir şekilde konuyu Simay açmıştı.

"Seni bu akşam bir arkadaşımla tanıştırmayı düşünüyorum Beste."

Beste meraklanmıştı "Arkadaş mı? Kimmiş bu arkadaş çok merak ettim ve teşekkür ederim, beni arkadaşlarınla tanıştırmandan onur duyarım."

Gülümseyerek ona bakıyordu Simay. Beste'yi seviyordu. Onu esprili ve akıllı bir kadın olarak görüyordu. Daha iyi kazanması için Sansar'la tanışması gerekiyordu, en azından Simay'ın gözünde bunu hak edecek kadar kıymetliydi.

Akşam olup ortalık iyice kıyamet kalabalığına döndüğü anlarda aslında soluk alacak vakitleri olmazdı ama Simay, Beste'nin yanına gelerek onunla gelmesini istedi.

Beste vaktin geldiğini anlamıştı.

Özel locaya giriş yaptılar. Locanın içindeki kapının arkasındaki tokmaksız kapıyı fark etmek ancak orada kapı olduğunu bilenlere münhasır bir durumdu sanırım. Simay kendinden emin adımlarla ilerledi. O ilerledikçe koridor aydınlandı. Çok geniş olmayan koridordan sonra devasa odaya geldiler. Bütün bar devasa ekranlarda oda içine yansıtılmıştı. Burada bunları izleyen biri bardaki her şeyi görüyor olmalı düşüncesi ile anlık olarak gerildi.

"İçinden umarım göze batacak bir hareket yapmamışımdır." diye geçirdi.

Beste içerisini incelerken büyük koltuğun önüne geldiler. Adamın biri oturduğu koltuktan ayağa kalktı.

Simay'a sarılarak:

"Hoş geldin hayatım." dedi. Beste anladı ki o an bu adam Sansar ve Simay da onun kız arkadaşıydı. Kız da coşkuyla adama sarıldı.

"Seninle tanıştırmak istediğim biri var hayatım."

Adam Beste'ye bakarak:

"Demek arkadaş edindin küçüğüm. Tanışalım bakalım Beste Hanım'la."

Beste adama baktı.

"Ben adımı söylemedim ama henüz." dedi.

Adam tebessümle yanıtladı. "Bu tatlı kız senden o kadar çok bahsetti ki adını biliyor olmam mucize değil Beste."

Beste "Anladım." dercesine mimiklerini kullandı.

Adam elini uzatarak:

"Bağışlayın kendimi tanıştırmadım. Ben Arda. Sansar derler genelde."

Adam son derece güzel bir sofra hazırlatmıştı. Ellerini çırparak:

"Evet hanımlar. Size layık değil ama sizi başköşeye almak istiyorum. Gelin oturun."

Simay tatlı tatlı bakıyordu adama. Kızlar kötü adamları severdi ama bu kadarını da sınırları zorlamak olarak görmüştü Beste. Bunlardan ayrılamaz, öldürülürdün işin sonunda. Evlilikle sonuçlanır mı bilmiyordu ama mezarda sonuçlandığını çok duymuştu.

Beste saygıyla selam verdikten sonra sofraya oturdu. Adam şen şakrak muhabbetkârdı. Kıza çok nazik davranıyordu. Sürekli çocukları ne kadar sevdiğinden, çocukları olması istediğinden bahsediyordu. İleride ne kadar iyi bir baba olmak istediğini anlattıkça Simay'ın ona olan hayran bakışları daha da derinleşiyordu.

Beste kendinden geçim sıkıntısı olan genç bir kadın olarak bahsetmiş, gecenin sonuna doğru hatırı sayılır derin sohbetler etmişlerdi: ekonomi, dünya gidişatı, yaşam amacı... Konuyu bir şekilde cinayetlere getirmek için Beste ekstradan dikkat çekmemeye gayret etmişti. Manşetlerde nasıl duyduğunda şoka girdiğini anlattı. Adamların cinayetleri çiçekle süslediklerini çok detay vermeden medyada çıkan cümlelerle olayı anlatıyordu. Simay'la Arda da olayı duyduklarını söylemişlerdi. Hatta Arda olaylardan sonra bardaki kamera sayılarını arttırdığını, köşe başlarına da kamera döşediğini, kendi müşterilerinin güvenliği için korumaları da arttırdığını anlatmıştı.

"Benim müşterim, çalışanlarım ve kız arkadaşım burada güvende olduklarını bilmeliler."

İşi sulandırmaya çalışıyordu Beste.

"Hadi ama..." dedi. Gülerek.

"Hesabı ödemeyen müşterilere uyguladığınız tarife böyle olsa çok etkileyici olurdu bence."

Arda önündeki şişeden bardaklara içkileri tazelerken:

"Evet, belki namımızı duyurmak için bir simge bir slogan başka türlü etkili olurdu ama bu bana göre değil. Benim bir ağırlığım var camiada, bu katil işi ki ben katil değilim."

Beste çok yanlış adamın peşinde olduklarını henüz sofraya oturmadan zaten anlamıştı. Bir ara tuvalete gidip ondan haber bekleyen ekibine merak etmemeleri ve dağılmaları konusunda bilgi verdi.

Detayları yarın anlatırım, iyiyim...

Arda ve Simay'la birlikte geceyi güzel kapatmışlardı. İkisi için de ayrı ayrı evde olduklarına emin olacak şekilde bir şoför vermişti Arda. Ama Beste rahatsız olduğunu evi çok uzakta olduğundan evi yerine bir arkadaşına gideceğini söylemişti. O esnada Simay:

"Bana gel. Benim evim yakın Beste. Yatar dinlenirsin. Evimde fazladan bir oda var merak etme, rahat edersin." demişti.

Beste belki birkaç bilgi alabilirim diye düşünmüştü. Kızın teklifini memnuniyetle kabul etti.

Arda kızları evine götürmesi için birini görevlendirdi. Arda cidden kibar bir adamdı.

Simay'ın evine geldiklerinde bulunduğu kata çıkmak için asansöre bindiler. İçtiği dokunmuştu Beste'ye, midesi bulanıyordu.

Asansörde midesini tutmaya başladı. Bunu gören Simay:

"Eyvah eyvah, dayan, geldik sayılır." diye asansorun düğmelerine tekrar tekrar basıyordu. İndiklerinde Beste'ye el vermek zorunda kalmıştı. Beste iki büklüm, kendisini zor taşıyacak duruma gelmişti. Kız tek eliyle çantasından anahtarını çıkarttı. Diğer eliyle Beste'ye ayakta durması için destek veriyor bir taraftan da olduğu yere kusmasın diye dua ediyordu. Kapıyı açıp kendilerini içeri attıklarında Simay derin bir oh çekti. Beste'yi banyoya taşıdı. Elini yüzünü yıkamasına yardımcı oldu. Sonra salona geçerek kanepenin üzerine oturttu onu. Kendi de karşısına oturdu. Soğuk suyla yüzünü yıkamak azıcık Beste'yi rahatlatmıştı.

Kıza bakarak:

"Özür dilerim Simay." dedi. "Seni de uğraştırıyorum gece gece."

"Yok hiç sorun değil. İyi misin?"

Beste kafasını salladı. "İyiyim, çok iyiyim, sıkıntı yok."

Beste kendisine öfkeleniyordu, bir daha böyle bir fırsatı bulamazdı. Şimdi sarhoş olup sızmanın sırası asla değildi.

Simay içeri geçti, ona battaniye, çarşaf ve yastık getirdi. Rahat uyuyabilsin diye kendi pijamalarından verdi.

"Sen dinlen Beste. Ben de yatıyorum. Bir isteğin olursa seslen bana. Mutfak ileride solda. Şu çaprazda da tuvalet var. Az önce gittik hani."

"Teşekkür ederim Simay." Beste kızın gidip uyumasını istemiyordu. O da onun kadar sarhoş olmalıydı. Bu da onu konuşmaya daha elverişli hâle getiriyor demekti.

"Biraz sohbet edebilir miyiz? Çok uykun yoksa..."

"Olur, ben kahve yapayım o vakit. Sohbet ve kahve iyi gider." Kız mutfakta özenerek hazırladığı kahvesinin yanına kurabiye de koyarak Beste'ye ikram etmişti. Beste'nin

oturduğu kanepenin karşısındaki kanepeye de Simay oturmuştu.

O gece neredeyse sabaha kadar ailelerinden, sevgililerinden, hatalarından, pişmanlıklarından, Arda'dan, her şeyden bahsetmişlerdi.

Kızın yalan söylemediğini biliyordu Beste.

Çalıştığı süre içinde garip olan hiçbir durumla karşılaşmamış, sadece hesap yüzünden bir müşteri arka sokakta biraz tartaklanmıştı. Peki bir şey bulamamışken bu adamın Yağız'la olan bağlantısı neydi aslında? Simay'ın anlattıklarına göre para akışı olan bir paravandı ama adam öldürme duymadığını söylüyordu. Yağız para almış, geri ödeyememiş olsa adamları onu öldürürdü belki ama bu şekilde uğraşırlar mıydı emin değildi Beste.

Çok güzel bir sohbetin sabaha bağlandığı saatlerde Beste de Simay da kanepede âdeta sızmışlardı. Gözlerini önce açan Beste oldu. Simay sohbet ederken uyuyakalmıştı. Kadın kalkarak Simay'ın uyanmasına izin vermeden battaniyesini onun üzerine örttü ve eşyalarını alarak evden çıkıp gitti.

Ofise geldiğinde kafası bir milyondu. Batu ve Ozan gece ona ulaşamamış, meraktan deliye dönmüşler fakat hatalı hareket yapmamak adına bekleme kararı almışlardı.

Başını tutarak girdi ofise Beste. Ofiste bütün gözler ona çevrilmişti ama o sakince yerine oturup başını ovmaya devam etmişti.

"Yok ustam, yok bu kadın bizi delirtmek istiyor. Baksana hiçbir şey yokmuş gibi geldi oturdu."

Batu sitemli ve stresli olan sesini yükselterek Beste'nin tepkisini çekmeye çalışıyordu.

Ozan henüz tepki göstermemişti.

Beste kafasını adamlara çevirdi. "Konuşmamız lazım." dedi.

Batu kahkaha attı. "Biz de tam bundan bahsediyorduk zaten."

"Ama önce bana bir kahve verin, Allah rızası için öldürdü baş ağrım beni."

Ozan hiçbir şey demeden odadan çıktı, gidip üçü içinde kahve alıp geldi. Ofise döndüğünde Batu'yla Beste fısıldaşmaya başlamıştı.

"Bensiz konuya girdiyseniz..." dediğinde Batu hemen itiraz etti.

"Yok abi sensiz konuya nasıl girelim? Tam tersi olur sonra asla bunu göze ben almam, Beste Komiser'im sen göze alır mısın?" Beste de:

"Asla, hayır." diye kafasını salladı.

Kahveleri arkadaşlarının önüne bırakan Ozan sandalyeye oturdu ve dinlemeye hazırım, dercesine gözlerini kadına dikti.

"Evet, Ozan Komiser'im de yerini aldığına göre başlayabiliriz. Arkadaşlar bu Arda denen Sansar'ın bizim cinayetlerle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Elimizde hiçbir şey yok ne yazık ki." Kadın bunca zaman boyunca yaşadıklarını en ince detayına kadar anlattı. Neler olduğunu, ne konuşulduğunu, en son akşam tanışmalarını, ortamın cinayete müsait ama böyle bir cinayete vizyonlarının ters olduğunu, hislerini, tespitlerini, hepsini bir bir anlattı.

"Raporumu Şevket Başkomiser'e de veririm bugün arkadaşlar, benden bu kadar."

Aklında bir tarafta Simay vardı. Simay'a düzgün veda edememek Beste'nin her ne kadar içine otursa da bir mesaj yazarak vedalaşmak istemişti.

İşten ayrılması gerektiğini, yurt dışına çıkacağını, bütün olayların beklenmedik şekilde geliştiği için kendisine hoşça kal diyemediğini belirten kısa bir mesaj yazdı. Kendisine iyi bakmasını istedi Simay'ın.

Hoşça kal ile bitirdi mesajını. Belki neler olup bittiğini öğrenmek için birkaç kez arardı onu Simay. Sahte bir hat'ta kayıtlı telefonu açılmamak üzere kapattı. Derin bir nefes aldı Beste ve sadece güvende olmasını diledi kızın.

Şevket Komiser kızın böyle bir görevde yer almasını hiç istemese de yine de çoğunluğa uyarak kabul edip onay vermişti. Ellerinin boş olması Şevket Başkomiser üzerinde de yoğun baskı olmasına neden olmaktaydı.

Arda'nın Yağız'ın annesinin ifadesi gereği sorguya alınması için gerekli işlemler yapıldı ve Sansar gözaltına alındı.

Sorgu odasında Ozan sakin bir şekilde odaya getirilen Arda'yı bekliyordu. Adam getirilerek küçük masanın yanındaki sandalyeye oturtuldu.

"Neden getirdiniz beni buraya? Ben yasa dışı bir şey yapmadım."

Ozan ses çıkarmadan adamın karşısına oturdu.

"Neden öyle düşündün ki?" dedi. Sesi buz gibiydi.

"Komiserim beni buraya ne için getirdiğinizi bilmiyorum ama ben masumum, ben hayatını düzgün yaşamaya çalışan bir adamım. Burada işim yok."

"Ona bakıcaz artık."

"Lafı uzatmayı sevmem Arda, o yüzden doğrudan konuya girmek istiyorum. Sen de doğrudan yanıtlar verirsen sevinirim."

"Ne soracaksanız sorun, ben gitmek istiyorum."

"Yağız Devrim. Nerden tanıyorsun?

Adam Yağız'ın adını duyunca onun cinayet zanlısı olarak tutulduğunu hemen anlamıştı.

"Yağız'ın ölüm haberini aldım. Benle olan bağlantısı biliniyordu zaten, bu gizli saklı bir şey değildi. Maddi olarak çok destek olmuşluğum vardı ona. Ama onun ölümü ile ilgili bir bilgim yok."

"Hımm diyorsun ki benle alakalı değil. Peki en son ne zaman gördün Yağız'ı?"

"Bak komiserim, haklarımı son derece iyi biliyorum ve normalde yanımda avukatım olmadan sana tek kelime etmem ama iyi niyetim ve masumiyetimin bir göstergesi olarak bildiklerimi anlatırım sana."

"Memnun olurum Arda. Lütfen beni aydınlat."

"Yağız parayı, kumarı seven bir adamdı. Kumarın onun sonu olacağını kestirmek için kâhin olmaya gerek yoktu. Çok paralar kaybetti. Çok borç altına girdi. Bana kendini öldürtecek kadar borç takmadı, sadıktı benim borcuma karşı ama başka kimlere ne yaptı Allah bilir. Arada gelip borç alır ve bir şekilde öderdi. O nedenle aramızda husumet olmadı. En son da ölmeden iki gün önce uğradı. Pek keyfi yok gibiydi ve fazla zaman geçirmedi zaten. O günden sonra gelmedi. Haberini almak bana sürpriz olmadı, insan sarrafıyız sonuçta ve su testisinin su yolunda kırılacağını biliriz."

"Felsefe yapmak için burada değilsin. Başka kimlerle bağlantısı vardı bu adamın?"

"İyi oyuncu olmak istersen iyi olursun, kötü oyuncu olmak istersen kötü olursun. Yağız kötü oyuncu olmayı tercih etti. Kimlerle görüştüğünü bilecek kadar yakın değildim onunla. Şimdi müsaade edersen gitmek istiyorum."

Ozan'ın onu daha fazla tutmak için elinde bir delili yoktu. Belki başka suçlardan içeri alabilirdi adamı ama bir süre daha takip edilmesi gereken bir isimdi Arda.

"Sanırım haklısın, şimdilik gitmelisin. Sonra tekrar görüşürüz nasıl olsa."

Adam teşekkür ederek sandalyesinden kalktı ve onca bilinmezlik ve soru işaretleri olan bir olaya kapıyı örterek çıkıp gitti.

***

Batu en güzel kıyafetlerini giymiş, Begüm için hazırlanmıştı. Bunca yaşadığı olaydan sonra Begüm enerjisi masumiyeti ve güzelliği ile onun sığınma limanı gibiydi. Artık hayatına dair bir karar vermek istiyordu. Önemli bir karar vererek bugün Begüm'e evlenme teklif edecekti. Şimdiye kadar kimseye hesap vermeyen tarafı onu rahatsız etse de Begüm'le birlikte olma düşüncesi onu sakinleştiriyordu. Her zaman yanında olmasını istediği tek insandı Begüm.

Aynanın karşısında kendini sorgularken ve düğününü planlarken bulmuştu kendisini Batu. Bu düşünce ile aynadaki görüntüsüne bir tebessüm attı.

"Gün bugündür aslanım. Gidelim ve gerekeni yapalım. Mükemmel bir gün..."

Ceketini düzeltirken aynadan yansıyan görüntüsüne bir kez daha baktı. Begüm onu evinde bekliyordu, onun için sürpriz bir masa hazırlayacağını söylemişti. Batu'nun yaş günü olması iki güzel anı birlikte kutlamak için unutulmaz bir gün olacaktı onlar için. Batu evden çıkarken ceketinin cebindeki yüzüğü tekrar kontrol etti. Zarif bir yüzük almıştı. Aslında daha şaşaalı bir yüzük almak isterdi ama Begüm'ün de buna gönül koyacağını düşünmüyordu. Begüm, Batu'dan gelen her hediyeyi severek kabul ederdi.

Masanın üzerindeki bir buket kırmızı gülü de alarak kapısını çekti ve evinden kendisini Begüm'ün evinin yoluna doğru bıraktı. Mutluydu...

Biraz tempolu yürümesi gerekti Batu'nun zira takım elbise ve elinde çiçekle dolanmaktan çok da hoşlandığı söylenemezdi. Begüm'ün sokağına geldiğinde tek katlı müstakil evinde yanan ışıkları gördü. Begüm'ün ailesi şehir dışında olduğundan kendisi yaşıyordu, bu koca memlekette Batu ona iyi gelmişti.

Kalbi hızlanmıştı Batu'nun, Begüm'ün kapısına doğru ilerlerken aldığı nefes hızlanmaya başlamıştı. Oysa her akşam gördüğü kızı görecekti nihayetinde ama onu ilk kez görecek gibi heyecan duyuyordu.

Kapıya geldiğinde akşam olmuş sokağın karanlığı ağaçlara vurmuştu. Ağaçlar Begüm'ün evinin girişinde de boy boy olduğundan Batu'nun yoluna eşlik ediyorlardı. Ne uzun bir bahçe girişiydi veya genç adama öyle gelmişti.

Kapıya geldiğinde tam kapıyı çalacaktı ki kapının zaten tam kapalı olmadığını gördü. Panik olmuştu.

Hemen kapıya tekme atarak içeri daldı. Elindeki çiçek kapının pervazına düşmüş, güllerden düşen yapraklar etrafa savrulmuştu. Bir hışımla içeri giren Batu, bağırarak içeride Begüm'e sesleniyor ve içeride yolunda gitmeyen bir şeyler olup olmadığın anlamaya çalışıyordu.

"Begüm! Begümmm! Nerdesin kapı açık, neredeysen çık ortaya. Begüm dedim!"

Batu sesine karşılık alamayınca daha kötü hissetti. Merdivenlerden üst kata ikişer üçer adımlarla koşarak çıktı.

"Nerede bu kız?"

Üst kattaki yatak odasının kapısına geldiğinde nefesi kesildi. Karşısında peri gibi duran Begüm'ü gördü.

Kız onun için hazırlanmış, orada onu bekliyordu. Batu kızı karşısında görünce sinirleri boşaldı ve kızın boynuna atladı.

"Neredesin? Beni çok korkuttun. Neredesin? Neden kapın açık? Sana bir şey oldu sandım." Genç adamın sesi titriyordu ama kızın karşısında sapasağlam onu beklediğini gördüğü için de sakinleşmişti.

Begüm olup bitene tam olarak anlam veremese de Batu'nun bu panik hâlini görünce o da gerilmişti.

"Özür dilerim, sadece sana sürpriz yapmak istemiştim. Sadece sürpriz, affet."

Adam kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Aklım çıktı sana bir şey oldu diye, bundan âlâ sürpriz mi olur Begüm?" İkisinin de yüzünde korkuyla karışık tebessüm belirmişti.

"Aşağı inip kapıyı tamir etmeliyim. Kırdım mı ne yaptım, bilmiyorum ben."

"Senin için açık bırakmıştım ama hatalıyım."

"Bu yaptığın çok tehlikeli anladın mı, beni delirtmek mi istiyorsun?"

Kız Batu'nun endişesini görünce yaptığı sürprizin ne denli tehlikeli olduğunu fark etti. Hiç tanımadığı birileri eve girebilirdi.

"Özür dilerim." Kız mahcup olmuştu.

Birlikte aşağı kata indiler. Yere dağılan çiçekleri toplayıp kalanını bir vazoya koydu kız, ikisi de sakinleştiklerinde geceye planladıkları gibi devam etmişlerdi. Arka fonda çalan güzel bir parça ile yemeklerini yediler. Begüm, Batu'nun yaş günü için son derece lezzetli yemekler hazırlamıştı. Sonra kız sofradan kalkarak yan taraftaki çekmeceyi açarak bir kutu aldı. Şık paketlenmiş bir kutuydu.

Batu'nun yanına yaklaştı ve "Hayatımın anlamı yaş günün kutlu olsun." dedi. Dudaklarına küçük bir buse kondurarak hediyesini uzattı.

Masada elinde çatalıyla kala kalan Batu Çatalını bıraktı. Biraz suyundan içti. Ateş basmıştı. Yanında duran kadına teşekkür etti ve merakla hediyesini açtı. Küçük zarif bir kutudan son derece şık bir saat çıkmıştı. Pahalı duruyordu. En azından her gün kullanabileceği türden değildi. Çizilir diye endişe ederdi.

"Teşekkür ederim hayatım, bu çok güzel. Güzel günlerde kullanacağım."

Sonra saati koluna taktı ve masadan kalktı kalbi duracak gibi atıyordu adamın. Kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve:

"Hayatımın geri kalanını seninle birlikte geçirmek istiyorum Begüm. Benimle evlenir misin?" Yüzüğü ceketinin cebinden çıkartarak küçük kadife kutuyu açtı ve kadına uzattı. Begüm bunu beklemiyordu. Şaşkınlıktan ellerini ağzına götürdü. Mutluluktan çığlık atabilirdi. Yerinde zıplayarak yanıtladı genç adamı.

"Eveetttt! Milyon kere evet!" Adam bütün asaletiyle kızın alnından öptü, bu mutlu anı ölümsüzleştirdiler. Bu güzel gecede saatlerce sohbet edip gelecekleri, düğünleri ve bundan sonra yapacakları hakkında konuştular. O gece hiç bitmeyecek kadar güzeldi onlar için.

Batu ve Begüm yakında evleniyorlardı...

***

Ertesi gün Batu âdeta uçarcasına ofise gitti. Girdiğinde Beste ve Ozan'ın bakışları ona kilitlenmişti. İkisi de neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Batu sanki hafiften bir de şarkı mırıldanıyor gibiydi.

Masasına geçerken yan gözle Ozan'a baktı.

"Abisi ben geldim. Sana bomba haberlerim var."

Beste daha fazla dayanamadı koşar adım Batu'nun masasına giderek kollarını adamın masasına dayadı.

"Ne yani, bana bomba haber yok mu?"

Ozan, Beste'nin bu merakına hafif içerlemiş şekilde o da masasından kalktı. Onun kendisini merak etmesini tercih ederdi Batu'yu değil.

Batu'nun masasına gelerek o da kollarını masaya dayadı. "Patlat hadi bomba haberini. Vakitsiz öldürdün bizi, hadi be adam."

Batu içten bir kahkaha attı. Verilecek haber güzeldi bu her hâlinden belliydi.

Kollarını havaya kaldırdı ve güzel haberi haykırırcasına söyledi.

"Ben Begüm'le evleniyorum!"

Beste ve Ozan aynı anda tepki verdi.

"Neee?"

Ağızları açık kalmıştı, bu dünyada evlenecek belki son adam Batu'ydu. Bu kadar kısa sürede evleniyor olması Ozan'ı çok şaşırtmıştı.

"Nasıl lan? Nasıl evleniyorsun? Oğlum saçmalama. Kızın başını yakacaksın. Sen dünyaya eğlenmeye gelmiş bir adamsın, evlilik senin neyine lan?" Ozan aslında haklıydı, Batu hayatı çok ciddiye alan bir tip değildi ve evlilik konusu onun için fantastik bir olaydı.

Batu bulutların üzerinde uçuyorcasına odada kollarını açıp dönüyordu.

"Oğlum, çocuklar yapmaz bu yaptığını. Saçmalama da dur, bize ne olduğunu anlat."

Dönerken Ozan, Batu'nun kolundan tutmuştu olan biteni öğrenmek için deliriyorlardı.

"Valla abi yaşadım, gördüm. Biliyorsun hızlı yaşadım ama bu kız çok masum ve anladım ki hayatımın kalanını onunla geçirmek istiyorum. Bilmiyorum ben de başta evlenirim diye çıkmadım yola ama hayat işte. Nereden nereye demek..."

Beste daha fazla dayanamamıştı. Konuya girmemek için çok da bir çaba göstermedi, bodoslama konuşmaya başladı.

"Ne yani, o şirretle mi evleneceksin?"

Batu bunu duymayı beklemiyordu. Olduğu yerde dona kaldı "Şirret mi? Ne alaka ya?"

Beste sinirlenmişti. "Hayır, o kızla evlenemezsin Batu. O sana uygun bir kız değil. Sadece sana şirin görünüyor. Evlenemezsin o kızla."

Batu ve Ozan hayretle bakıyorlardı.

"Ne diyorsun sen Beste Komiserim? Ne demek evlenemezsin, benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz, yoksa benim bilmediğim bir konu mu var, anlamadım. Sizden izin almıyorum şu an zaten."

Beste âdeta burnundan soluyordu.

"Sana o kızla evlenemezsin o sana uygun değil diyorum, bana güvenmiyor musun?"

Ozan dayanamadı.

"Bütün bunları o akşam sana imalı konuştuğu ve seni sinirlendirdiği için mi söylüyorsun Beste? Neden evlenemesin Batu o kızla? Bilmemiz gereken bir şey mi var? Yoksa sen mi hoşlanıyorsun Batu'dan?"

Bu cümle hepsi üzerinde tokat etkisi yaratmıştı. Bunu söylemeyi Ozan kendisi de beklemiyordu. Cümleler ağzınlar

öyle çıkıvermişti. İnsan söylediğinden anında pişman olur muydu?

Beste bunu duyunca gözlerini Ozan'a dikti, arkasını döndü ve masasına ilerledi. Sandalyesine asılı çantasını aldı ve iki adamın şaşkın bakışları arasında odadan çıkıp gitti.

Batu'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Yok artık di mi? Yok artık. Oğlum be, bir mutluluğumuzu paylaştırtmadınız insana ya, yazıklar olsun ya, valla yazıklar olsun."

Ozan aynı hızla Beste'nin arkasından gitti. Neler olup bittiğini öğrenmeliydi. Çok vakit kaybediyorlardı ve bu saçmalıklara yer yoktu aslında.

Beste o hızla köşedeki kafeye girmişti. Yürümekten nefesi kesilmiş, soluk soluğa kendisini bir masaya atmıştı. Yanına gelen garsona soğuk bir şeyler istediğini söyledi ve garsonu başından savuşturdu. Saçlarını yolmak istiyordu.

"O kadınla nasıl evlenebilir ya..." diye söyleniyordu.

Tam kafenin önünden geçmek üzereydi ki Ozan kenarda oturmuş olan Beste'yi fark etti. Hışımla kafeye girdi. Beste'nin karşısına geçip oturdu. Hava nemden yapış yapış, her ikisi de terden sucuk gibi olmuşlardı. Kafenin diğer tarafında olan vantilatörün ise kendisini soğutmaya anca gücü yetiyordu.

"Anlat bakalım neler oluyor? Nedir bu Batu evlenemezsin saçmalığı?"

Ozan, oturur oturmaz konuya girmişti.

"Yapacak tonla işimiz olduğunu iyi biliyorsun di mi Beste? Ama sen paranoyak gibi davranıp Batu'nun evlenmemesi için ortalığı birbirine katıp ofisi terk ediyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun hepsini anlatıyorsun bana, hepsini, şimdi."

Beste derin bir "Offfff!" çekti. "Offfff, offfff, offff! Vallahi delirmek üzereyim. Senin yaptığına ne demeli Kazanova, beni neyle itham ettin sen öyle? Beni Batu'ya gizli hayranlık besleyen bir manyak gibi gösterdin adamın önünde. Bu ne demek önce sen anlat istersen." Sinirler gergin ses tonları keskindi.

"Ya sen benim aklımla mı oynuyorsun be kadın? Adama gözümün önünde Begüm'le evlenmesin diye sinir krizi geçiren kişi ben değilim, sensin. Hayretle izledim seni. Neredeyse Batu'ya saldıracaktın. Sinirli ve kıskanç bir sevgiliden hallice davranışların Beste... Ne dememi bekliyorsun? Ve inan bunların mantıklı bir açıklaması var mı, çok merak ediyorum, hem de çok." Parmağını masaya vurarak konuşmaya devam ediyordu Ozan. "O yüzden şimdi bana mantıklı bir açıklama yapsan iyi olur Beste."

Beste adamın gözlerindeki öfkeyi ve arkasında yatan kıskançlığı sezmişti. Başını kaldırdı. Ozan'ın onu ulu orta kıskanması hoşuna gitmişti aslında. Bu düşünce onun sakinleşmesine neden oldu.

Garson, kadının sipariş ettiği soğuk içeceği getirmişti. Ozan'a bakıp bir şey alıp almayacağını soracaktı ki Ozan garsondan önce atıldı.

"Bana da aynısından getirin lütfen."

Kadın gelen buzlu çayından büyük bir fırt almak için kocaman buzlu bardağı eline aldı. Pipetiyle oynamaya başladı ve buz gibi bir yudum içine çekti.

"Peki, esas soruya gelelim istersen Ozan. Sen neden beni bu kadar kıskanıyorsun?"

Ozan böyle bir soru beklemiyordu. Soru karşısında afallad.

"Hayır canım, ne alakası var? Ben seni neden kıskanayım? Sen son zamanlarda kafana darbe falan mı aldın Beste? Saçmalamada ustasın inan ki."

Beste sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sen beni kıskanıyorsun Ozan, bunu itiraf et. Çocuğu bir parçalamadığın kaldı. Neymiş, onun evlenmesine itiraz edemezmişim. Bla bla bla."

Ozan'ın kafası dağılmıştı ne diyeceğini bilemediği gafil bir durumda yakalamıştı Beste onu. Ona hesap sormaya peşinden gelmişken şimdi hesap vermesi gereken kendisiymiş gibi hissediyordu. Bu kadın resmen akıl oyunu oynuyordu onunla. Sadece hislerini değil, zihnini de allak bullak ediyordu. Ozan ne söylemesi gerektiği konusunda bir durdu ve birkaç saniye düşündü. İtiraz etmek bu saatten ve bu yaştan sonra budalalık olurdu. Lise öğrencisi değildi sonuçta; koca adamdı, bekârdı ve bekâr bir kadından hoşlanmıştı. Bununla ilgili ortada saklaması veya utanması gereken bir durum yoktu.

Derin bir nefes aldı Ozan, Beste'ye doğru masada eğildi.

"Evet, aslında düşündüm de ben senden fena hâlde hoşlandığım için böyle davranıyor olabilirim."

Bunu duymayı beklemeyen Beste bir an nefes alamadı. Beden dilinden konuşmasından her hâlinden bu adamın ilgisini anlıyordu fakat bu kadar çat diye cümlelere dökebileceğini düşünmemişti.

Şimdi ne yapacağını sapıtma sırası Beste'deydi. Ozan kadının anlık afallamasını fark etmişti, zaten ikisi için de şok edici dakikalar olduğu için asıl öğrenmek istediği konuya dönüş yaptı.

"Beste, Batu'nun Begüm ile evlenmesini neden istemediğini anlat bana. Gerçek sebebin nedir, öğrenmek istiyorum."

Beste, "İnanamıyorum." dercesine kafasını sallıyordu. Buzlu bardağı eline alarak tekrar bir yudum çekti. Buzlu içeceğin boğazından geçtiğini hissetmişti. Sonra anlatmaya karar verdi. Bu adamın açık yürekliliğine karşılık gerçekleri bilmeye hakkı vardı.

Beste sandalyeden masaya doğru eğildi.

"Tamam, tamam sen kazandın, her şeyi anlatacağım sana Komiser Bey. Benden fena hâlde hoşlanan bir adama yalan da söylemeyeceğim üstelik. Peki... Nereden başlasam acaba, hımm, o akşam barda benim yüzüm gözüm dağılmış bir hâlde sizin peşinizde enik gibi gezdiğim akşam, o kız bana yaptığı söz düellosuna sonrasında da devam etti desem bana inanır mısın?"

"Nasıl yani sonrasında devam etti? Kalkıp gittiler zaten. Biz de kalktık, hatırla o akşamı."

"Evet, hepimiz eve dağıldık ve sonra benim telefonuma gelen çağrılar durmak bilmedi. Önce anlamadım kim olduğunu, sonra anladım ki konuştuğum kişi Begüm'dü. Batu'dan uzak durmamı istedi benden. Hah, ben önce dalga geçiyor, Batu da yanında makara yapıyorlar sandım. Ki o dönem yakın bile değildik Batu'yla da senle de."

Ozan lafa girdi. "Şimdi yakın mısın yani benle?"

"Krizi fırsata çevirmeden dinlesen iyi olur önemli konu bunlar o kızla evlenmemeli Batu. Numaramı nerden buldu? Hangi cesaret beni aradı, bilmiyorum. Sonrasında olanlar daha da garipti çünkü. Tehdit mesajları almaya başladım. Ne cesaret di mi? Bayağı mesaj atılıyor, isimsiz telefonlarda hakaretler ediliyor filan falan... Neden peki? Ben sizin kadın ortağınızım diye muhtemel ihtimal. Ki kadın Batu'dan uzak durmam konusunda özellikle altını çizerek bana tehditler savurdu. Kime güveniyor, kimden güç alıyor bilmiyorum

ama bu kız farklı insanlar tarafından içeriden bilgi almak için Batu'ya yakınlaşmış bir muhbir bile olabilir."

"Yok artık devenin nalı Beste. Oldu olacak dış kuvvetler tarafından atanmıştır belki, olabilir mi?"

"Ben bunları yaşadım Ozan. Her akşam bir dünya dolusu ölüm mesajı aldım ben. Bir dünya dolusu telefon aldım. Yok şöyle ölürsün, yok böyle ölürsün diye uykularımdan ettiler beni. Her gece uyumadan önce bayılana kadar kapıya bakarak yattım ben. İçeri biri girecek mi endişesi ile sabaha karşı uykusuzluktan sızınca ancak uyuyordum."

"Peki bize neden anlatmadın?"

"Neyi anlatmadım? Bu kızın yaptıklarını mı? Hahhh bir de size hesap vereydim di mi?"

"Sevgi pıtırcığı Begüm'e toz kondurmazdınız; sen de Batu da. Hem Batu maymun iştahlı bir adama benziyordu. Bir süre sonra sıkılır ve kızdan nasılsa kendi ayrılır diye düşündüm. Evleneceğini hiç hayal etmemiştim..."

"İş ciddiye binince diyorsun ki bu Begüm manyak."

"Manyak olma ihtimali yüksek diyorum, kızı araştırdım. Ailesi yani babası da varlıklı bir aileden geliyor kızın, maddi olarak bir kaygısı aslında yok. Evin tek kızı olabilir."

"Telefon kayıtlarına bakalım o zaman Beste, ver bakayım ne yazdılar sana."

"Hepsini sildim. Böyle bir durum olup da kullanacağım hiç aklıma gelmedi. Ben size zarar verecek bir şey yapmak asla istemem Ozan. Duymayın istedim."

"Peki telefon kayıtları, kimin aradığını tespit edebiliriz oradan. Baktırdım onlara da bana gelen mesajların numaralarına da değişik değişik isimler, büyük olasılıkla sahte numaralar ulaşılması çok zor. Buna değmez yani. Ama Batu'ya ispat etmek gerekirse ulaşırız tek tek. Bu cinayet

silsilesi içinde önceliğimiz değil diye düşündüm ben. Begüm sadece babasının elindeki gücü kullanan şımarık bir kız."

Ozan yine kirli sakallarını karıştırıyordu. "Haklısın. Şimdi büyük bir dosya var elimizde ve biz geç kaldıkça yeni cinayetler olacak korkusu taşıyorum Beste."

"Arkadaşını koruma güdüsüyle yapmışsın ama bu şekilde Batu'yu vazgeçiremeyiz. Yıkılır adam."

"Evet, bu durumda benim ondan hoşlandığım için itiraz etmem daha yapılabilir bir davranış oluyor, adamın yüzüne senin kızın karanlık tarafı var bana bunları yapan yarın bir gün seni kıskançlıktan öldürür diyemediğime göre."

"Beste peki sen ne düşünüyorsun?"

Beste konuyu nasıl çözeceğini düşünüyordu ve sorunun ne hakkında olduğunu anlamadı.

"Ne hakkında?"

"Benim hakkımda. Batu'dan hoşlanmadığına şükürler ediyorum şu an, onu korumak için yaptıklarını da takdir ediyorum peki biz... Biz olsa güzel olurdu. Bak ben aslında pek güzel cümleler kurmayı bilen bir adam değilim. Belki bir kadına nasıl incelik gösterilir onu da bilmiyor olabilirim ama sevebilirim seni. Tahmin ettiğinden daha fazla hem de. Bu normal bir durum değil aslında, sen benim iş ortağımsın ve benim sana bunları söylemem doğru değil. Fakat elimde değil. Senin hislerini öğrenmeliyim Beste, yoksa bu duygu düşünceler beni çürüterek öldürecek."

Kadın Ozan'ın karşısından kalktı Ozan onun gideceğini düşündü o an.

Ama beklenmedik bir şekilde yanına oturdu ve adamın ellerini tuttu.

"Bu senin için bir cevap olur mu?"

Ozan bunu da beklemiyordu, onun gibi bir kadın ağzının ortasına yumruğu indirir üzerine tükürüp bir güzelde söverdi normalde.

"Bu hayatımda aldığım en güzel cevap olabilir." diyebildi sadece.

" Şimdi bütün bu olup biteni Batu'ya nasıl anlatırız onu düşünelim bence." Ozan haklıydı ne diyeceklerdi kim bilir.

Batu'nun yanına geri döndüklerinde adam suratlarına boş boş bakıyordu. İnatla yerinden kıpırdamamış ve ofiste onların gelmesini beklemişti. İkisinin şen şakrak içeri girdiğini görünce bakakaldı.

"Benimle siz dalga geçiyorsunuz değil mi? Siz ikiniz beni fena kafaya alıyorsunuz, bunun başka açıklaması olamaz çocuklar. Siz iki manyak nasıl gittiniz, nasıl döndünüz? Hayır ben delirdim de halüsinasyon mu gördüm ben az önce? Allah adı verdim bak biri bana ne olduğunu anlatsın."

Beste, Ozan ondan önce davranıp anlatmasın konuyu diye lafa doğrudan girmişti.

"Batu'mm, özür dilerim çiçeğim. Evleniyorum deyince ben çok tepki verdim ama inan düşündüğün gibi değil. Ben bunu sana nasıl söylerim bilmiyorum ama aslında Ozan'ın dikkatini çekmeye çalışırken dozu biraz kaçırdım sanırım."

Bunu duyan Ozan'ın ağzı açık kalmıştı. Olanı biteni olduğu gibi anlatmayı tercih ederdi ama bu cümleleri duymak da ayrı bir hoşuna gitmişti. Beste soluk almadan devam etti.

"İlk tanıştığımızda Begüm'ün bana yaptığını unutmadım oradan yürüdüm, bu sayede Ozan'ın dikkatini sonunda çekmeyi başardım diye düşünerek olayı biraz abarttım sanırım. Özür dilerim Batu. Amacım seni üzmek değildi asla. Sana ve Begüm'e şimdiden mutluluklar dilerim. Yürekten diliyorum inan."

Batu ellerini çırpıyordu iki eli ile alkış yapıyordu.

"Vallahi sizi tebrik ediyorum. Gerçekten sizi alkışlıyorum ben. Nedir arkadaş bu, ikiniz birbirinizi keşfedeceksiniz diye beni neden harcıyorsunuz ki ama. Mutluluğumu yaşayamadım şurada iki dakika. Yazıklar olsun sizin gibi dostlara. Yazıklar olsun."

Ozan gidip Batu'nun omzuna elini atmıştı.

"Batu'cum olur böyle şeyler, çok takılmamak lazım." dedi.

Batu kendini tutamayıp kahkaha atmaya başlamıştı.

"Tam bir erkek tesellisi... Yeminle iğrendim şimdi. Erkek ya, tipe bak. Beste kesin mi senin kararın Ozan komiserimle? Hayır gençsin, güzelsin yakma kendini diye dediydim." Arkasından bir kahkaha daha patlatıp intikamını almıştı Batu.

Bu konuyu nasıl çözeceklerdi, zamana bıraktılar.

***

Begüm maddi kaygısı olmayan, Beste'nin bildiği ve araştırdığı gibi atadan zengin bir kızdı. O gün bütün gününü alışveriş merkezi gezerek geri kalan zamanını da güzellik merkezinde harcadı. Eve dönerken kucak dolusu çantalarıyla zor yürüyordu. Garajı müstakil evini daha da büyük gösteren bir unsurdu. İçeride bir ton ıvır zıvır koyması için de imkânı oluyordu. Kız bu şehirde kendisini özgür hissediyordu. Kendisini izleyen bir çift gözden habersiz olarak garajın kapısını otomatiği ile açtı. Aracını çıkmaya hazır park ederdi her zaman ama o gün doğrudan dalıverdi garaja, hemen arkasından içeri giren kişiyi de görmedi büyük olasılıkla. Sakince arabasından çıktı. Alışveriş poşetlerini alırken bayağı bir cebelleşti.

Sonunda, diyerek aracından inip aracın kapılarını kilitledi.

Akabinde garajın kapısını kapattı ve içeriden mutfağına açılan koridordan giderek mutfaktan geçip odasına doğru yukarı çıktı. O sırada eve giren her kimse çıtı çıkmıyordu...

Gün geceye ilerlediğinde kız aldıklarını yerlerine yerleştirmiş, karnını doyurmuş, bir bardak sodası ile salonunda televizyon izlemek için oturmuştu. Yanına aldığı patlamış mısırlar tam film izlemelik bir ortam yaptığının göstergesi gibi, önündeki sehpada duruyordu. Kız iştahla televizyonu açtı. Şöyle keyifli bir romantik film ona iyi gelebilirdi veya kaliteli bir komedi de olurdu. İstediği filmi buldu ve kanepesinde arkasına yaslandı. Kucağına mısır tabağını alarak merakla açtığı filmi izlemeyi umuyordu... Fakat işler umduğu gibi gitmedi. Film izlemek için kararttığı salonda arkasından gelen gölgeyi hissetmedi kız. Kafasına vurulan sert bir cisimle kendisi kanepeye yığıldı, mısır tabağı kucağından düştü, kızın devrilmesi ile masadaki soda döküldü...

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordu.

Begüm gözlerini açtığından kendisini karanlık bir odada sandalyeye bağlı olarak buldu. Çığlık atmak istedi ama anladı ki ağzı da bantlanmıştı. Ayaklarını ve kollarını da hareket ettiremiyordu.

Karanlıkta kendisine doğru gelen silueti gördüğünde çığlık atmak istedi fakat ağzındaki banttan dolayı sesi çıkmadı.

Yüzünü göremiyordu, üzerinde yağmurluk gibi bir şey vardı. Yüzünde ise siyah bir maske... Konuşmadı karşısındaki kişi. Eğildi, kıza baktı. Kız bağlı olduğu sandalyede her ne kadar kıvransa da ne kaçabilecek ne hareket edebilecek ne de bağırıp yardım isteyebilecek bir durumda değildi.

Kız çaresizce ağlıyordu, gözleriyle yalvarıyor ve sadece ağlıyordu.

***

Batu o akşam görüşmeyi planlamıyor olmalarına karşın yine de Begüm'e sürpriz yapmak istedi ve ona geleceğini haber vermeden evine gitmeye karar verdi. Güzeller güzeli müstakbel eşi olacak kadına giderken bir buket çiçek yaptırmadan edemedi. Geçen sefer güller her yere savrulmuştu o yüzden tekrar bir buket gül yaptırdı. Batu'nun karnında kelebekler uçuşuyordu âdeta. Begüm'ün evine geldiğinde üstüne başına tekrar bir çeki düzen verdi ve zile bastı. Kapıyı açan olmamıştı. Telefona sarıldı.

Begüm'ün telefonu çalıyordu ama açan yoktu.

"Duymuyor mu acaba?"

Karşıdan baktığında evin ışıkları yanıyordu.

"Duşta filan mı acaba?"

Bir süre daha kapıda bekledi. Telefonla tekrar aradı. Telefon yine uzun uzun çaldı ama açan olmadı.

Batu tedirgin olmuştu ama geçen seferden sonra kapıyı kırıp içeri girmeyi göze alamadı.

Kızın yüreğine iner, diye düşündü.

Eve giderek evde beklemeye karar verdi. Çağrıları görünce ona dönüş yapacak diye düşündü. Çiçekler Batu'nun elinde kalmıştı bu defa. Çiçeklere bakıyordu.

"Ne bahtsız adamım ben ya. Bir daha çiçek almasam mı ki, kötü şans mı bu çiçekler acaba?"

Sonra camlara baka baka evine geri döndü. Aradan geçen zaman içinde telefonu hep gözünün önündeydi. Begüm'ün

onu aramasını beklemeye başlamıştı. O esnada paranoya yapmamak adına bir kitap aldı eline.

Cinayet romanlarını seviyordu ve rafından seçtiği kitap tam onun tarzına uygundu. Kitabı okurken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Telefonuna bir mesaj gelmesiyle kendini kitaptan alabildi Batu, kitabı okuduğu sayfayı ters çevirerek yanına bıraktı eline telefonunu alarak gelen mesaja baktı.

Mesaj aynen şöyleydi.

"Hayatım duştaydım, aradığını duymadım. Yarın önemli bir toplantım var. Sonra görüşsek senin için sıkıntı olur mu? Yatıyorum, iyi geceler tatlım."

Tatlım mı? Bu kız nerden buluyor bunları ya? Tüh, göremeyeceğim çiçeğimi." diyerek numarasına bastı en azından sesini duymayı ümit ediyordu. Telefon yine uzun uzun çaldı ama açan olmadı.

"Ne çabuk uyudun ya."

İçi ürpermiş ama yarın nasıl olsa görürüm düşüncesi ile dinlenmesini dilemişti. O da kıza bir mesajla yanıt verdi. Ve ona iyi geceler diledi.

Kitabını geri alıp okumaya devam etmek istiyordu. Yatağına uzandı yavaştan kapanan gözleri açık kalmakta zorlanıyordu.

Batu kendisini uykunun kollarına bırakmış, kitabı elinde kalakalmıştı.

***

Günün hengâmesi ile harala gürele geçen bir gün yaşamışlar, günün stresini atmak için birlikte mekânlarına

gitmeye karar vermişlerdi. O ana kadar Batu, Begüm'ün de onu orada beklediğini hayal ediyordu. Artık Beste'nin de onlarla gelmesini yadırgamıyorlar bilakis Ozan onun varlığından çok mutlu oluyordu. Hatta mekâna birlikte Beste'nin arabasıyla gitmişlerdi. Beyaz konforlu bir arabası vardı Beste'nin, direksiyon başına geçtiğinde Ozan, kadının çekimine kapılmıştı bile.

Mekâna girdiklerinde Batu etrafına bakındı.

"Benim hatun yok abi."

"Yemin ediyorum şimdiden hanımcı oldun sen Batu. İşi vardır, bir sal kızı."

"Ne bileyim, dün de göremedim zaten. Bir arasam... Siz geçin, ben dışarıda arayıp geleyim."

Ozan ve Beste içeri geçmişler, Batu dışarıya çıkarak Begüm'ü aramak için telefonunu çıkartmıştı.

"Bu ne demek şimdi?"

Batu kızın telefonundan "Aradığınız kişiye ulaşılamıyor." mesajını duyuyordu.

"Neden kapalı telefonu şimdi? Lan bir şey mi oldu yoksa? Bana mı kızdı acaba? Toplantı moplantı diyordu, iyi geçmedi de evde telefonu kapattı, ağlıyor mu yoksa?"

Batu onca teoriyi saniyeler içinde kurmuş, içine sinmediği için kızın evine gitmeye karar vermişti.

İçeriye girerek karşıdan seslendi:

"Abi, Ozan abi, ben gidiyorum abi. Begüm'e."

Olan biteni anlatmadan onların yanından ayrılmış kızın evin yolunu tutmuştu.

İçeride kendi kendilerine eğlenmeye devam eden Ozan ve Beste için hayat bambaşka yerden akıyordu.

"Deli oğlan koşa koşa gitti kıza." Beste içkisinden bir yudum alırken tatlı bir gülümseme ile Ozan'a bakıyordu.

"Ben bunun olduğuna inanamıyorum Beste. Benim için sen bir hayalsin. Gerçek ötesisin."

"Evet aslında ben yokum Ozan. Senin kafanın içinde yarattığın bir halüsinasyondan başka bir şey değilim."

"Dalga geçmeyi bırak. Ne kadar ciddi olduğumu sen de anlayacaksın Beste."

Beste ve Ozan o akşam uzun uzun konuşmak istiyorlardı. Adam hiç anlatmadığı gerçeklerini anlattı kadına. Kadın omzunda dinlendi adamın. Gece bitmemeli o büyülü anlar bozulmamalıydı.

Batu çevirdiği bir taksi ile Begüm'ün evinin yolunu tutmuş, taksiden kendini zor zahmet kızın evine atmıştı. Yolda geçen zaman, olduğundan uzun gelmişti adama. Kızın evine geldiğinde yine ışıkları yanıyordu. Telefon etmeyi denedi ve yine kızın telefonuna ulaşılamıyor mesajını aldı.

Bu defa kapıda durmak gibi bir niyeti yoktu. Kapıyı tepiklemeye başladı. Kapıyı kaç kez tekme attı, kaç omuz darbesinden sonra ucundan kırabildi bilmiyordu. İçerisine eli girecek kadar ahşap kapıda bir delik oluşturmuştu. Elini sokup kapıyı açtı, kapı Allah'tan kilitli değil sadece örtülmüştü.

Elini geri alırken kapıdan kıymıklar eline girmişti. Adam bunu önemsemeden içeri daldı. Oturma odasına baktı.

"Begüm, Begümmm dedim. Nerdesin? Begüm ses ver bana nerdesin?"

Sesine kimse yanıt vermiyordu. Koşar adım üst kata çıktı, evin hemen hemen bütün ışıkları yanıyordu. Yatak odasının kapısına geldiğinde Batu'nun yine nefesi kesildi.

Begüm kanlar içinde yatağında yatıyordu. Birkaç gün önce evlenme teklifi ettiği evin içinde kanlara bürünmüş yatıyordu sevdiği kadın.

Koşarak kızın yanına gitti. Gözünden yaşlar akıyordu adamın.

"Begüm, Begüm lütfen ölme. Ölmemiş ol lütfen. Lütfen."

Boynu kesilmiş ve güzel gözleri açık bırakılmıştı.

Batu kızın yaşayıp yaşamadığını kontrol etti ama bunun için çok geç olduğunu o da biliyordu. Kızın kanlar içindeki başını kucağına aldı.

"Kahretsinnnn! Kahretsinnn!"

Adamın sesi bütün sokakta yankılanmış gibiydi.

Hemen Ozan'ı aradı.

O esnada telefonunu Beste'nin yanında bırakan Ozan tuvalete gitmek için masadan ayrılmıştı.

Çalan telefonda Batu'nun adını gören Beste telefonu tereddüt etmeden açtı.

"Ne o deli çocuk, bir şey mi oldu?"

Batu bir yandan gözyaşları döküyor bir yandan da olanı Beste'ye olanı biteni anlatıyordu.

"Begüm ölmüş Beste. Biri onu öldürmüş. Begüm ölmüş."

Beste panik içinde nefesini tuttu. "Neredesin şimdi?"

"Begüm'ün evindeyim. Lütfen gelin Beste, lütfen gelin."

"Hiçbir şeye dokunma Batu. Adresi söyle hemen. Lütfen bir şeye dokunma, yola çıkıyoruz."

Batu, Begüm'ün kanlı saçları arasında çiçek arıyordu.

"Bunu o manyak yaptıysa çiçeği bırakmıştır."

Batu kızın yastığının altına, yatağın altına hatta kızın boğazına kadar her yere baktı. Çiçek yoktu.

"Bunu yapan piç kurusunu bulup onu gebertmek istiyorum. Canını alacağım senin."

Batu'nun öfkeden yüzü kızarmış, ağlamaktan gözleri şişmişti. Sayıp söverken ağzından çıkan köpükler çenesine kadar inmişti. Batu saate baktı, tekrar telefona sarılacaktı ki kapıda Beste'yi gördü.

***

Ozan lavabodan döndüğünde Beste ortalıkta olmayınca telaşa kapıldı. Onu aramak için telefonuna bakındı ama telefonu da ortalıkta görünmüyordu. Onu aramak için kadınlar tuvaletine gidip bakındı.

Görevli hemen yanında bitti.

"Beyefendi, kadınlar tuvaleti burası. Git kendine başka eğlence bul."

Hoş olmayan bu manzara karşısında tepki görünce tekrar yerine geldi. Ofluyordu.

Nereye gitti bu kadın?

Yanlarında oturan çifte sordu. "Yanımdaki kumral hanımı gördünüz mü acaba?" Çift onu ekilmiş bir adam olarak gördükleri için kıkırdayarak görmediklerini söylediler.

Ozan sinirlenmiş, gücenmiş ve kırılmış bir şekilde bardan çıktı.

"Alacağın olsun Beste. Hayır telefonumu neden götürüyorsun arkadaş? Neyin kafası bu arama mı demek istiyorsun yani? Tamam aramayız. Versin telefonumu. Ne yapacak karıştıracak mı sabaha kadar? Polis olmasına mı güveniyor bu kadın? Yarın hesabını vereceksin küçük hanım."

Ozan kendini evine öfkeyle atmıştı. Saate bakıyordu, gece yarısını geçeli zaten çok olmuştu. Üstünü değiştirirken kapı kenarlarını tekmeliyordu öfkesinden.

"Neden ya. Neden?"

Sakinleşmek istiyordu fakat kendisine o an engel olamıyordu. Soğuk bir duş belki iyi olabilir diye düşündü. O esnada kapı çalmıştı. Öfkesi endişeye dönüşerek kapıya yöneldi. Gelen Beste'ydi.

Ağlamaktan kırmızıya dönmüş gözleriyle Ozan'a baktı. Sonra ona sarıldı. Kadını bu hâlde görünce Ozan tüm öfkesini kaybetmişti.

"Beste ne oldu? Neden bu hâldesin, ne oldu?"

"Özür dilerim Ozan, ben sadece yardım etmek istemiştim. Batu seni aradı bardayken Begüm'e bir şey olmuş, gelin, dedi. Sonra ben apar topar gittim, telefonunu da almışım yanıma. Ben yardım etmek istedim, böyle olsun istemedim. Beni affet."

"Beste ne oldu, ne diyorsun sen? Neden seni affediyorum? Batu'ya ne oldu? Begüm'e ne olmuş, bana anlatsana. Rabbim aklımı koru. Neler oluyor geç şuraya otur ve bana anlat lütfen."

"Hayır, hayır oturmak için vaktimiz yok Ozan, Batu'nun yanına gitmeliyiz. Hemen gidelim."

"Tamam gidelim. Batu, o iyi mi? Beste..."

Ozan hemen üzerini değiştirmiş akabinde Beste'nin arabasına atlayarak yola çıkmışlardı.

Ozan yolda defalarca nereye gittiklerini ve ne olduğunu sorsa da Beste sadece özür diliyor ve ağlıyordu. Arabayı Ozan kullanıyor, Beste ona yarım yamalak yolu tarif ediyordu.

"Ne bok işi varmış Batu'nun bu dağ başında? Ne geldi bu çocuğun başına lütfen bana en başından itibaren anlat Beste. Şimdi sakin ol ve anlat."

Kadının şoka girdiği her hâlinden belliydi. Dişleri birbirine vuruyordu. Titrercesine hareket ediyordu...

Adam eliyle yüzünü sıvazladı.

"Rabbim aklımı koru."

Şehrin neredeyse dışında etrafı ağaçlık bir evin önünde durdular. Beste: "Burası." dedi.

Ozan anlamaya çalışırcasına etrafına bakındı. "İyi de burası neresi? Kimin bu ev?"

Beste takırdayan dişleriyle yanıtladı. "Benim evim Ozan. Bu ev benim."

Ozan şaşkınlıkla yanıtladı.

"Nasıl senin? Batu'nun ne işi var peki?"

"Lütfen içeri gel, Batu'nun yardıma ihtiyacı var."

Koşarak içeri doğru gitti Ozan. Arkasından Beste yürüyordu. Hâlen ağladığından gözlerinde yaş kalmamıştı. Kırmızı gözlerle Ozan'ı takip etti.

İçeri girdiklerinde Batu salonun ortasındaki kanepede boylu boyunca yatıyordu. Ölü mü, yaşıyor mu anlaşılmıyordu. Ozan koşarak adamın yanına çömeldi. Nabzını kontrol etti. Sonrasında derin bir nefes aldı.

"Şükürler olsun yaşıyor."

Arkasından Beste geldi. Ozan ayağa kalkarak kıza baktı.

"Bu ne demek oluyor Beste. Batu'nun burada yarı baygın ne işi var?"

Kadın burnunu çekti.

"Hepsini anlatacağım sana Ozan. Bir bardak su içelim ne olursun. Sürahide su var. Bir bardak su ver bana lütfen." Adam bir bardak kıza, bir bardak kendisine soğuk birer su doldurdu. Kendi bardağını bir dikişte içti, soğuk su yanan yüreğini soğutmaya yetmemişti. Diğer bardağı kadına uzattı. Beste yine deli gibi ağlamaya başlamıştı. Bardağı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı kadın. Üzerindeki ince ceketi çıkartıp yanına koydu. Adama sarıldı, sıkıca sarıldı.

"Çok korktum Ozan çok korktum, iyi ki yanımdasın şimdi. Sen olmadan ben ne yapardım kim bilir..."

Adam kadının çiçek kokulu saçlarını öptü. Sonra Beste'nin omuzlarının açıkta kaldığını fark etti.

"Dövmen olduğunu bilmiyordum." Ozan kadını daha önce askılı giyerken görmemiş, dolayısıyla omzundaki dövmeyi daha önce fark etmemişti.

"Evet, yıllar önce yaptırdığım bir dövme."

Adam kadının saçlarını okşarken Beste'nin omuzlarına daha dikkatli baktı.

"Ne dövmesi bu? Çiçek gibi duruyor."

"En sevdiğim çiçek Ozan."

Ozan kadını kendinden iteleyerek gözlerini açtı.

"Frezya çiçeği!"

Beste'nin gözyaşları kahkahalara karışmaya başlamıştı.

"Neden, sen sevmez misin frezya çiçeğini Ozan? Oysa son aylarda en çok gördüğün çiçek buydu. Değil mi?"

Beste, Ozan'ın yanına burnunun dibine kadar girmişti.

"Tanımanı beklemiyordum şahsen. O kadar da dikkatli bir adam değilsin çünkü."

Ozan, kızı ittirerek kanepeye oturttu. Savrulunca gözünün önüne gelen saçlarını düzeltti Beste.

"Birazdan ne olup bittiğini anlamadığın bir olaylar zincirinin içinde bulacaksın kendini Ozan. Ama sevdiğim adama bir itiraf borcum var. Uyandığında her şeyi sana anlatacağım. Frezya sözü aşkım."

Cümlenin bitmesiyle Ozan kendini yerde buldu. Beste'den önce su içerek yanlış yapmıştı.

Beste, Ozan uyurken her şeyi ayarladı. Ozan'ı da Batu'nun yanındaki kanepeye uzattı. Üzerini örttü. Ozan'ın burnuna ve dudağına bir öpücük kondurdu.

"Ben giderken sen her şeyi öğrenmiş olacaksın sevdiceğim. Fakat bu son saniyelerimiz. Artık birlikte olamayız. Seni öldürmek. Ahhhhhh, çok acı verici olurdu! Bunu yapsaydım kendimi affetmezdim doğrusu..."

Sonra kapıyı çekti ve evden çıktı gitti.

Nice sonra Ozan kendine geldiğinde apar topar ayağa kalktı. Etrafına bakındığında yanındaki kanepede yatan Batu'dan başkasını görmedi. Batu'nun yanına eğildi.

"Batu. Batu kendine gel dostum, hadi uyan artık. Batu bu kadın hayatımızın içine sıçtı. Hadi katili bulduk. Daha doğrusu Allah'ın cezası katil bizi buldu." Ozan'ın kafası allak bullaktı. Batu uyanmıyordu.

Ozan tekrar nabzını dinledi adamın. Şükürler olsun ki nabzı vardı. Derin bir soluk aldı. İkisine hayatını bahşetmişti Beste.

Batu'nun yanına eğildi tekrar Ozan ve kafasındaki milyonlarca soru işaretiyle Batu'yu ayıltmaya çalıştı. En son yüzüne dökülen suya tepki veren Batu gözlerini açmıştı.

Batu kanepeden kafasını tutarak kalktı.

"Abi neler oluyor? Abi neden buradayız? Neredeyiz abi? Abi Begüm öldü abi. Begüm öldü."

"Ne? Nasıl öldü Batu?"

"Evine gittim, yatak odasında kanlar içinde yatıyordu, ölmüştü; seni aradım, Beste açtı ve sonra yanıma geldi. Senin ekiplerle geleceğini söyledi. Sonrasını hatırlamıyorum."

"Kahretsin Batu. Kahretsin." Ozan öfkeyle ayağa kalktı. Elleriyle saçlarını çekercesine kafasına vuruyordu.

Ozan ortadaki sehpayı fark etmeden ayağını vurup ayak bileğini fena acıttı. "Hay senin ben masa gibi yaa."

O esnada fark etti masadaki notu. Masada bir notla birlikte bir de kaset vardı. İkisi bir film senaryosunun içinde gibiydiler. Notta sadece iki kelime vardı:

"Sizi seviyorum."

Batu, Ozan'a baktı. "Abi izleyelim. Begüm'e ne oldu bilmem gerek."

Ozan karşı duvardaki dev ekrana kaseti taktı. Batu'nun yanına otururken gelmişine, geçmişine sövüyordu kendisinin. Masa üzerinde duran ne varsa duvarlara fırlattı Ozan.

"Böyle bir şeyi nasıl anlamadım Batu ben. Bir de âşık oldum lan ben ona."

Batu da burnundan soluyordu ama sakin de kalmaya çalışarak hareket ediyordu.

"Abi elimizde artık. İzleyelim sakince. Begüm'ü o mu öldürdü, bunu bilmeliyim abi."

Oturup kasetin başlamasını beklediler.

Biraz sonra karanlık ekran aydınlandı ve Beste göründü. Çok sakin bir şekilde kamerayı düzeltmeye çalışıyordu kendisine doğru.

"Hay Allah ya bir ayarlayamadım. Aslında çok da önemli değil böyle de dursa olur."

Sonrasında arkasındaki koltuğa yerleşerek konuşmaya başlıyordu.

"Evet arkadaşlar merhaba, öncelikle söze nasıl nerden girerim bilmiyorum.

"Önce kendimi tanıtayım: Ben Zühre, Beste ismini hiç benimseyemedim zaten. Zühre denmesini tercih ederim... Size bu durumu nasıl açıklarım diye uzun uzun düşünmedim değil aslında. Durun bir su alıp geliyorum." Bir an kamera ekranından kaybolmuş, sonra elinde bir bardak suyla geri gelmiş, yerine oturup konuşmaya devam etmişti.

"Evet hayatım bu senin içerek prensler gibi uykuya dalacağın sürahiden alınan bir bardak su. Ne yapıyoruz? İçmiyoruz tabii ki." Beste kahkaha atarken onu o tonda gülerken her iki adam da görmemişti.

"Şimdi, en başa dönelim. Sizin gibi adamları yarı baygın bırakıp gidip bir de kafanızda soru işaretleri bıraksaydım size haksızlık olurdu diye düşündüm. O yüzden siz bu videoyu izlerken ben muhtemelen kilometrelerce uzakta olacağım. Merak ediyorsunuz. Kızıyorsunuz. Haklısınız. İşte başlıyorum."

Elleriyle ekrana doğru sihirbazların yaptığı gibi el hareketleri yaptıktan sonra ekrana gözlerini sabitledi kadın. Derin bir nefes aldı.

"Yağız'ı ve Ender'i ben öldürdüm. Öldürmek çok kaba bir kelime, taçlandırdım diyelim. Onların o sefil hayatlarını sonlandırarak daha fazla insana zarar vermelerini artık durdurmak gerekiyordu. Ölümlü dünyada zaten öleceklerdi... Bari daha fazla insana zarar vermeden ölsünler istedim. Her ikisi ile tesadüf tanıştım. Türkiye'ye geldiğimden bugüne çok fazla yerde ikamet ettim. Benim gibi biri için ait olduğu yeri bulmak kolay olmadı. Yağız'la aynı mahallede yaşadım aslında. Yağız'ın annesinin yediği dayağın

haddi hesabı olmadığı bütün mahallede çay saatlerinin en sükse konusuydu. Şahsen tanışmadığım için beni tanımadı kadın. Ama tanıyıp pot kıracak diye aklım çıkmadı değil. Yağız'la yakınlaşmam biraz zaman aldı. Malum eski yaralı âşık ancak birkaç görüşme sonrası eve gelmeyi kabul etti. Yağız'ın ölümü annesine attığı dayakların tam karşılığı olmadı benim gözümde ama gözleri açık gitti sonuçta. Kadın kurtuldu oğlundan. Ender sapığı ile tanışmam nasıl oldu dersen... Üst katlarından birinde oturdum. Komşuyduk anlayacağın. Ama beni hiç fark etmediler. Onun kadın düşkünlüğünü anlamamak için kör olmak lazım ve o küçük kıza yapabilecekleri tahmin edilebilirdi, yani mide bulandırıcıydı... Onunla bar çıkışı tanışmış gibi yaptım ve eve getirdim, çok zorlanmadım, kolay tava geldi. Onun da ölümünü gözleri açık olacak şekilde taçlandırdım. Çok acılar çekti, ona emin olabilirsiniz beyler... Şimdi neden size bunları anlatıyorum?"

Batu ve Ozan şoka girmiş dehşetle izliyorlardı kaseti. İkisi de beyinlerinden vurulmuşa dönmüşlerdi. Evet, soru bunları neden onlara anlatıyordu? Yakalanmak mı istemişti, bilmiyorlardı.

Beste gözlerini ekrandan ayırdı bir anlığına. Soğukkanlı şekilde anlatıyordu ama sesinde hafif bir çatlama olmuştu sanki. Duygusallık bu işin neresine sığardı?

"Sizi gerçekten çok sevdim çocuklar. Siz bana ait olmalıydınız. He, az kalsın unutuyordum. Şu tekerlekli sandalyedeki kadının kocası, onu zevkine öldürdüm. Taklit edilmekten hoşlanmadım. Benim üzerimden prim yapıp bir masumun canına kıymak çok alçakçaydı... Onun da gözleri açık gitti. Çiçek olayı kadınların erkeklere çiçek vermesi pek alışagelmiş değildi. O yüzden böyle zarif bir imzam olsun istedim. Şu an bulunduğunuz evde onlara türlü işkenceler yaptım. Hepsi kurtulmak için bana yalvardı. Tıpkı annesinin

Yağız'a, o küçük kızın da Ender'e yalvardığı gibi bana yalvardılar. Onlar yalvardıkça şiddetin dozu arttı ve mutlu son. Diyebilirsiniz, onları nasıl kimse görmeden evine getirdin? Böyle karıya kıza düşkün adamları evime atmam zor olmadı açıkçası, en çok siz ikinizde tedirginim.

"Batu'nun Begüm'ün ölümünden dolayı üzüldüğünü tahmin edebiliyorum. Batu evlenmek istemeseydi tüm bunlar olmayacaktı ama az önce dediğim gibi sizi çok seviyorum ve bana ait olan benimdir. Begüm de benim olanı almaya çalıştığı için öldü. Batumm, tatlım, özür dilerim senden... Kız arkadaşı yaparken iki kere düşünürsün artık. Belki hâlâ sizi izliyor olurum, kim bilir!

Ve Ozan... Beni sevdiği gözlerine vuran Ozan.. Bütün bunları itiraf etmeme sebep olan Ozan... Seni sevdiğim için kendimi ifşa ediyorum ve buralardan gidiyorum. Çünkü ben öldürmeden sevmeyi bilmiyorum. Benimle kalsaydın eninde sonunda sana da zarar verirdim. Sen üzülme diye Batu hayatta ve yanında oturuyor. Evet beyler şimdi ayrılık vakti. Beni arayacak olmanız benim peşime düşecek olmanız kanımı hızlandırıyor. Çok heyecan veriyor. Artık hayatınızda bir tek ben olacağım. Tekrar görüşmek üzere... Sizi seviyorum çocuklar..."

Kayıt bittiğinde her ikisi cızırdayan ekrana bakıyordu. Batu:

"Begüm benim yüzümden öldü abi." dedi. "Begüm'ü benim kız arkadaşım olduğu için öldürmüş. Nasıl inandık, ona nasıl güvendik?"

Ozan ellerini kafasının arasına aldı.

Telefonunu çıkartarak ekiplere haber verdi. Başkomisere kendi haber verecek durumda değildi.

"Bu iş burada bitmedi Batu. Seni nasıl getirdi peki buraya, nasıl bayıldın?"

"Abi ben Begüm'ün başında ağlarken geldi Beste. Beni telkin ediyordu, mutfaktan bir bardak su getirdi. İçtim. Sonra az önce gözlerimi açtım işte."

Aradan az bir zaman geçmişti ki siren seslerini duydular.

Beste, Begüm'ün evine gittiğinde Batu'ya suya katarak verdiği ilacın etki etmesini beklemiş, Batu bayıldıktan sonra arabasını garaja almış ve kimsenin kimseyi umursamadığı bir dünyada kanlar içindeki Begüm'ü evde bırakarak Batu'yu arabaya taşımış, sonra hiçbir şey olmamış gibi kendi evine getirmişti. Aslında hepsi planının bir parçasıydı. Soğukkanlı bir şekilde onu kanepesine yatırmış, o kendine gelmeden Ozan'ı alıp gelmesi gerektiğini bildiği için evden koşar adım çıkmış, arabasına atladığı gibi Ozan'ın yanına gitmişti. Ozan ya da Batu o bir bardak suyu içmeseydi, olaylar hangi yöne seyir ederdi kim bilir. İkisinin de pişmanlığı bir bardak sudan elbet çok fazlaydı.

Başkomiser Şevket polis ekipleriyle eve daldığında korku ve endişe içinde olduğunu içeri girince gördüler.

Polisler ve araştırma ekipleri her köşeyi arayarak delilleri topladılar. Ev bir ölüm kampına dönmüştü âdeta. Bu dağ başındaki evde, bodrum katındaki o karanlık odada top patlasa kimse size yardıma gelmezdi. Kurbanlar için de böyle olmuştu muhtemelen. Kan ile bezenmiş odada aradıkları bütün cevaplar hâlihazırda onları bekliyordu.

***

Zühre günün sabaha kavuştuğu yollarda motoruyla son hız yol alarak saçlarını rüzgârın taramasına izin vererek ilerliyordu. Gözündeki güneş gözlüğüne yansıyan gün doğumu ona yaşadığını hissettiren cinsten bir enerji veriyordu. Az ileride yolun kenarına çekerek durdu. Telefonunu

çıkarttı içindeki simi çıkartıp kırıp yol kenarına attı, telefonuna yeni bir sim kart takarak bu hayatta güvendiği tek insanı aradı.

"Alo, amca nasılsın? Çok mu kızdın bana? Tamam merak etme, ben kendime dikkat ederim. Tamammm amca lütfen merak etme benii artık. Ben de seni seviyorum. Tamam, gidince haber veririm. Görüşürüz..."

O esnada telefonun diğer ucunda Şevket'ten başkası durmuyordu. Ona emanet edilen, bebekliğinden beri baktığı babalık yaptığı küçük kızının hastalığını kabul etmeyip onu hastaneye yatırmak yerine hatalarını örtmek hep ona düşmüştü.

"Hiç dönmemeliydi hiç." dedi Şevket telefonu usulca kapatırken.

Kız aynı enerji ile motoruna atladı. Arka cebinden çıkarttığı çantadan kendine kimliklerinden birini seçti ve yeni bir eyalete gitmek, gittiği yere çiçek dağıtmak üzere yola çıktı.

Artık ortada kim olduğu bilinen ancak nerede olduğu bilinmeyen bir katil, onun peşine düşecek olan iki adam ve ödenecek birçok hesap vardı. Artık kimse için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

SON

FREZYA CİNAYETLERİ

SİBEL AVCI

Her cinayetini renkli ve güzel kokulu frezya çiçekleriyle süsleyen bir katili yakalamaya hazır mısınız?

Polis merkezine gelen cinayet haberi ile Ozan ve Batu araştırmalarına başlar. Daha sonra ekiplerine araştırmayı kuvvetlendirmek adına Beste Komiser gelir. Beste'ye ilk başlarda ısınamayan Ozan ve Batu sorun çıkarsalar da hep birlikte bir iz sürmek zorunda kalırlar. Her bir konuyu tek tek incelerlerken artan cinayetler, artık canlarını sıkmaya başlamıştır.

Her seferinde cinayetlerini süsleyen katil zanlısı kimdir?

Beklenmeyen bir sonu olan serüven, Sibel Avcı'nın akıcı kalemiyle okuyucularla buluşuyor.

Siz de Yazar Olmak İster misiniz?

DORLION

İnternet satış: www.insancilkitap.com

facebook.com/dorlionyayinlari

instagram.com/dorlionyayinlari

twitter.com/dorlionyayin

ISBN 978-625-368-070-1

9 786253 680701